

Xác Ai Trong Ngày Cưới

Contents

Xác Ai Trong Ngày Cưới	1
1. Chương 1: Chương 1	1
2. Chương 2: Chương 2	5
3. Chương 3: Chương 3	8
4. Chương 4: Chương 4	11
5. Chương 5: Chương 5	18
6. Chương 6: Chương 6	21
7. Chương 7: Chương 7	25
8. Chương 8: Chương 8	30
9. Chương 9: Chương 9	35
10. Chương 10: Chương 10	41
11. Chương 11: Chương 11	43
12. Chương 12: Chương 12	48
13. Chương 13: Chương 13	52
14. Chương 14: Chương 14	57

Xác Ai Trong Ngày Cưới

Giới thiệu

Là một độc giả yêu thích thể loại truyện ma, kinh dị hẳn bạn sẽ không còn xa lạ với cái tên Người K.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xac-ai-trong-ngay-cuoi>

1. Chương 1: Chương 1

Một buổi sáng trời thật lạnh, ở xứ sở cao nguyên này là chuyện không lạ. Tuy nhiên, điều lạ lại nằm ở người phụ nữ trẻ đang rời khỏi ngôi biệt thự cổ để bước xuống dốc ra bờ hồ mà chỉ mặc chiếc áo phong phanh. Phải chăng cô nàng có tâm thần bất ổn?

Chưa hẳn đã như vậy, bởi sau khi xuống tới bờ hồ cô lại biết vẫy tay đón một chiếc xe ngựa, chỉ hướng về phía ngoại ô, tới nghĩa địa. Chiếc xe đầu tiên thà đậu ở đó chờ khách khác, chứ không chịu đi nghĩa địa lúc quá sớm. Phải chiếc thứ hai thì ông già mới chịu đi. Cuối cùng chiếc xe ngựa ấy được ra dấu cho ngừng trước cổng khu nghĩa trang lớn nhất thành phố Đà Lạt. Người đánh xe giờ mới buột miệng hỏi:

- Cô đi thăm mộ sớm quá. Vậy lát nữa cô có cần quay về không, tôi đợi?

Nàng chỉ nhẹ mím cười, rồi khoát tay từ chối, chứ không lên tiếng. Cô nàng đi thẳng vào nghĩa địa mà chẳng một ai khác để ý, vì vào giờ đó thì người quản trang vẫn chưa thức dậy.

Cô ta lại đi thẳng vào sâu trong khu nghĩa địa rộng lớn chiếm gần hết một bên sườn đồi thoải thoải. Cuối cùng cô dừng lại trước một ngôi mộ được xây bằng đá hoa cương rất bề thế, rồi đứng im, cúi đầu...

Vừa lúc ấy cô nàng rùng mình. Có lẽ bây giờ mới thấm lạnh! Mà cái lạnh buổi sáng sớm vào những hôm trời rét đậm như thế này một khi đã rùng mình mà không làm ấm kịp thời thì vướng bệnh là cái chắc!

Nhưng điều này sẽ không xảy ra, bởi vừa khi ấy thì cô ta chỉ nhẹ đưa tay lên đầu ngôi mộ thì đã có sẵn chiếc áo khoác của ai đã máng nơi đó và mặc vào một cách rất tự nhiên.

Khi đã đủ ấm, cô nàng từ từ ngồi xuống nơi đã có ai đặt sẵn một bó layơn màu vàng còn tươi. Bây giờ tấm bia mộ mới lộ ra dòng chữ Dã Lan chi mộ.

Không khẩn vái, cũng không đốt hương theo thông lệ người đi viếng mộ, cô nàng chỉ ngồi im rất lâu. Cuối cùng một tiếng nấc vang lên!

Buổi sáng âm u lạnh lẽo bao trùm khu nghĩa địa buồn...

Lúc ấy ở ngoài cổng chợt có một chiếc xe ô tô màu đen chạy nhanh tới đã dừng lại. Trên xe, người thanh niên bước nhanh xuống nhìn quanh một lượt rồi chép miệng:

- Đi đâu kia?

Người đánh xe ngựa lúc này vẫn còn đậu lại để đốt thuốc hút, thấy vậy đã định lên tiếng hỏi, thì bỗng thanh niên lái xe hỏi trước:

- Bây giờ chú có thấy cô gái trẻ vào trong này không? Người đánh xe chỉ tay và đáp:

- Mới vào chừng năm phút!

Anh chàng nhanh chóng rời khỏi xe, sấp bước vào cổng nghĩa trang thì chợt dừng lại nói:

- Nếu chú còn đậu xe ở đây thì nếu cô ấy có trở ra làm ơn nhấn giùm là có Phước tới tìm! Cám ơn chú.

Anh chàng tên Phước đó đi như chạy qua hết lô mả này tới lô mả khác, cuối cùng dù không biết nơi cô gái đến, nhưng anh cũng dừng lại đúng ngôi mộ có tên Dã Lan. Đầu mộ chỉ còn bó hoa lay-ơn, ngoài ra chẳng có ai!

Đứng rất lâu trước ngôi mộ, rồi sau đó Phước lặng lẽ bước đi một vòng hầu như khắp khu nghĩa địa. Vẫn chẳng thấy bóng nàng đâu. Thất vọng, anh thở dài:

- Tìm ở nhà không có, ra đây cũng không... Vậy cô ấy đi đâu?

Gần một giờ sau Phước mới trở ra ngoài. Bác đánh xe ngựa vẫn còn đậu đó, bác tò mò hỏi:

- Cậu gặp cô ấy chưa?

Phước lắc đầu, bác ấy nói liền:

- Nghĩa địa này chỉ có một cổng ra này thôi, phía bên kia là đồi cao không leo lên được như vậy chắc chắn là cô ấy còn ở trong. Sợ dĩ tôi không bỏ về là có ý đợi cô ấy. Tội nghiệp, thấy cô ấy buồn và cô đơn quá.

Phước leo lên xe và không quên dặn lại lần nữa:

- Lát nữa nếu cô ấy có ra thì bác nói giùm là có Phước tìm, có chuyện gấp lắm! Nói là Phước đã nói chuyện điện thoại với cô ấy đêm qua. Bác nói vậy là cô ấy nhớ ra.

Thật ra Phước chỉ mới biết cô gái này qua cuộc điện thoại mà anh gọi vào ngôi biệt thự cổ để hỏi thuê trọ trong một tuần ở lại Đà Lạt. Anh gọi đến gặp chủ nhà, nhưng cô gái ấy lại nhắc máy lên nghe. Sau khi Phước hỏi còn phòng cho thuê không thì cô ấy bảo mình cũng là khách, nhưng nếu Phước muốn thuê nhà thì ngày mai cứ tới, bởi sáng sớm mai cô sẽ trả nhà. Lúc đó Phước đã hỏi vợ rằng sau khi trả lại nhà thì cô đi đâu? Thì bất ngờ cô ấy đáp gọn lỏn: Đi về thế giới bên kia! Nói vậy rồi cô ta gác máy. Đến sáng nay khi tới ngôi nhà cổ thì bà chủ nhà báo là cô gái mới vừa trả nhà xong, hình như là đi luôn không trở lại... Nhớ tới câu nói không biết đùa hay thật của cô gái và sau đó hỏi bà chủ nhà, bà chỉ xuống hướng bờ hồ. Phước hỏi đúng người đánh xe ngựa đã từ chối chở cô gái, ông ta bảo cho Phước biết cô ấy đi về hướng nghĩa địa và Phước đã linh tính điều chẳng lành, anh tức tốc đi ra hướng ấy...

Không còn cách nào hơn, Phước lái xe trở về ngôi biệt thự cổ. Bà chủ nhà báo liền:

- Vừa rồi tôi nhận được một cuộc gọi điện thoại, nghe giọng biết là cô Hồng Hạnh, nhưng tôi vừa a lô thì bên kia cúp máy. Chẳng biết có phải cô ấy gọi không, mà sao...

- Cô gái ấy tên là Hồng Hạnh?

- Đúng rồi! Một cô gái hiền lành, dễ thương, nhưng tội nghiệp quá, chẳng hiểu sao lại cô đơn. Suốt mấy tháng ở đây chưa bao giờ tôi thấy có bạn bè gì tới thăm. Người đẹp dễ như vậy mà...

- Chắc tại cô ấy khó tính cũng nên? Bà chủ nhà bèn vực ngay:

- Không phải đâu! Cô ấy ăn nói mềm mỏng hoà nhã lắm. Có lẽ do có tâm sự gì đó...

Phước hỏi thẳng việc thuê phòng:

- Bà có chắc là cô ấy bỏ đi luôn không? Nếu chắc thì tôi xin thuê căn phòng ấy.

Sau vài giây suy nghĩ, bà đồng ý:

- Thật ra tôi cũng mong cô ấy đi đâu đó rồi trở lại ở tiếp. Nhưng thôi, sau này rồi hãy tính. Bây giờ có cậu là bạn cô ấy ở thì cũng được.

Phước định đính chính mình không phải là bạn, nhưng lại thôi, anh hỏi:

- Cháu đến ở ngay được không bác?

- Cũng được. Mà cậu tính ở bao lâu?

- Dạ, nếu xong việc sớm thì hai tháng, còn nếu việc kéo dài thì có thể lâu hơn. Được chứ bác?

- Được. Nhà tôi đơn chiếc, có người tới ở cho vui. Mà nói thật, cậu là bạn của cô Hồng Hạnh nên tôi mới dám cho ở, chứ tôi ngại cho thanh niên mượn nhà lắm.

nói:

Phước nghĩ bà ta ngại chuyện người thuê nhà dẫn gái về nhà, nên anh vội

- Bà yên tâm, cháu cũng giống như cô Hồng Hạnh, ở chỉ một mình và sẽ không có bạn, nhất là bạn gái.

Bà chủ thanh minh ngay:

- Tôi không phải cấm chuyện bạn gái, bởi nhà đã mượn rồi là quyền của cậu. Tuy nhiên, tôi lại sợ người không đàng hoàng. Với cậu thì tôi yên tâm... Vậy đây, cậu cứ dọn vào mà ở, tiền bạc thì cô Hạnh sao cậu vậy.

Anh chỉ chiếc xe hơi:

- Cháu có chiếc xe này làm phương tiện đi lại, cháu đậu nó ở sâu được chứ ạ?

Bà chủ nói vui:

- Có xe của cậu, thỉnh thoảng tôi có cần đi cấp cứu hay chuyện khẩn cấp gì chắc cũng tiện đây!

Thấy bà ta vui tính, Phước lần la hỏi thêm chuyện:

- Cô Hạnh ở đây và làm gì hả bác?

- Ủa, cô ấy chưa nói cho cậu nghe sao?

- Dạ chưa.

- Cô ấy nói đi tìm tung tích của thân nhân. Phước hơi ngạc nhiên:

- Cô ấy tìm được?

- Tôi cũng không biết. Không hề nghe cô ấy nói.

Bất chợt Phước nhớ chuyện ở nghĩa địa, anh kêu lên:

- Ngồi mộ trong nghĩa địa!

Bà chủ nhà không hiểu, nên hỏi lại:

- Cậu nói mộ của ai?

- Bác có biết Hồng Hạnh có người thân chết chôn trong nghĩa trang thành phố này không?

Bà chủ nhà lắc đầu:

này?

- Tôi không nghe nói. Nhưng sao... cậu gặp cô ấy đi vào nghĩa địa lúc

Phước trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu:

- Dạ, cháu không gặp, nhưng có lẽ...

Phước tới ở chỉ gọn trong một va li quần áo, nên anh chỉ việc chuyển vào phòng là xong. Lúc vào phòng, anh vẫn còn ngửi được mùi thơm vốn có ở một phòng ngủ con gái. Quan sát khắp nơi thì chẳng còn vương lại chút gì khác của người ở trước, ngoại trừ khi mở tủ áo ra anh phát hiện có bộ đồ mặc trong nhà bằng lụa màu hồng phấn. Đúng là của cô nàng bỏ quên lại. Phước báo cho bà chủ nhà, nhưng bà lại bảo anh:

- Cậu cứ tạm để trong tủ đó đi, có lẽ hôm nào cô ấy sẽ trở lại lấy.

Tuy nghe theo, nhưng sau đó Phước cứ bị bộ quần áo ám ảnh mãi. Anh hết lấy ra ngắm, rồi lại đứng nhìn nó treo trong tủ, mà mỗi lần nhìn thì Phước lại tưởng tượng cảnh cô nàng lang thang trong nghĩa địa và tự dưng thấy lo lo Phước cũng chẳng hiểu mình lo điều gì, và tại sao lại để tâm trí vào một người con gái hoàn toàn xa lạ như thế?

Cho đến hơn mười một giờ đêm hôm ấy Phước vẫn chưa thể nào ngủ được, anh bước đến mở cửa sổ nhìn ra ngoài. Có một khu vườn trồng hoa ở phía sau nhà. Trời đêm lạnh và có sương mù, hơi lạnh lùa vào khiến Phước rùng mình, anh vừa định đóng cửa lại thì chợt có một bóng người lướt nhanh qua cách tầm mắt anh không xa.

- Đêm như thế này mà ai đi ngoài trời lạnh như thế?

Phước tự hỏi và chưa kịp tìm được lời đáp thì bỗng anh lão đảo, mắt hoa lên như bị trúng gió. Phải vịn vào thành cửa sổ Phước mới đứng vững được. Một lúc lâu sau Phước mới qua được cơn choáng đột ngột đó. Anh vội đóng ngay cửa lại và quay trở về giường. Nhưng khi nhìn vào cửa tủ đang mở mà lúc

này Phước treo bộ quần áo lụa ở đó đã không còn thấy nữa! Đồng thời có một mùi hương thoảng nhẹ còn vương lại khắp phòng.

- Phải chăng...

Phước thử người ra một lúc rồi mở toang cả hai cánh cửa tủ, anh hơi hoang mang, tự hỏi:

- Ai vào được phòng này?

Anh sợ lúc mình bị choáng có ai đó đã lọt vào phòng, nhưng khi xem lại cửa phòng thì chốt gài bên trong vẫn còn. Chỉ có cửa sổ...

- Không lẽ...

Phước nghĩ tới cái bóng người lướt qua lúc nãy. Tuy nhiên, từ cửa sổ anh

ở là lầu một của ngôi nhà, cách mặt đất bên dưới khá xa, không thể nào...

Phải mất hơn một tiếng đồng hồ sau, Phước mới tìm lại được giấc ngủ, nhưng cũng vừa chớp mắt là như có ai đó thọc vào mạng sườn khá mạnh, khiến Phước phải choàng dậy định lên tiếng thì một phen nữa giật mình, bởi bàn tay anh chạm phải bộ đồ lụa đang nằm cạnh!

Mở đèn lên nhìn thì đúng đó là bộ quần áo lúc nãy! Phước chưa tin hẳn vào mắt mình nên phải cầm lên xem kỹ, và nhờ vậy anh phát hiện có một mảnh giấy dính kèm, rơi ra. Phước đọc được dòng chữ: Sao lại tơ tưởng đến cái không phải của mình!

Chẳng biết mấy chữ đó viết cho ai, nhưng Phước có cảm giác là nhắm vào mình. Anh chợt rùng mình khi nghĩ trong lúc anh ngủ đã có ai đó vào phòng và trả lại bộ đồ. Điều này là chắc chắn!

Anh mở cửa gọi bà chủ nhà. Bị đánh thức đột ngột, bà ta tỏ ra khó chịu nhưng sau khi nghe Phước thuật lại chuyện thì bà giật mình:

- Có chuyện đó sao?

Bà quả quyết với Phước:

- Từ nào đến giờ ở nhà này chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì như vậy. Mà nhà này cửa nẻo chắc chắn, không làm sao người ngoài lọt được vào. Hơn nữa còn có hai con chó nhốt ở ngoài vườn, chỉ cần một tiếng động nhỏ là nó sủa vang trời luôn. Mà lúc nãy tôi có nghe gì đâu...

Phước không muốn tranh luận nên anh lẳng lặng đóng cửa lại. Nhưng vừa lúc đó, bà chủ nhà lại gõ cửa và lên tiếng:

- Hay cậu đưa bộ đồ ấy cho tôi giữ có lẽ tốt hơn.

Phước thật tâm không muốn, nhưng chẳng lẽ lại giành, nên anh lấy bộ quần áo đưa cho bà ta. Anh thầm nghĩ, như thế có lẽ tốt hơn thật! Và Phước ngủ khá thẳng giấc ngay sau đó...

Tuy nhiên, mới vừa mở sáng, Phước đã nghe bà chủ nhà vừa chạy sang vừa kêu lên:

- Lạ quá cậu Phước, bộ đồ... sao nó lại... Nhìn bộ dạng bà ta, Phước chợt hỏi:

- Bộ đồ mất nữa rồi sao? Bà chủ nhà sợ hãi:

- Mất rồi! Tôi khoá cửa lại cẩn thận mà...

2. Chương 2: Chương 2

Bà chủ nhà Ánh Hồng đã thật sự cần sự có mặt của Phước trong nhà sau sự cố đó. Bà mất ngủ luôn mấy hôm sau, cho đến khi Phước báo cho bà cái tin còn chấn động hơn:

- Bộ đồ đó hiện đang nằm trong va li của cháu!

Số là khi dọn vào ở, Phước đã lấy hết quần áo trong va li ra để mặc vào tủ áo, còn chiếc va li thì anh cho vào gầm giường. Sau chuyện mất bộ đồ của cô gái thì Phước cũng có kiểm tìm trong phòng, nhưng không bao giờ nghĩ là nó lại nằm trong đó. Cho đến sáng nay lúc chợt nhớ là mình còn để sót vài vật dụng linh tinh trong đó, Phước mới kéo va li ra và ngó người khi thấy bộ đồ lụa nằm ngay ngắn trong đó. Anh gọi ngay cho bà chủ Ánh Hồng, bà run run giọng bảo Phước:

- Cậu liệu mà... bỏ bộ đồ ấy đi! Tôi không ngủ được vì nó, mà bây giờ lại như thế này nữa thì chắc tôi chết mất!

Phước chỉ ậm ừ:

- Được, để cháu tính...

Tuy nói vậy, nhưng Phước lại lên để bộ đồ trở lại trong va li và tự nhủ:

- Để xem...

Anh đi thật sớm, trở lại khu nghĩa địa. Suốt mấy hôm suy nghĩ, cuối cùng Phước quyết định phải trở lại nghĩa địa một lần nữa. Anh đi một vòng hầu như khắp nơi, cuối cùng anh lại tìm gặp ngôi mộ có tên Dã Lan bởi một dấu ấn dễ phát hiện: Ngay trước đầu mộ vẫn có một bó hoa lay-ơn tươi giống như hôm trước! Bó hoa này chắc chắn là mới được đặt sáng sớm nay hoặc có thể là tối qua, chứ không phải là bó hoa cũ mà anh thấy hôm trước. Phước đọc kỹ dòng chữ ghi trên mộ bia và lẩm bẩm:

- Cô ta là thế nào với người nằm dưới mộ?

Thắc mắc của Phước là về Hồng Hạnh, cô gái đang làm cho anh và bà chủ nhà Ánh Hồng điên đầu. Phước không nghĩ chính Hồng Hạnh là người gây ra những rối rắm vừa qua, mà có thể đó là người nằm dưới nấm mộ này.

Nhìn kỹ lại những chữ ghi trên mộ bia, thấy ngày sinh tử, Phước kêu lên:

- Chết rất trẻ!

Nếu tính ra thì cô này chết lúc chỉ mới mười tám tuổi! Bất giác, Phước cảm thán:

- Chết trẻ như vậy, thảo nào...

Phước tự tính khi về sẽ hỏi lại bà chủ nhà, có thể bà ta sẽ biết chút gì đó về cô gái tên Dã Lan này. Còn bây giờ, chẳng còn biết làm gì, Phước lại đi lang thang trong nghĩa trang một lúc nữa, rồi quay trở ra định về. Tuy nhiên, chẳng hiểu sao khi quay lại thì anh lại đi qua lô cũ, tức trở lại đúng ngôi mộ cô Dã Lan lúc nãy! Mà lần này khiến anh ngơ ngác, bởi bó hoa nằm ở đầu mộ không phải là bó lay-ơn màu vàng như lúc nãy, mà thay vào đó là một bó hoa hồng vàng tươi thắm!

Nghĩ chắc chắn có người mới vừa tới viếng mộ, Phước quay một vòng nhìn, khi không thấy bóng ai, anh thử hỏi lớn:

- Ai vào đây vậy? Ai vừa thăm mộ cô Dã Lan?

Không có ai đáp lời, Phước chợt nghĩ tới cô gái, anh thốt lên:

- Hồng Hạnh!

Lời anh vừa dứt thì chợt có một tiếng bật khóc gần đầu đó. Tiếng khóc của một cô gái! Phước nhìn lên và anh bắt gặp một bóng người đang thoát chạy

sau hàng mả phía bên kia. Không suy nghĩ thêm, Phước tốc chạy theo, vừa cất tiếng gọi lớn:

- Hồng Hạnh! Cô Hạnh!

Bóng người kia chạy rất nhanh, nên dù cố tăng tốc, vậy mà khi ra đến cổng thì mất bóng cô ta! Phước đang còn ngơ ngác thì chợt nghe tiếng xe hơi rồ mạnh cách đó không xa. Mở máy xe mình, Phước phóng vội theo, bởi anh nghĩ, chỉ cần bám được chiếc xe này thì mọi thắc mắc trong đầu anh sẽ được giải hết!

Tuy nhiên, chiếc xe kia chạy ra hướng ngoại ô và vẫn duy trì tốc độ rất nhanh mặc dù đi qua vùng dân cư đông đúc, khu vực Trại Hầm. Khó khăn lắm Phước mới bám đuổi kịp và tới một khúc ngoặt, Phước cố hết sức và vượt lên cạnh sát được chiếc xe kia, rồi bằng một động tác bẻ lái rất chuyên nghiệp, Phước đã vượt qua được chiếc xe và vờ như bị sự cố, Phước cho xe dừng lại, bắt buộc chiếc xe nọ cũng phải dừng theo. Chỉ chờ có thế, Phước bước vội xuống xe và quan sát nhanh bên trong xe ấy biết thế nào cũng nhìn thấy cô gái lúc này.

Nhưng Phước đã lầm. Trong xe không có ai khác ngoài tài xế là một người lớn tuổi! Hơi ngượng, nên Phước tìm cách nói:

- Dạ, xin lỗi. Cháu chỉ... bị kẹt thắng, cháu muốn...

Ông tài xế lịch sự cười nhẹ với Phước rồi chậm rãi lách xe ra phía ngoài, đi thẳng. Phải mất hơn chục giây sau Phước mới bình tĩnh lại và cho xe đi theo. Nhưng lạ quá, xe anh vẫn nổ máy, mà khi sang số để chạy tới thì hầu như không thể chuyển động được!

Bị những người phía sau bóp còi inh ỏi để phản đối việc đậu xe chắn ngang lối đi, nhưng Phước vẫn chẳng làm thế nào cho xe chuyển động được. Sốt ruột và bực dọc, một tài xế phía sau nhảy xuống xe và đến tận xe của Phước, quát lớn:

- Xe bị gì vậy? Phước đành phải nói:

- Xe tôi bị kẹt thẳng!

Anh chàng kia nóng nảy đưa tay đẩy mạnh một cái, xe của Phước ào tới suýt nữa đã tông phải mấy người phía trước. Phước bị một phen hú vía, lại bị mấy tài xế kia vượt qua vừa chửi bới om sòm:

- Không biết lái xe mà cũng bày đặt lái!

Phước ráng nhìn để bám theo chiếc xe kia, bởi anh vẫn còn hoài nghi có thể vừa rồi mình nhìn chưa kỹ trong xe. Nhưng mất hơn năm phút sau, anh vẫn không tài nào tìm ra chiếc xe trước. Trong khi ấy thì ở một lối rẽ, chiếc xe đó dừng lại trước một ngôi nhà trồng nhiều hoa, người tài xế bước xuống xe và giở chiếc nón đội đầu xuống thì mớ tóc dài bung ra, xoã dài xuống tới tận thắt lưng. Đó là một cô gái...

Về phần Phước thì sau một vòng tìm kiếm vô vọng, anh đành phải lái xe trở về nhà trọ. Anh tìm ngay bà Ánh Hồng và hỏi:

- Có khi nào bà nghe cô Hồng Hạnh nói về ai đó tên Dã Lan không? Bà chủ nhà lắc đầu:

- Chưa bao giờ nghe...

Phước thuật lại mọi chuyện mình vừa gặp và kết luận:

- Cô gái tên Hồng Hạnh này có mối quan hệ gì đó với một người đã chết tên Dã Lan, và chính cô Dã Lan này đã gây ra những chuyện kỳ lạ mà bà và cháu gặp mấy hôm nay.

Vốn đã sợ từ mấy hôm rồi, nay nghe Phước kể, bà Ánh Hồng càng sợ thêm. Bà hỏi khê:

- Bây giờ làm sao cậu Phước?

Phước chỉ biết lắc đầu. Bà ta chợt nói:

- Hay là bữa nay tôi làm mâm cơm cúng cô ấy xem sao?

- Bà cúng ai?

- Thì cái cô gì cậu vừa mới nói đó!

- Dã Lan!

- Ủ, thì cô ấy...

Phước không có ý kiến gì, trong lúc bà Ánh Hồng nhanh chóng đi chuẩn bị một lễ cúng. Khoảng một giờ sau thì lễ cúng được bày ra, bà gọi Phước lại:

- Cậu là người tìm thấy mộ cô ấy, cũng là người gặp oan hồn cô ấy đầu tiên, vậy cậu cũng phải cùng với tôi khấn vái cô ấy.

Bà đốt hai nén nhang, đưa cho Phước một nén. Phước miễn cưỡng khấn thành tiếng:

- Vong hồn cô Dã Lan sống khôn thác thiêng, xin chứng giám cho lòng thành của chúng tôi. Xin cô đừng quậy phá khiến chúng tôi sợ. Chúng tôi hứa sẽ cúng vái cô đều đặn, xin cô...

Lời của Phước chưa dứt thì con gà luộc và đĩa trái cây đang cúng bỗng bị hất tung lên, văng tung toé trên sàn nhà! Bà chủ nhà hốt hoảng:

- Sao vậy cậu Phước?

Chính Phước cũng đang hoang mang. Anh định vái lần nữa, nhưng do quýnh quá nên anh khấn lầm tên:

- Vong hồn cô Hồng Hạnh có linh thiêng thì...

Lạ lùng thay, lời khấn chưa hết thì tất cả vật cúng đang nằm vương vãi ra đó bỗng hiện diện trở lại đầy đủ trong đĩa như lúc mới bắt đầu!

Phước và bà chủ nhà đều trợn tròn mắt kinh ngạc...

3. Chương 3: Chương 3

Cuối cùng thì Phước hiểu ra tại sao anh vái vong hồn của Dã Lan thì bị phản ứng mạnh như vậy. Bởi khi anh khấn lầm tên của Hồng Hạnh thì mọi việc đều yên.

Phước nói với bà Ánh Hồng:

- Một là giữa người chết và cô Hồng Hạnh có gì khúc mắc, hai là có thể... chính Hồng Hạnh là... hồn ma!

Bà chủ nhà kêu lên:

- Cậu nói vậy sao được! Cô Hạnh đã ở đây với tôi từ bao lâu nay, mọi việc đều bình thường, thì làm sao có chuyện đó!

Phước không muốn tranh luận thêm, nên suốt từ đó cho đến chiều tối, anh

đóng cửa phòng ở một mình và còn dặn bà chủ nhà:

- Hôm nay cháu ăn sáng trễ, vậy tới bữa cơm bà đừng gọi. Chừng nào đói cháu sẽ tự ra ăn.

Không nằm nghỉ, Phước làm một việc mà mấy hôm tới đây anh muốn làm mà chưa có thì giờ, đó là dời chiếc tủ áo sang vách tường bên kia. Tuy một mình kéo chiếc tủ khá nặng là rất khó, tuy nhiên hì hục một lúc Phước cũng làm được. Lúc lấy chổi quét bụi chỗ vị trí cũ của chiếc tủ thì Phước phát hiện có một mảnh giấy nhỏ đã cũ, nằm kẹt sau lưng tủ. Định quét bỏ luôn, nhưng có mấy chữ ở mặt sau tờ giấy khiến Phước phải cúi xuống cầm lên xem ngay.

- Dã Lan!

Phước kêu lên và suýt đã đánh rơi tờ giấy xuống sàn! Tờ giấy đó là một danh thiếp của người tên Dã Lan, có ghi cả nghề nghiệp, địa chỉ rõ ràng. Đọc qua mấy dòng địa chỉ, Phước lẩm bẩm:

- Khu Trại Hàm...

Phước nhớ hôm qua lúc lái xe đuổi theo chiếc xe lạ, anh đã tới gần với

địa chỉ này. Phải chăng...

Anh ra xe đi trước sự ngạc nhiên của bà chủ nhà:

- Dạ, cháu có chút việc...

Anh lái xe về hướng Trại Hầm vừa nhẩm đọc số nhà theo địa chỉ trong danh thiếp. Lát sau anh đã tới nơi. Đúng ngôi nhà mà bữa trước cô tài xế lái chiếc xe mà Phước đã đuổi theo không kịp!

Đã biết trước là người tên Dã Lan đã chết, nhưng Phước vẫn hỏi khi thấy có một bà cụ từ trong nhà bước ra:

- Thưa bác, cháu muốn hỏi, đây có phải là nhà của cô Dã Lan? Bà cụ nhìn sững vào Phước rồi nhẹ lắc đầu:

- Không có ở đây.

- Thưa bác, cháu muốn hỏi...

- Chết rồi!

Bà đáp gọn như vậy rồi quay bước đi vào. Phước gọi:

- Thưa bác, cháu không hỏi cô Dã Lan!

Lúc này bà cụ mới quay lại, hỏi với giọng bình thường:

- Cậu hỏi điều gì?

- Dạ... cháu là bạn của cô Hồng Hạnh, cô này là bạn của Dã Lan... Cháu muốn...

Vừa nghe tới tên Hồng Hạnh thì bà cụ đã trợn tròn mắt nhìn Phước, vừa lùi lại:

- Cậu là... là gì với Hồng Hạnh? Phước đã bịa, nên phải bịa tiếp:

- Dạ, cháu là bạn...

Bỗng bà cụ mắt long lên giận dữ, bà rít qua kẽ răng:

- Đồ thói tha, đồ tàn ác! Mày... mày...

Bà dang thẳng cánh tay và bắt thần tát mạnh vào mặt Phước. Anh chàng không phòng bị nên nhận đủ cái tát như trời giáng ấy!

- Kìa, sao bác đánh cháu. Cháu đâu có... Bà ta nói như hét:

Đồ...

- Mày cút đi ngay. Mày đã giết nó rồi nay lại dám vác mặt tới nữa sao!

lên:

Có lẽ bà tính tát thêm nữa, nhưng Phước đã lùi kịp và một lần nữa kêu

- Sao bác làm vậy!

Bà cụ giờ mới ôm lấy mặt, gào lên trong nước mắt:

- Lan ơi, con chết rồi mà nào đã yên thân! Người ta lại tới nữa, họ còn muốn gì nữa đây, trời ơi!

Phước thấy cần phải nói rõ:

- Thưa bác, cháu chưa hề biết gì về cô Dã Lan này. Vừa rồi nhân vào trong nghĩa địa cháu tình cờ gặp ngôi mộ của cô ấy.

Bà cụ chưa tin hẳn lời giải thích của anh, nên ngẩng lên nhìn và hỏi:

- Cậu là gì của con Hồng Hạnh?

- Dạ... cháu chỉ là bạn bình thường...

Lúc này gương mặt của bà bớt căng thẳng, rồi sau khi nhìn Phước một lượt nữa, bà dịu hẳn giọng:

- Cậu hỏi con Dã Lan làm gì?

- Dạ... chẳng qua... cháu cũng muốn qua bác để tìm hiểu thêm về cô Hồng Hạnh?

Một lần nữa sau khi nghe nhắc tới Hồng Hạnh, bà cụ lỏng lên:

- Con ác quỷ đó, cậu đừng nhắc nó trước mặt tôi!

Phước ngạc nhiên, nhưng cũng bắt đầu hiểu đôi chút sự việc. Anh lại phải bịa thêm:

- Dạ, cháu cũng là nạn nhân của Hồng Hạnh. Cho nên... Quả như Phước nghĩ, bà cụ đổi giọng ngay:

- Cậu... bị nó làm gì? Đồ quỷ cái đó nó không chữa ai cả! Bà kéo tay Phước vào nhà:

- Cậu vào đây rồi nói cho tôi nghe chuyện con quỷ đó làm gì cậu đi! Đúng là con đó nó chẳng chữa ai cả!

Phước phải miễn cưỡng bước theo. Khi vào phòng khách rồi anh mới giật mình khi nhìn thấy bức ảnh trên chiếc bàn thờ duy nhất trong phòng. Chân dung một cô gái thật đẹp.

- Đây là cô Dã Lan? Bà cụ nhẹ gật đầu:

- Nó đó.

Rồi bà tiếp bằng giọng buồn buồn:

- Con nhỏ chỉ mới mười tám tuổi, mới vừa đậu đại học, chưa kịp học thì đã chết tức tưởi rồi. Mà phải chết do bệnh thì tôi không tức, đằng này lại chết do chuyện tình yêu, trời ạ!

Phước cố khai thác thêm chi tiết:

- Nhưng tại sao cô Hồng Hạnh lại dính líu tới chuyện này chứ? Mỗi lần Phước nhắc tới Hồng Hạnh là bà cụ lại như điên tiết lên:

- Nó là đầu dây mối nhợ làm hại cháu tôi! Chính nó là đứa giành tình yêu của con nhỏ, khiến cho con Dã Lan phải chết, phải bị bức tử!

- Nhưng... cô Hồng Hạnh là thế nào với Dã Lan? Là bạn hay là...

- Nó...

Bà cụ vừa mở miệng định nói tiếp thì bất thần trợn ngược hai mắt và hầu như á khẩu luôn! Phước hốt hoảng:

- Kìa, bác!

Anh phải đưa tay đỡ bà cụ và dìu bà dựa vào chiếc ghế xô-pha. Bà cụ vẫn gần như mê man, khiến Phước phải gọi lớn vào trong nhà:

- Có ai ở sau không, giúp tôi với!

Chẳng nghe trả lời, có lẽ bà cụ sống một mình, hoặc là người nhà đi vắng. Cho nên Phước đánh bạo bước vào nhà trong với ý định tìm lọ dầu để cạo gió cho bà. Anh tìm một vòng ở ngoài không thấy nên sau khi nhìn trước sau, anh thấy một cánh cửa phòng mở hé thì quyết định bước vào. Bên trong tối thui, Phước mò bật được đèn sáng lên, chưa kịp tìm lọ dầu thì chợt giật mình khi nhìn thấy hai bức ảnh chân dung đặt cạnh nhau trên bàn. Một tấm giống y như ảnh chân dung ở bàn thờ bên ngoài, còn bức kia thì... chính là ảnh của anh!

Phước gần muốn đứng tim! Anh run rẩy nhưng hai chân gần như bất

động, nên có muốn bước tới cũng không được, mà tháo lui cũng không xong.

Vừa khi ấy thì có tiếng rên ư ử của bà cụ ở nhà ngoài. Phước cố gượng chuyển dịch, nhưng vừa nghiêng người qua thì anh đã bị ngã nhoài về một bên...

nhiên:

Đến khi vừa tỉnh lại, Phước đã nghe có người hỏi anh bằng giọng ngạc

- Sao cậu vào đây?

Người hỏi chính là bà cụ, Phước gắng ngồi bật dậy, nhưng anh lại bị ngã lần nữa. Lúc này giọng bà cụ mới có vẻ bớt căng thẳng hơn:

- Cậu có sao không?

Phước biết là cần giải thích, anh cố nói trong lúc đầu óc còn đờ đẫn:

- Cháu... cháu thấy bác bị ngất... nên cháu... đi tìm dầu... Bà cụ hiểu ra, nên dịu giọng:

- Tôi tỉnh lại không thấy cậu đâu, vào đây lại thấy cậu đang nằm ngay cửa phòng của cháu tôi, nên tôi cứ tưởng...

Vừa lúc đó Phước nhớ tới hai bức ảnh hồi nãy, anh quay lại nhìn thì... trước mặt anh lúc ấy chỉ còn một ảnh của Dã Lan thôi!

- Kìa, sao lúc nãy cháu thấy...

- Cậu thấy gì? Phòng này vốn khoá cửa từ khi con Dã Lan chết, sao lúc này cậu mở ra được?
- Dạ cửa mở, chứ cháu làm sao mở được! Cửa mở ra và cháu nhìn thấy có hai bức ảnh trong đó, cháu ngạc nhiên quá...
- Bà cụ đưa mắt nhìn vào và nói:
- Hai ảnh nào đâu? Chỉ có hình con Lan. Phòng này là phòng riêng của nó, từ ngày nó chết, tôi để nguyên không thay đổi gì hết, chỉ vài bữa vào quét bụi một lần.
- Phước không tin vào mắt mình, anh nói:
- Vừa rồi cháu thấy rõ ràng có hai tấm ảnh chân dung... Bà cụ vẫn cương quyết nói:
- Không có ảnh nào khác.
- Bà tiện tay đóng cửa lại và nhắc khéo Phước:
- Cậu ra ngoài ngồi uống nước. Lúc này cảm ơn cậu...
- Bà rõ ràng không hài lòng việc Phước tự tiện vào nhà trong, nhất là nhìn vào căn phòng riêng của đứa cháu.
- Phước phải một lần nữa giải thích:
- Lúc này cháu chỉ sốt ruột muốn tìm đầu, bởi thấy bà bị ngất...
- Có lẽ sợ Phước hỏi thêm, nên bà cụ vội đứng dậy dậm bước đi. Phước đành phải cáo từ.

4. Chương 4: Chương 4

Phước trở về nhà trọ và gặp bà chủ nhà chờ ở cổng, báo tin:

- Cậu có khách. Phước ngạc nhiên:
- Ủa, cháu đầu cho ai biết mình ở đây? Ai vậy bác? Bà chủ nhà cười khó hiểu:
- Một người đẹp! Cậu này cũng dữ nghen, vậy mà tưởng hiền...

Phước chưa biết thế nào nên vội bước nhanh vào trong, không thấy ai ở phòng khách, anh hỏi:

- Ủa, khách của cháu đầu.
- Bà chủ nhà chỉ tay vào nhà trong:
- Cô ấy xin vào phòng cậu để nghỉ, tôi cho... Phước la lên:
- Sao bà cho người lạ vào phòng của cháu!
- Ai là người lạ đâu?

Câu nói đó của người vừa bước từ trong phòng của Phước ra. Vừa quay lại Phước đã kêu lên:

- Ngọc Trâm!
- Bà chủ nhà cười bảo:
- Người này cậu còn cho là người lạ nữa không! Phước bối rối:
- Nhưng... nhưng sao em biết anh ở đây?

Cô gái tên Ngọc Trâm bước tới gần, giải thích:

- Em phải mất cả buổi để tìm ra anh. Mà cũng chẳng có gì khó, bởi Đà Lạt tuy cũng rộng, nhưng nơi thường cho thuê nhà trọ cũng không nhiều, chịu khó hỏi dò là ra thôi.

Rồi cô quay sang bà chủ nhà phân trần:

- Bà chủ thấy không, đàn ông họ vô tình và thường chỉ nghĩ cho phần mình thôi, không hiểu thế nào là nỗi khổ của người khác!

Bà chủ nhà chen vào:

- Không phải tôi tự động cho cô ấy vào phòng cậu đâu. Khi cô ấy tới đây, hỏi đúng tên cậu thì tôi xác nhận là có tôi mời cô ấy vào nhà, tính để ngồi ở phòng khách chờ cậu, nhưng khi thấy cô ấy đưa ra lá thư của cậu gửi khi mới tới Đà Lạt cho cô ấy thì tôi hiểu cô ấy và cậu là... vợ chồng sắp cưới, nên khi cô ấy than mệt tôi đã không ngại cho cô ấy vào phòng cậu nằm nghỉ để chờ...

Biết thế nào Phước cũng lên tiếng thanh minh gì đó, nên Ngọc Trâm chủ động nói:

- Em có đem cái này cho anh, vào đây em cho coi!

Lúc này Phước đành phải nói rõ, để việc anh và Trâm vào chung phòng

được danh chính ngôn thuận:

- Trâm là người yêu của cháu. Vậy xin phép bác cho tụi cháu nói chuyện riêng một lát...

Bà Ánh Hồng vui vẻ:

- Không hề gì. Tưởng là bạn bè suông thì còn phải thắc mắc, chứ đã là người yêu, là vợ sắp cưới thì cô cậu cứ tự nhiên. Muốn ở bao lâu cũng được. Và nếu phòng đó chật, thì tôi đổi qua phòng trên lầu cho rộng hơn, biệt lập hơn.

Phước vội nói:

- Dạ, được rồi bác. Tụi cháu chỉ...

- Đừng có ngại. Tôi rất thông cảm cho những người trẻ, cứ tự nhiên đi!

Bà nói xong lảng đi vào phía sau, để cho Phước bị người yêu kéo tuột vào trong phòng. Vừa vào phòng, Ngọc Trâm chủ động đóng cửa lại ngay khiến Phước hốt hoảng:

- Làm vậy coi sao được! Ngọc Trâm nheo mắt:

- Bà chủ đã cho phép rồi, còn ngại gì nữa!

Cô nàng ôm chầm lấy Phước hôn lấy hôn để, khiến Phước phát ngượng:

- Em làm gì vậy! Em... em để anh thở đã chứ!

Sau phút chào nhau theo kiểu của Trâm, bấy giờ Phước mới hỏi:

- Sao em ra khỏi nhà được mà đi tìm anh? Sao không nghe lời của ba má, bỏ anh để đi lấy chồng đi, cho tròn chữ hiếu?

Trâm dụi đầu vào ngực người yêu:

- Nghe cái giọng giận dỗi, mĩa mai thấy mà ghét! Xúi người ta đi lấy chồng phải không? Người ta nghe lời, làm y như vậy thì đừng có trách!

Phước vẫn còn dỗi:

- Trách thì cũng được gì đâu! Bởi vậy anh mới chọn giải pháp đầu hàng, bỏ đi và chịu đau khổ một mình!

Trâm bật dậy, nhìn thẳng vào mắt Phước nghiêm giọng:

- Một mình hay mấy mình? Một mình sao mới lên đây mấy ngày mà nghe bà chủ nhà nói ngày nào cũng đi từ sáng sớm tới chiều tối? Đi với ai?

Đã yêu nhau năm năm, nên đâu lạ gì nhau. Phước còn hiểu bề ngoài thoải mái của Trâm là cả một đợt sóng ngầm dữ dội bên trong. Việc cô nàng dám bỏ nhà theo anh lên tận đây đủ biết tình yêu nàng dành cho anh mạnh đến mức nào!

Phước dò hỏi:

- Chuyện nhà ra sao rồi? Trâm xịu mặt:

- Anh tệ lắm, mới gặp trở ngại một chút đã giận dỗi bỏ đi rồi! Anh có biết không, khi hay tin anh đi em đã muốn bỏ đi ngay để tìm, mà chẳng biết làm sao. Phải đợi khi anh viết mấy chữ về báo là lên Đà Lạt thì em mới yên tâm. Còn chuyện ba mẹ em thì như anh biết đó, ý là của ông bà, chứ có phải của em đâu!

- Nhưng... em có từ chối được đâu? Trâm nhìn thẳng vào mắt Phước:

- Vậy bây giờ em ở đây với anh không là lời khẳng định hay sao? Em yêu anh và chỉ biết có mỗi mình anh thôi. Được chưa!

Phước ôm chặt người yêu, anh bàn:

lắm.

- Ngày mai mình sẽ đi tìm nơi khác ở cho tiện. Chứ ở đây e không tiện

Nhưng Trâm đã phản đối ngay:

- Em thích nơi này hơn. Em thấy bà chủ nhà y như mẹ mình, nên ở đây em sẽ đỡ nhớ nhà và không phải lo này khác nữa.

Thật tình Phước rất sợ Trâm lần dò ra được chuyện rắc rối của anh với Hồng Hạnh và cả với Dã Lan. Nhưng biết làm sao khi Trâm đã quyết như vậy.

Đêm hôm đó, trong lúc Phước còn ngượng ngùng dè dặt trong lần đầu gần gũi với người yêu, thì trái lại Trâm đã làm anh ngạc nhiên. Cô nàng chủ động tất cả việc phòng the và còn nói khê bên tai Phước:

- Em phải hiến trọn cho anh ngay đêm nay, để mọi việc đã rồi. Chúng ta

đã là của nhau và em chắc chắn là anh không bỏ em mà đi nữa!

Phước như chàng ngổ đang được tập tành làm người lớn, mặc dù người huấn luyện anh cũng chẳng phải là tay lão luyện gì!

Đến sáng hôm sau thì họ đã chính thức là... vợ chồng. Phước nói với bà chủ nhà:

- Cháu muốn xin với bác là cho cháu mượn ở đây lâu dài. Coi như bây giờ cháu không chỉ một mình...

Bà Ánh Hồng cảm thông:

- Tôi biết rồi, nên đã chuẩn bị căn phòng trên lầu rộng rãi hơn để hôm nay cô cậu dọn lên.

Nhưng Ngọc Trâm lại phản đối:

- Con muốn được ở căn phòng hiện tại thôi. Nó ấm cúng và... hay hay thế nào ấy!

Phước xua tay:

ấy...

- Thôi, phải chuyển lên lầu. Mình tới hai đứa chứ phải độc thân như cô

Anh lỡ lời, khiến Trâm ngơ ngác:

- Cô nào?

Bà chủ nhà phải đỡ giùm:

- À, phòng này hồi trước tôi có ột cô độc thân mượn, trước khi cậu Phước tới.

- Anh biết cô ta? Phước chối ngay:

thôi.

- Làm gì biết. Cô ấy đã dọn đi từ lâu anh mới tới. Chỉ nghe bà chủ nói lại

Trâm liếc một cái sắc như dao cạo, và sau đó thì thắm vào tai Phước:

- Liệu hồn nghe, đừng có lém phéng!

Bà chủ nhà tinh ý nên nhận ra tính ghen của Trâm. Lúc sau khi đứng gần Phước, bà bảo khẽ:

- Cậu liệu mà giấu kín chuyện, không khéo thì mệt đó!

Trong lúc Phước đang nói chuyện với bà chủ nhà thì Trâm dọn dẹp trong phòng. Bỗng cô nàng hỏi vọng ra:

- Cái va-li của anh sao không để trong tủ mà lại để dưới gầm giường?

lớn:

Vừa nghe nhắc tới chiếc rương, Phước hốt hoảng chạy vào ngay và la

- Em đừng đụng tới cái rương đó!

Nhưng lời Phước đã trễ, lúc đó Trâm đang bật nắp va-li ra. Phước điếng hồn, bởi trong đó còn bộ đồ ngủ của Hồng Hạnh!

Tuy nhiên... khi nhìn vào trong va-li thì... trống không! Phước thở phào, khiến Trâm ngạc nhiên:

- Anh sao vậy? Bộ giấu gì trong này sao?

Đã yên tâm rồi, nên Phước mạnh miệng:

nên...

- Thì xem kỹ coi có gì trong đó! Người ta sợ cái rương dơ, bẩn tay em,

Trâm vừa lau chiếc rương vừa nói:

- Tưởng giấu thư tình trong này thì chết với... tôi! Trong lúc Trâm đem cất va-li vào tủ thì Phước tự hỏi:

- Bộ đồ mình để trong đó rõ ràng mà?

Lúc này Phước thấy mình cần phải cương quyết, nếu không muốn sẽ gặp thêm những rắc rối khác nữa:

- Anh tính kỹ rồi em ơi, phòng này anh ngủ mấy đêm rồi, có đêm nghe côn trùng kêu ngoài cửa sổ, khó ngủ lắm. Chi bằng nhân tiện ta dọn hẳn lên lầu cho rồi, trên kia biệt lập hơn và tránh được những tiếng ồn nữa.

Anh chủ động gặp bà chủ nhà:

- Cháu dọn lên lầu thôi!

Bà Ánh Hồng nhìn Phước với một thoáng ngạc nhiên, nhưng cũng chấp nhận ngay:

- Tùy cậu thôi.

Ngọc Trâm tuy không ưng lắm, nhưng nghe Phước nói cũng có lý, nên cô phải nghe theo. Cũng may, quả đúng là căn phòng trên lầu rộng rãi hơn, thoáng hơn và cửa sổ không quay ra vườn sau như căn phòng bên dưới. Được nước, Phước bảo:

- Phòng này có phải là hay hơn nhiều không!

Cảm giác như vừa thoát được gánh nặng, Phước thở phào một hơi rồi giục Trâm:

- Mình ra ngoài ăn sáng đi em. Rồi mình đi chơi đây đó một vòng. Từ bữa lên đây đến giờ anh chưa đi đâu cả.

Trâm trề môi:

đâu?

- Xạo! Bà chủ nhà nói bữa nào anh cũng đi. Vậy không đi đây đó chứ đi

thôi...

- Thì... đi công việc khác với đi chơi chứ! Anh chỉ tới nhà vài người quen

Trâm vốn đa nghi nên hỏi tới:

- Nhà người quen ở đâu, sao không dẫn em tới đó với? Em cũng muốn làm quen với họ.

Phước phải tìm cách nói lảng ra:

- Anh tìm đã hai ngày rồi mà không gặp ai hết. Địa chỉ họ cho hình như không chính xác.

- Địa chỉ đâu đưa em xem nào. Em tìm nhà hay hơn anh nhiều!

Vừa nói, một tay Trâm thọc vào túi quần của Phước, nơi cô biết anh thường để mọi thứ trong đó. Và cô bắt gặp tấm danh thiếp trong đó. Phước giật mình, anh đưa tay chặn lại vừa lắp bắp nói:

- Cái... cái này là của một người bạn...

Trâm càng nghi ngờ, cổ rút tay ra thật nhanh, kéo theo tấm danh thiếp. Cô

đưa lên xem ngay và ngạc nhiên:

- Có địa chỉ ai đâu?

Phước chụp lấy ngay mà tim như muốn ngừng đập! Nhưng... anh còn ngạc nhiên hơn khi tấm danh thiếp trắng tinh, không có dòng chữ nào hết! Rõ ràng, đây chính là danh thiếp tên và địa chỉ nhà của Dã Lan mà!

- Danh thiếp trắng mà anh để trong túi chi vậy?

Phước một lần nữa thở phào. Anh còn chưa thể nghĩ ra tại sao lại như vậy thì Trâm đã tiếp:

- May đó, nếu gặp danh thiếp cô nào thì... biết tay tôi! Cô nệm yêu mà Phước thót tim. Anh tự hỏi:

- Sao kỳ vậy?

Anh kiểm soát vào nhà vệ sinh và lấy tấm danh thiếp ra xem lại. Lần này anh giật mình, bởi trên giấy hiện rõ ràng những dòng chữ cũ: Dã Lan...

- Kỳ vậy?

Không chần chừ, Phước xé nát tấm danh thiếp rồi bỏ ngay vào bồn cầu, giặt nước cho nó trôi đi! Làm xong việc rồi mà tim Phước vẫn còn loạn nhịp. Anh bước ra và gặp Trâm:

- Đi nhanh kéo trưa rồi em.

Sau mấy lượt “kiểm tra” mà Phước đều vượt qua trót lọt, Trâm càng yêu anh hơn, nên vừa ra đường là cô ghì chặt lấy anh, như sợ anh chàng chạy theo người khác!

Phước thầm kêu khổ, bởi như thế này thì việc dò tìm những gì về Hồng Hạnh, Dã Lan coi như cực khó...

Anh đề nghị:

- Mình ghé Thủy Tạ ngồi uống cà phê, ăn sáng đi. Sáng sớm mà ngồi đó nhìn ra mặt hồ thì thú vị lắm!

Suốt buổi sáng ngồi ở Thủy Tạ hầu như là cuộc độc thoại của Trâm khi cô nàng cứ giành nói:

- Em tính rồi, lần này mình ở luôn đây, cần gì phải đi nơi nào khác. Em thích khí hậu Đà Lạt hơn.

Phước chỉ ậm ừ:

- Cũng được. Nhưng anh lại thích Nha Trang hơn. Nơi đó có biển, có các hải đảo...

Ngồi chờ tới khi mặt trời lên cao, hai người kêu tính tiền để đi bộ lên Đồi Cù. Nhưng khi Phước cho tay vào túi quần để lấy tiền trả thì anh giật mình, bởi trong túi anh lại có tấm danh thiếp còn nguyên!

- Hồi nãy mình đã xé rồi kia mà?

Phước tự nhủ và chắc chắn trong túi không phải là tấm danh thiếp đó, tuy nhiên anh không dám móc ra.

Thấy anh lưỡng lự, Trâm hỏi:

- Anh quên đem theo tiền hả? Phước đành phải nói dối:

- Anh quên...

Trâm lấy tiền trong túi mình để trả và không quên đùa:

- Đi với em thì em còn trả cho, nếu đi với cô nào khác thì có phải quê không?

Phước nói cho qua:

- Tại hôm qua xài hết tiền mà sáng nay anh quên không lấy thêm.

Thật ra trong túi nằm chung với tấm danh thiếp có tiền, nhưng Phước cứ sợ rút ra lỡ kéo luôn cả hai thứ ra thì rắc rối!

Trước khi rời quán, Phước lại tìm cách vào nhà vệ sinh:

- Anh hơi bị đau bụng, em chờ anh một lát.

Vào trong nhà vệ sinh, sau khi gài cửa lại Phước móc tấm danh thiếp ra xem ngay và tái mặt, bởi đúng là tấm danh thiếp của Dĩ Lan!

Đứng ngẩn ngơ một lúc rồi một lần nữa Phước xé vụn tờ giấy ra, Anh không kịp bỏ xuống bồn cầu thì bên ngoài đã nghe tiếng gõ cửa và giọng của Trâm rất khê:

- Em cũng đau bụng, mau lên cho em vào.

Phước đành phải ném mẩu giấy vụn trong tay qua ô cửa sổ thông hơi ra ngoài mà anh biết đó là mặt hồ.

Mở cửa ra trong dáng điệu lúng túng, cũng may là lúc ấy Trâm đang vội, bước ra hân hoan ngoài sân rồi Phước mới trấn tĩnh lại. Anh lẩm bẩm:

- Sao lại có chuyện lạ thế này? Hay là...

Tự dưng anh toát mồ hôi, nỗi sợ hãi len vào chẳng khác nào như anh đang đối mặt với một hồn ma ghê gớm trước mắt! Phải đến khi Trâm bước ra thì Phước mới cố lấy lại bình tĩnh, anh kéo cô đi ngay:

- Mình về em. Anh cảm thấy khó chịu quá...

Quả lúc ấy sắc mặt Phước xanh xao, phờ phạc. Trâm phải lên tiếng:

- Anh có cần đi bệnh viện không? Nhìn anh kìa... Phước xua tay:

- Không cần. Mình về đi em!

Phước lái xe lảo đảo như người say rượu, phải khó khăn lắm hai người mới về tới nhà. Nhưng vừa bước vào cửa thì bà chủ nhà đã nói:

- Có người nào đó ở Sài Gòn lên, nói là tìm cô Ngọc Trâm. Phải cô là Ngọc Trâm không? Tôi không nhớ rõ lắm nên bảo họ chờ, nhưng họ nói vội quá nên đưa cái địa chỉ này bảo cô về thì tới ngay, họ cần gấp gấp lắm!

Cầm tờ giấy lên, Trâm đọc cho Phước cùng nghe:

- Đường liên xã Đông, Trại Hầm.

Vừa nghe đến đó Phước đã không dừng được, kêu lên:

- Sao lại là Trại Hầm?

Bỗng dưng Trâm cũng sợ hãi cuống cuống lên:

- Em phải đi ngay! Phước hốt hoảng:

- Để anh cùng đi với.

Nhưng Trâm đã nghiêm giọng:

- Anh đang bệnh không đi được. Để em tự lái xe, chuyện này cần lắm.

Cô không chờ Phước đồng ý, đã giằng lấy chìa khoá xe rồi ra nổ máy vọt đi rất nhanh. Khi ra đến ngoài rồi Trâm mới bình tâm lại, cô hơi mất tự chủ, lảo đảo:

- Tại sao mình lại đi? Ai ở địa chỉ này vậy?

Thật ra Trâm không hề quen ai ở địa chỉ đó cả. Mà cuối thư cũng không ký tên... vậy mà vừa đọc thư xong Trâm đã quỳnh lên, như bị ai thôi thúc, ép buộc!

Do không biết đường nên Trâm phải hỏi ba bốn lượt, cuối cùng mới tìm được hướng về Trại Hầm.

Địa chỉ mà Trâm tìm được lại đúng là ngôi nhà của... Dã Lan! Nhưng khi cô xuống kêu cửa thì không phải bà cụ hôm qua đón Phước, mà là một cô gái rất đẹp. Vừa trông thấy Trâm cô ta đã reo lên:

- Cô rất đúng hẹn!

Trâm được mời vào trong nhà và cô gái chủ động tự giới thiệu:

- Tôi là Dã Lan. Còn cô là Ngọc Trâm? Trâm ngạc nhiên:

- Sao cô biết tôi? Và lý do mời tôi tới đây là gì?

- Cô không ngại tôi nói thật?

- Ừa, chưa biết sự thật mà cô nói sẽ ra sao thì việc gì phải ngại? Cô muốn nói về cái gì mới được?

Cô nàng tự xưng là Dã Lan nói rõ từng tiếng một:

- Tôi muốn cô đến gặp một người. Người đó hiện nay chồng cô đang đau đầu vì cô ta, mà không khéo anh chàng Phước đó sẽ là nạn nhân tiếp theo! Tôi

và cô tuy chưa quen biết nhau nhưng biết cô sắp gặp nguy nên ra tay cứu. Cô tin lời tôi không?

Trâm hơi giật mình, nhưng vốn tính ngang bướng, không thích bị hù dọa, cho nên cô hỏi lại:

- Cô nói tôi đang gặp nguy? Mà cụ thể thế nào?

Cô ta lấy từ cái túi vải bên cạnh một túi nhỏ, đưa ra cho Trâm xem:

- Cô xem bộ đồ này có đẹp không?

Nhìn bộ đồ ngủ bằng lụa của phụ nữ, Trâm ngạc nhiên:

- Đồ của ai vậy? Mà tại sao cô lại đưa cho tôi xem làm gì?

là tôi.

- Tôi không nói ra đồ này là của ai, vì người nói cho cô biết sẽ không phải

- Vậy là ai?

Nàng ta cười khó hiểu:

- Rồi cô sẽ biết.

Trâm thấy thái độ úp mở của cô ta thì bực dọc, đứng lên ngay:

- Tôi tưởng cô là người quen thật sự của tôi, kêu tôi tới đây bởi chuyện gì quan trọng, thì ra là một việc tào lao! Vậy tôi xin kiếu!

Trâm dậm bước ra thì chợt nghe câu nói:

- Tôi muốn cô gặp một người tên là Hồng Hạnh, một cô gái đang đe dọa tới hạnh phúc giữa cô và người cô đang yêu!

Trâm quay lại, tròn mắt kinh ngạc:

- Cô muốn nói... chồng tôi và cô gái ấy? Nàng ta cười khẩy:

- Điều đó chính cô gặp rồi nhận xét thì chính xác hơn là nghe tôi nói! Cô cứ giữ lấy bộ đồ này đem về đưa cho chồng cô xem và hỏi nó là của ai, lúc ấy cô sẽ nghe anh ta nói! Đó, sau khi anh ta xác nhận rồi chính anh ta sẽ chỉ cho cô nơi nào để cô gặp tình địch của mình.

Dứt lời ấy, cô nàng bước trở vào nhà trong và thật lâu sau chẳng thấy trở ra. Đợi mãi, Trâm sốt ruột, lúc này cô mới đảo mắt quan sát một vòng ngôi nhà.

Đến khi mắt chạm vào tủ thờ, nhìn thấy bức ảnh chân dung trên đó thì tim cô muốn nhảy ra ngoài!

- Cô... cô ta... là...

ra...

Giữa người thật bên ngoài vừa rồi và người trong ảnh chỉ là một! Vậy

Trâm muốn kêu lên, nhưng hầu như cô không còn đủ lực để làm. Toàn thân cô lúc này mồ hôi toát ra như giữa trưa hè ở một vùng oi bức, dù bây giờ là mùa thu của Đà Lạt sương mù!

Lâu lắm sau đó Trâm mới lên tiếng được:

- Cô ơi!

Nhưng cũng chỉ kêu được mấy tiếng đó rồi thôi. Trâm cố lắm rồi ôm bộ đồ và chạy biến ra ngoài cổng...

5. Chương 5: Chương 5

Lái xe trong trạng thái còn tệ hơn Phước lúc sáng, Trâm về được tới nhà thì quá đỗi ngạc nhiên khi nghe bà chủ nhà bảo:

- Cậu Phước vừa đón xe đi ra ngoài, nói là đi tìm cô! Trâm mặt trắng người nhưng vừa nghe thế, cô đã la lớn:

- Nguy rồi, anh tới đó sẽ chết mất!

Bà chủ nhà không hiểu chuyện gì, hỏi lại:

- Cô nói ai chết?

- Anh Phước của cháu! Bác ơi, cháu mệt quá không thể trở lại đó, vậy bác giúp cháu, đi kêu Phước về liền! Không thì...

Trâm chỉ nói được bấy nhiêu đó rồi đổ người xuống sàn nhà. Bà Ánh Hồng hốt hoảng đỡ cô lên định vực vào phòng thì Trâm kịp tỉnh lại, cô nói qua hơi thở gấp:

- Đó là... là ma!

Bà Ánh Hồng tưởng Trâm mê sảng nên nói càn, bà hỏi lại:

- Cô nói cái gì?

- Ma! Cô ấy là ma!

- Cô nào?

- Dã Lan!

Nói xong câu ấy thì hầu như Trâm chẳng còn biết gì nữa. Bà Ánh Hồng làm nhiều cách mà Trâm cũng không tỉnh lại, nên bà ta đành đỡ cô lên ghế dài nằm để chờ Phước về. Bất chợt nhìn thấy trong tay của Trâm đang ôm bộ quần áo lụa, bà ta khiếp hãi kêu lên:

- Bộ đồ của Hồng Hạnh!

Đang lịm người đi, vậy mà vừa nghe tiếng Hồng Hạnh tức thì Trâm chồm dậy ngay, cô ngơ ngác hỏi:

- Hồng Hạnh ở đâu?

Bà Ánh Hồng ngạc nhiên:

- Cô cũng biết cô Hồng Hạnh?

- Hồng Hạnh! Tìm cho tôi Hồng Hạnh!

Gào lên to quá nên Trâm bị mệt, lại rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh như lúc nãy. Lúc này bà Ánh Hồng cầm bộ đồ lên xem, bà run thấy rõ, lắp bắp một mình:

- Bộ đồ này... thứ này chỉ hại thôi! Mà sao bảo cậu Phước vứt đi rồi mà giờ nó lại ở đây? Tại sao cô này lại có nó?

Bà nhớ lần rắc rối trước nên sợ bộ đồ đó lắm, nhìn nó như thấy ma! Thuận tay, bà ném mạnh nó ra cửa sổ. Nhưng đột nhiên có một tiếng kêu thét lên bên ngoài, hướng bộ quần áo vừa bị ném! Lúc bà nhìn ra thì hốt hoảng, bởi con chó già vốn thường xuyên nằm ngủ ở gốc cây mận đã bị bộ đồ rơi trúng và... nó đã vỡ óc ra chết tại chỗ, chẳng khác bị vật nặng trăm cân đè phải!

Thất thần, bà Ánh Hồng vừa chạy lui vào nhà, vừa run rẩy:

- Trời ơi! Cậu... cậu Phước ơi!

Bà chạy được tới ngang cửa phòng thì ngã sấp ở đó...

Phước về tới nhà thì trời đã tối hẳn, Anh bước vào phòng khách thì vô cùng ngạc nhiên khi chẳng thấy đèn đóm gì cả, mà cửa nẻo lại mở toang. Khi bật đèn lên thì anh hốt hoảng khi thấy Trâm nằm trên ghế dài, bất động!

- Trâm! Em sao vậy?

Phước lay mãi mà Trâm vẫn không tỉnh, anh vội bế cô lên phòng riêng. Mở được cửa phòng trong lúc phải bế nặng trên tay, nên Phước không kịp bật đèn, anh đã đưa thẳng Trâm tới giường.

Đặt Trâm nằm xong, Phước mới trở ra bật đèn sáng lên. Và...

- Kìa!

Lúc này trên giường không phải mỗi Trâm, mà còn có thêm một người nữa! Một cô gái lạ cực kỳ xinh đẹp, đang nằm thoải mái như trong phòng riêng của cô ta!

- Cô là...

- Là ai phải không? Người tới để đòi lại bộ quần áo bỏ quên! Phước thót tim:

- Hồng Hạnh!

Người đang nằm trên giường bật ngồi dậy, vừa chỉ tay vào Trâm:

- Cô người yêu của anh đang tìm tôi để hại đó? Tôi cứ tưởng anh là người tốt nên mới rủ tới ở đây, và còn chỉ ọ của một người mà tôi đang có mối bận tâm...

Nào ngờ lại nuôi ong tay áo, anh rước cô nàng này tới để cô ta nhận lời kẻ khác, rắp tâm hại tôi!

Phước ngơ ngác:

- Cô nói chuyện gì tôi không hiểu?

- Vậy bộ đồ của tôi đâu? Phước lúng túng:

- Tôi... tôi để trong phòng, rồi...

- Rồi đem giao cho con Dã Lan phải không? Bởi vậy nên cả hai người đều tới lui nhà con đó thường xuyên!

- Không! Tôi chỉ...

- Có! Đừng chối!

Tiếng nàng ta quát quá lớn, khiến Trâm búng tỉnh. Cô ngơ ngác:

- Anh nói chuyện với ai vậy? Phước điếng hồn, anh lắp bắp:

- Anh... anh chỉ...

Nhưng nhìn lại thì chẳng còn thấy cô gái lại đâu? Cũng vừa lúc Trâm bật ngồi dậy, cô nhìn quanh và la lên:

- Anh dẫn ai vào phòng này phải không? Rõ ràng còn mùi thơm phụ nữ ở đây nè... mùi thơm này em thấy quen lắm... Đúng rồi, đây là mùi của bộ quần áo lụa mà em đem về!

Phước càng sợ hãi thêm:

- Em... em đem bộ quần áo gì?

Câu hỏi của Phước vừa dứt thì đột nhiên từ ngoài cửa sổ một vật bay vào, rơi ngay trước mặt hai người. Nhìn lại, Phước kêu lên:

- Bộ quần áo!

Thì ra đó là bộ đồ mà bà Ánh Hồng mới vứt ra ngoài lúc nãy. Vừa thấy nó, Phước đã định nhào tới chụp lấy, nhưng đã bị Trâm ngăn lại:

- Bởi vậy cô ấy mới nói là cứ đem nó về đây thì biết nó là của ai. Thì ra là của anh!

- Không! Anh chỉ...

Biết máu ghen của Trâm cỡ nào rồi, nên Phước vội kể liền mọi chuyện. Tuy vậy xem ra Trâm vẫn chưa tin. Cô gắng hỏi lại:

- Không biết gì về cô ấy sao anh theo dõi làm gì? Phước thành thật:

- Anh cũng chẳng hiểu sao lại như vậy? Hình như anh bị ai sai khiến hay sao đó... Kể cả việc anh mạo hiểm vào nghĩa trang cũng không do tự anh...

Trâm đâu biết chuyện bộ đồ gây ra cái chết của con chó lúc nãy, nên cô chụp nó lên và giở vào mũi của Phước:

- Anh xem, có phải mùi thơm của nó giống như mùi vừa rồi không? Phước đành phải thú thật:

- Thì cô ấy vừa mới ở trong này! Trâm ngơ ngác:

- Là sao? Anh nhân lúc em bị ngất rồi đưa cô ta vào phòng phải không? Trời ơi!

Phước hốt hoảng:

- Làm gì có! Cô ta... hiện ra!

Trâm giật mình:

- Cô... cô ta là... ma?

Tuy không rõ lắm, nhưng Phước vẫn gật đầu:

- Chắc là vậy!

Lời Phước vừa dứt thì từ ngoài cửa sổ vang lên giọng của cô gái:

- Đã cầm bộ đồ đó mà không mặc vào thì không khỏi mạng vong! Trâm ngang bướng:

- Ai thèm mặc đồ của người khác!

Hai tiếng bốp chát vang lên trước sau, trong lúc Phước giật mình thì Trâm lão đảo, ôm lấy mặt và rú lên! Dòng máu từ trong khoé miệng cô tuôn ra. Phước hốt hoảng:

- Sao vậy? Trâm tru tréo:

- Sao anh đánh em?

Phước lắc đầu nguầy nguậy:

- Làm gì có! Anh có đánh em đâu?

Lại hai cái tát tiếp theo khiến Trâm ngã chúi xuống giường, lần này thì cô tin là không phải do Phước gây ra. Và cũng là lúc cô thất sắc:

- Vậy là... là ai đó đã đánh em!

Phước đoán được sự việc, anh lớn tiếng khấn:

cho...

- Tôi xin lỗi các cô, vợ tôi có lỡ lời, nhưng cô ấy không ác ý. Xin hãy tha

- Mặc vào đi!

Trâm trở nên ngoan ngoãn lạ thường, cô thay đồ ngay trước mặt Phước mà không thấy ngượng. Lạ hơn nữa là bộ quần áo của Hồng Hạnh mà Trâm mặc vào lại vừa y. Phước phải buột miệng khen:

- Đẹp lắm!

Thấy ở túi áo có vật gì phồng lên, Trâm đưa tay rút ra một chiếc khăn tay trắng, trên đó có viết một dòng chữ bằng mực đỏ: Tới ngay địa chỉ này và làm đúng những gì người ta yêu cầu!

- Đưa anh xem, cái gì vậy?

Phước giằng lấy, nhưng khi anh cầm trên tay nhìn thì chẳng thấy chữ gì trên đó! Chính Trâm cũng ngạc nhiên:

- Chữ mới còn đây mà?

Cả hai nhìn nhau và tự dưng thấy rùng mình. Trâm run giọng:

- Em sợ quá... chắc là em không đi đâu!

Lời cô vừa dứt thì lại bị ngay hai cái tát nữa đau điếng! Nỗi sợ hãi đã lên tới cực điểm, Trâm nói gần như van lạy:

- Tha cho tôi, tôi sẽ làm theo...

Cô đưa mắt nhìn Phước như cầu cứu. Phước cũng chỉ biết nói:

- Em nhớ địa chỉ không, anh sẽ đưa em tới đó.

6. Chương 6: Chương 6

Dò theo địa chỉ ghi trong khăn tay, Phước lái xe vòng mấy lượt mà vẫn chưa tìm ra. Sau cùng anh phải dừng xe lại hỏi một bác đánh xe ngựa:

- Bác làm ơn chỉ giúp cháu đường Đợi Chờ là ở đâu? Nghe Phước hỏi, ông lão đánh xe phá lên cười:

- Ai cho cậu cái địa chỉ này đúng là muốn thử trí thông minh của cậu rồi. Bởi ở thành phố này làm gì có tên đường đó!

Trâm buột miệng:

- Vậy chẳng lẽ địa chỉ ma sao? Ông lão đáp:

- Địa chỉ không ma, nhưng đó là nơi ở... của ma! Ông lão lại phá lên cười rồi mới nói tiếp:

- Địa chỉ thì đúng, nhưng cái tên đường thì người ta muốn đánh đổ cô cậu. Vậy cô cậu có muốn tới đó không?

Trâm mau miệng:

- Dạ muốn, cháu phải tới! Ông già nghiêm giọng:

- Đó là nghĩa địa thành phố. Nơi đó còn được người ta gọi vui là “Thành phố đợi chờ”, cô cậu hiểu rồi chứ! bầm:

Đáp xong, ông ra roi cho ngựa chạy nhanh, Phước nhìn Trâm vừa lẩm

- Anh đã tới đó rồi. Nơi đó có mộ cô Dã Lan...

Lát sau, Phước dừng xe trước cổng vào nghĩa địa, anh nhìn địa chỉ ghi ở cổng thì quả đúng như ông đánh xe ngựa vừa rồi nói. Lướt lự một lát, chính Trâm đã giục:

- Mình vào trong coi!

Phước miễn cưỡng bước theo với đầu óc hoang mang. Trâm hình như có người dẫn đường, cô đi thật nhanh và thảnh thơi còn quay lại giục:

- Anh đi nhanh lên!

Đã mấy lượt đi vòng nghĩa trang này nên Phước không khó để đi theo, nhưng việc Trâm đi sâu vào tận cùng khu vực có những dãy mộ làm cho anh phải lên tiếng:

- Em đi chi sâu quá vào đây vậy?

- Tìm chỗ của cô Hồng Hạnh!

Lúc này từ phía sau nhìn tới, thấy Trâm trong bộ đồ lụa của Hồng Hạnh tự dưng Phước có cảm giác đó chính là Hạnh chứ không phải Trâm! Cho đến khi Trâm đứng lại trước một ngôi mộ thì Phước mới giật mình:

- Mộ này là...

Anh chưa hỏi hết câu thì Trâm đã tránh sang một bên để Phước nhìn rõ

được chữ trên mộ bia: Nguyễn Thị Hồng Hạnh, tử ngày...

Phước kêu lên:

- Cô ấy được chôn ở đây!

Trâm vẫn thản nhiên như đã biết rồi:

- Chỉ có anh là tin cô ấy còn sống thôi. Bây giờ anh giúp em đi. Phước ngạc nhiên:

- Làm gì?

Trâm đột ngột quỳ xuống trước mộ. Thấy Phước còn đứng, cô giục:

- Nhanh lên! Phước ngạc nhiên:

- Sao phải quỳ?

Bỗng như có ai cầm cây đánh mạnh vào khuỷu chân, khiến cho Phước không muốn cũng phải quỳ xuống thật nhanh! Trâm nhìn sang anh rồi gật đầu:

- Như vậy là được đó!

Giọng của cô nàng bỗng dưng rất lạ, Phước phải lên tiếng hỏi:

- Sao giọng em không như... em vậy?

- Là sao? Vậy em giống ai?

Phước cố nhớ xem mình đã từng nghe giọng này của ai? Cuối cùng anh nhớ ra:

- Hồng Hạnh!

- Người nằm dưới mộ bây giờ là... Ngọc Trâm của anh đó! Hãy khấn cô ấy vài tiếng, xin phép để chúng ta được thành thân từ hôm nay. Nhanh lên đi kẻo không kịp!

vet:

Phước còn chưa biết tính sao thì như có ai xúi giục, anh lên tiếng như con

- Chúng tôi xin thề là ăn đời ở kiếp với nhau, có chết cũng không chia lìa!

Nàng quay sang mỉm cười:

- Vậy là được rồi! Nàng cũng nói:

- Cám ơn. Trâm đã giúp tôi thoát được nạn tai này. Từ bây giờ tôi mượn xác của cô để hoàn dương và sẽ thay cô để chăm sóc cho anh chàng người yêu của cô chu đáo. Bảo đảm là ngày trước anh ta mê cô bao nhiêu thì với tôi, anh ta sẽ có mê hơn chứ không kém.

Nói xong, nàng ta ngả đầu sang Phước, rồi như cái xác không hồn, cô ta nằm luôn trên tay Phước. Hốt hoảng, Phước kêu lên:

- Trâm! Em sao vậy?

Nàng vẫn bất động, sờ vào da thì lạnh như băng! Phước quýnh lên, bế xốc nàng lên tay chạy thẳng ra ngoài cổng. Nhưng khi ngang qua ngôi nhà quán trang thì anh nghe có tiếng gọi của ai đó:

- Cậu đưa cô ấy vào trong này, chậm một chút là nguy!

Phước đành phải đưa Trâm vào trong. Ngôi nhà của ông quán trang nhỏ, nhưng cũng có một chiếc giường nằm ở bên trong. Khi Phước đặt Trâm nằm xong rồi, ông già quán trang mới gọi anh ra ngoài, ông nói:

- Sao cậu dám đưa người yêu vào đó. Cậu không biết đó là mộ của ai sao? Phước vờ như không biết:

- Dạ, tụi cháu chỉ tình cờ đi thăm mộ người quen, rồi đi ngang qua...

- Mộ đó là của cô gái từng dính vào một vụ thảm sát trên đồi thông cách

đây chưa lâu, cậu không nghe?

Phước lắc đầu:

- Dạ, cháu ở xa tới nên không biết gì.

- Đó là cô Hồng Hạnh, một trong hai cô do hiềm khích riêng nên đã dẫn nhau lên đồi thông ở gần hồ Tuyền Lâm rồi quần thảo, cho đến khi say máu, ôm cứng lấy nhau và cùng lăn xuống vực sâu, cùng chết!

Ngừng kể một lúc, rồi ông lại tiếp:

- Khi ấy tôi đi đốn cây ở đó, tình cờ tôi phát hiện ra vụ việc, tôi cố leo xuống vực để cứu họ, nhưng khi xuống tới nơi thì đã muộn, cả hai đã chết! Sau

đó tôi theo giấy tờ tùy thân của cả hai, tìm cách đi báo cho gia đình họ biết để đến lấy xác. Nhưng chỉ có mỗi cô kia, tức cô Dã Lan, thì có người nhà ở Trại Hầm là tới nhận xác con rồi đưa về làm lễ an táng. Cô còn lại tuy có giấy tờ tên Hồng Hạnh, nhưng khi tôi tới địa chỉ ghi trong giấy thì người ta nói cả nhà cô ấy đã dọn đi từ lâu rồi! Bí quá nên sau đó tôi đưa về nghĩa trang và chôn bên cạnh ngôi mộ của cô Dã Lan vừa mới chôn, nghĩ là làm như vậy sẽ ổn, bởi đã chết cùng nhau thì nằm cạnh nhau là phải. Nào ngờ đó lại là một rắc rối lớn, khiến tôi phải mất ăn mất ngủ nhiều ngày!

Ông ta kể mà cứ rùng mình hoài, Phước phải hỏi:

- Có chuyện gì sao?

- Nửa đêm khi tôi đang ngủ thì nghe tiếng quần thảo nhau từng bừng bên ngoài! Tôi mở cửa nhìn ra thì thấy hai cô gái đang nắm tóc nhau đánh đấm không nương tay! Nhìn kỹ tôi ngạc nhiên quá đỗi, bởi họ chính là hai cái xác chết mà tôi thấy bữa trước! Có nghĩa là họ đã đội mồ dậy đánh nhau tiếp.

Ông ta lại phải ngừng kể để thở, bởi hình như kể chuyện ấy làm cho ông căng thẳng, phát mệt. Phải một lúc sau ông mới tiếp được:

- Mà không phải chỉ một lần đó. Cứ vài đêm thì lại diễn ra một trận như vậy. Hình như giữa họ đã có sự hiềm thù gì đó dữ dội lắm, cho nên khi đã chết rồi mà vong hồn vẫn không từ bỏ chuyện hằn thù! Không để chuyện ấy cứ tiếp diễn, cho nên tôi mới quyết định theo cảm tính, bằng cách bốc một trong hai ngôi mộ đó, đem chôn ở một lô khác. Tôi nghĩ, không cho họ gần nhau nữa thì họ sẽ thôi, không gặp nhau, có nghĩa là thôi không còn đánh nhau! Không ngờ ý nghĩ chủ quan của tôi mà lại đúng. Bởi từ hôm dời mộ cô tên Dã Lan đi thì không còn cuộc đánh nhau nào nữa. Tuy nhiên, vong hồn cô tên Hồng Hạnh ấy dữ lắm, cô ta không chịu yên, cứ đêm đêm thì hiện ra rú vang cả nghĩa địa này như còn ầm ục, uất hận lắm! Bởi vậy cả mấy năm nay rồi, tối nào tôi cũng đặt trước mộ cô ta một bó hoa tươi để cúng! Nhờ vậy mà cô ấy đỡ quậy phá hơn. Nhưng được cô này thì lại chọc giận cô kia! Vong của cô Dã Lan lại hiện về đòi tôi phải cho cô ta một bó hoa lay-ơn màu vàng, tôi đành phải làm theo...

Phước buột miệng:

thảm!

- Thảo nào trên mộ cô ấy ngày nào cũng có một bó lay-ơn vàng tươi

- Trên mộ cô Hồng Hạnh cũng có một bó hoa hồng vàng, nhưng chẳng hiểu sao bó hoa trên đầu mộ cô tên Hạnh thì vừa để là bị mất! Tối nay tôi còn thắc mắc...

Ông quản trang vừa nói tới đây thì bỗng Trâm trở người, kêu ú ớ gì đó trong miệng, khiến Phước phải kẻ tai sát lại, vừa hỏi:

- Em tỉnh rồi phải không?

Giọng không phải của Trâm rót vào tai Phước:

- Tìm cách giữ chân ông ta ở đây, còn anh chạy nhanh ra chỗ mộ của Dã Lan, lấy bó hoa ở đó qua đặt trên đầu mộ của em. Làm ngay đi thì mới hy vọng em còn được ở bên anh, bằng không...

Cô nói tới đó thì có vẻ gấp gáp và sợ hãi lắm, khiến cho Phước phải hành

động ngay. Anh giả vờ bảo với ông già:

- Cháu bỏ quên món đồ ngoài mộ, bác làm ơn giữ cô ấy giùm, đừng để cô

ấy tỉnh lại và chạy đi.

Anh không đợi ông quản trang đồng ý đã vụt chạy đi. Anh đã biết mộ của Dã Lan, nên chạy ngay tới đó một cách dễ dàng. Trên mộ quả có một bó lay-ơn như thường lệ. Anh cầm lấy ngay và vòng qua phần mộ của Hồng Hạnh lúc nãy. Vừa đặt bó hoa xuống, bỗng Phước nghe về phía ngôi mộ của Dã Lan có một tiếng rú nghe thê lương lắm!

Không dám chần chừ, Phước chạy trở về liền chỗ nhà của người quản trang. Vừa thấy anh, ông ta đã nói liền:

- Cô bạn của cậu tỉnh lại rồi, cô ấy đòi đi mà tôi chưa cho!

Phước bước vào và đứng khựng lại! Bởi trước mặt anh lúc đó không phải là Trâm nữa, mà là... Hồng Hạnh!

- Em... Cô...

Cô nàng lấy tay che mặt rồi ra dấu cho Phước đi ngay. Phước phải tìm cách nói:

- Tội cháu cảm ơn bác giúp đỡ và xin phép bác.

Anh dìu một bên nàng đi nhanh ra cổng nghĩa trang. Họ lên xe chạy đi một quãng khá xa rồi Phước mới thở phào nhẹ nhõm. Anh quay sang nàng, lo lắng hỏi:

- Như vậy tôi biết phải nói với bà chủ nhà sao đây? Cô nàng vẫn bình thản:

- Có sao đâu! Anh không nhớ là trước đây tôi đã ở trọ đó nhiều tháng mà! Bà chủ đâu có biết tôi là một hồn ma mà lo...

- Nhưng... còn người yêu của tôi? Làm sao tôi giải thích với bà ta, cũng như với mọi người...

Nàng bỗng phá lên cười:

- Khéo lo xa quá! Như thế này được chưa?

Nàng nói xong thì Phước đã một phen nữa há hốc mồm:

- Cô là... Nàng lại cười:

- Vẫn gọi bằng cô sao?

dặn:

Trước mặt Phước lúc này lại là... Ngọc Trâm! Chỉ có giọng là khác. Cô ta

- Em thoát được tai kiếp rồi, nên từ nay có thể sống với anh, lúc thì em là Hồng Hạnh, còn khi cần thì em vẫn là Ngọc Trâm của anh!

Phước chỉ len lén nhìn, nhưng anh thấy cô nàng không chút gì khác với Ngọc Trâm. Anh yên tâm nên nói:

- Mình về nhà đi. Rồi mai tìm cách dọn đi nơi khác. Nàng ta vẫn giữ ý ban đầu:

- Em vẫn thích ở chỗ đó. Chính nơi ấy em đã cải trang ở đó chờ anh và đã quen rồi.

Phước trở mắt:

- Cô chờ tôi là sao?

- Thì em đoán thế nào anh cũng tới, nên mai phục để chờ. Người côi âm biết trước hết mọi sự việc tương lai. Em còn biết số cô gái tên Ngọc Trâm đã tận, nên mới khiến cô ấy đi tìm anh, để rồi nhờ vậy mà em mới có cơ hội dùng hồn cô ấy mà qua mặt được kẻ thù của em!

7. Chương 7: Chương 7

- Dĩ Lan phải không? Cô và cô ấy sao lại hận thù sâu nặng như vậy? Cô nàng không đáp mà chỉ tay về bên trái, bảo:

- Anh chạy về hướng này đi, mọi việc sẽ rõ thôi.

Phước còn đang lưỡng lự thì nàng đã cầm tay lái bẻ ngoặt sang hướng vừa chỉ. Chiếc xe rẽ đột ngột suýt đâm vào lề, nhưng cũng chính cô nàng đã nhẹ nhàng điều chỉnh lại một cách dễ dàng, và cuối cùng chiếc xe đi về hướng đường mòn đến hồ Tuyền Lâm.

Tới trước một ngôi nhà nằm khuất sâu trong một vườn cây trĩu quả, nàng nói như ra lệnh:

- Anh cho xe vào trong rồi đậu lại.

Phước làm theo và sau khi tắt máy xe, anh lại nghe nàng bảo:

- Anh vào nhà đi.

Nàng đi trước và biến vào nhà thật nhanh Phước lững thững theo sau. Khi vào tới trong thì không thấy cô nàng đâu, chỉ thấy một phòng khách nhỏ, bày biện đơn sơ nhưng tươi tắn. Và ngay hình ảnh đầu tiên đã làm cho Phước sửng sốt:

- Hồng Hạnh!

Một ảnh chân dung của Hồng Hạnh đặt trên bàn thờ ở giữa nhà khiến Phước sững sờ, anh quay lại tìm Hồng Hạnh thì chẳng thấy đâu, mà gọi thì cũng chẳng nghe cô ta trả lời.

Trong lúc còn đang hoang mang thì từ phía sau lưng Phước đã có người lên tiếng:

- Nó đi rồi, đâu còn mà tìm!

Phước quay lại và ngỡ ngàng khi thấy một người đàn bà lớn tuổi, bà ta chỉ lên bàn thờ, nói tiếp:

- Cậu biết rồi, nó đã chết và người đi với cậu vừa rồi chỉ là cái vong của nó trong thân xác một người khác. Mà điều đó thì chỉ xảy ra bên ngoài, chứ ở đây là nhà của nó thì làm sao thân xác ấy hiện hữu được.

Bà cụ tuy lớn tuổi, có vẻ lụ khụ, nhưng nói năng lưu loát và sắc sảo. Phước hơi lúng túng:

- Dạ, cháu mới cùng cô ấy tới đây. Cô ấy vừa bước vào nhà...

- Nó đi ngay rồi. Bây giờ cậu ngồi xuống đi. Điều nó muốn cậu biết là ở đây, tôi sẽ giúp cậu.

- Thưa bác, bác là...

- Tôi là mẹ nó. Nó là con gái út của tôi.

- Dạ, cháu xin chào bác, cháu là Phước. Thật ra cháu không phải là bạn trai của cô Hạnh, mà là...

Bà cụ chặn lời:

- Cậu không nói thì tôi cũng đã biết. Con gái tôi tuy chết rồi, nhưng vẫn như sống, nó sống để báo thù!

Phước đã nghe Hồng Hạnh nói, nên anh chen vào:

- Nếu vậy thì mọi việc đã xong rồi! Cô ấy đã làm được việc mà lâu nay vẫn chưa làm. Cô Dã Lan đã bị...

Bà cụ giật mình:

đi.

- Cậu biết cả chuyện đó? Vậy mà lúc nãy nó không nói gì với tôi cả đã bỏ

Rồi bà như được dịp trút nỗi niềm bấy lâu nay giữ trong lòng:

- Nó đang tuổi thanh xuân, lại còn đang yêu nữa, vậy mà bị chết tức tưởi, chết oan ức bởi giành nhau một người tình! Mà đứa giành với nó lại là chị em cùng cha khác mẹ của nó mới oái oăm chứ!

Lần đầu được nghe chuyện này, và mặc dù không muốn can dự vào mối thâm thù giữa họ, nhưng anh cũng tò mò:

- Bác nói vậy thì ra Hồng Hạnh và Dã Lan là hai chị em ruột? Bà già giọng vẫn gay gắt:

- Tuy mang tiếng là chị em, nhưng tụi nó chỉ mới biết nhau chưa đầy một tháng thì xảy ra chuyện, mà là chuyện động trời nữa! Tội cho con Hạnh nhà tôi, nó từ nào chưa từng yêu ai, chỉ mới gặp và yêu thằng ấy là lần đầu, vậy mà lại gặp bất hạnh ngay!

Thấy bà có vẻ cởi mở muốn trút nỗi niềm, nên Phước khơi gợi:

- Người yêu cô Hạnh ở đâu, làm nghề gì thưa bác? Anh ta là ai? Bà cụ nhẹ lắc đầu:

- Tôi cũng chưa gặp mặt lần nào, mới chỉ nghe nó nói lại. Nhưng tôi biết nó yêu thằng ấy say đắm. Thằng ấy là kiến trúc sư, nghe nói đẹp trai lắm, có lẽ

cổ như cậu đây. Người ở Sài Gòn lên đây... Nó tên là... Đức. Tên đầy đủ là Phước Đức!

Bà vừa nói tới đây thì Phước như giẫm phải lửa:

- Bà nói gì? Phước Đức ư!

Bà già đột nhiên đứng dậy và bước vào phòng trong, lát sau trở ra trên tay cầm một tấm ảnh bán thân, đưa cho Phước:

- Hình này là người yêu con Hồng Hạnh. Mà sao... giống cậu quá! Phước cầm lấy bức ảnh, vừa nhìn anh đã bàng hoàng kêu lên:

- Anh Đức!

Rồi cả người Phước run lên như bị trúng gió! Khiến bà già cũng phải sửng sốt:

- Cậu làm sao vậy? Phước nói như mê sảng:

- Sao lại là anh? Sao anh có trong chuyện này?

Lúc này bà già mới nhìn kỹ Phước hơn, bà cũng giật mình kêu lên:

- Đúng là thằng này rồi!

Bà giật lại tấm ảnh trên tay Phước, bước tới đặt nó lên bàn thờ Hồng Hạnh, vừa khấn:

- Con sống khôn thác thiêng về đây chứng kiến, hôm nay đứa gây ra tội
đã tới nhà ta để đền mạng! Con hãy nói ẹ biết, mẹ phải làm gì đây?

Phước cũng nhào tới chỗ bàn thờ, anh sụp xuống lạy liền mấy lượt vừa tha thiết:

- Cả nhà khổ sở vì mất anh. Đi tìm anh khắp nơi cúng vái đủ thầy mà không có hiệu quả gì, nào ngờ anh lại ở đây! Sao anh không về anh Hai?

Phước vừa dập đầu lần thứ nhất thì đã nghe văng vẳng bên tai một giọng nói thật quen thuộc cất lên:

- Họ tưởng anh là người tên Đức nên mới kéo anh vào vụ này. Họ giành người yêu là anh Đức của anh đó. Bây giờ và mãi mãi về sau, anh sẽ ở đây, làm rể nhà này và đâu còn nhớ gì tới em nữa, hử Phước!

Giọng nói đó là của Ngọc Trâm! Ngỡ nàng đứng bên cạnh mình, Phước quay lại nhìn, nhưng không hề thấy ai. Mà hình như những lời nói vừa rồi cũng chỉ đủ mình anh nghe thôi. Bà cụ vẫn bình thản đứng im, không có phản ứng gì.

- Trâm!

Bất giác Phước kêu to lên! Và điều đó khiến cho anh bị bật ngửa ra sau, cùng lúc có một tiếng khóc thét lên và câu nói trong tuyệt vọng của Trâm:

- Hãy cưới em đi! Chỉ có vậy chúng ta mới được bên nhau. Anh sống mà em cũng được sống! Hãy làm ngay đi...

Rồi im bặt. Hình như trong cõi vô hình Ngọc Trâm đang bị ai đó lôi tuột
đi. Tiếng nấc của nàng xa dần... xa dần...

trong:

Người đánh xe ngựa dừng lại trước nhà bà Ánh Hồng, ông gọi vào

- Bà chủ ơi, ra mà nhận người đây!

Bà Ánh Hồng đang tưới cây ở sân, vội bước ra cổng, và giật mình khi thấy trên xe có một người nằm, mà người đó lại là Phước!

- Kìa, cậu Phước! Ông lão đánh xe nói:

- Tôi đi ngang qua khu nghĩa địa cũ phía tây thành phố bỗng gặp cậu này nằm bên vệ đường. Tôi dừng xe lại thì chỉ nghe cậu ta thều thào mấy tiếng, nói địa chỉ nhà bà, rồi sau đó anh ta ngất lịm luôn. Tôi chở thẳng về đây xem bà có nhận anh ta không?

Bà Ánh Hồng hốt hoảng:

- Nhận chứ. Cậu ấy ngụ ở đây mà. Anh tiếp đưa giùm cậu ta vào nhà đi. Trời ơi, sao ra nông nỗi này!

Ông lão đánh xe ngựa vừa tiếp đưa Phước vào nhà, vừa nói:

- Cái nghĩa địa này bây giờ không chôn người mới chết nữa, toàn là những mồ mả cũ nhưng nhiều ma lắm, cứ ra nhát thiên hạ hoài. Chẳng hiểu sao cậu này lại tới đó làm gì cho đến nông nỗi này!

Bà Ánh Hồng hoảng sợ:

- Cậu ta tới nghĩa địa đó sao? Ông lão lắc đầu tiếp lời:

- Tôi không tận mắt thấy cậu ấy vào nghĩa địa, nhưng vùng đó đâu có nhà ai, mà nằm trước cổng nghĩa địa thì không vào đó chứ đi đâu?

Rồi ông kể lể:

- Mà sao lúc này mấy người trẻ sao thích vào nghĩa địa quá. Mới mấy bữa trước đây có một cô gái cũng kêu tôi chở tới nghĩa địa mới bên phía đông, nơi người ta gọi là Thành phố Đợi Chờ, chẳng biết để làm gì mà tới thật sớm rồi vào đó mãi chẳng trở ra!

Bà Ánh Hồng than thở:

- Cậu này mượn nhà ở đây cùng với người yêu, sáng nay hai người đi ra ngoài và đi biệt. Tôi chờ hoài không thấy về. Bây giờ ra nông nỗi này, rồi cô người yêu ở đâu, ra sao chẳng biết?

Thấy để Phước nằm giữa phòng khách hơi kỳ, bà nhờ ông đánh xe:

- Đã giúp thì anh giúp cho trót rồi tôi trả tiền công cho luôn, anh làm ơn đỡ cậu ấy lên phòng riêng giùm.

Họ đưa Phước lên phòng trên lầu. Vừa mở cửa phòng ra thì bà Ánh Hồng

đã hoảng hốt kêu lên:

- Kìa, cô Trâm!

Thì ra Ngọc Trâm đang nằm yên trên giường như đang ngủ. Vừa nghe kêu lớn, cô bật dậy ngơ ngác:

- Ủa, chuyện gì vậy bà chủ?

Chợt nhìn thấy Phước, cô thẳng thốt:

- Kìa, anh!

Đang mê man, bỗng Phước choàng tỉnh, anh mở mắt ra và không nói năng gì, chỉ ôm chầm lấy Trâm, không muốn rời ra. Bà Ánh Hồng lên tiếng:

- Cô cậu đi đâu mà mỗi người một nơi! Trong lúc cậu đang lạc ở nghĩa

địa, còn cô thì về đây lúc nào tôi không hay?

Nỗi bàng hoàng vẫn còn nơi nét mặt của Trâm, nhưng được hơi ấm từ vòng tay của người yêu, cô dần trấn tĩnh lại, nắm bắt:

- Qua rồi... qua cơn ác mộng rồi...

Bà Ánh Hồng nghe không rõ nên hỏi lại:

- Cô nói gì?

Trâm siết chặt Phước vào lòng, như sợ anh biến mất:

- Con cứ ngỡ anh ấy mất luôn rồi! Trời Phật còn thương chúng con... Lúc này Phước mới lên tiếng:

- Có phải là... em đây không, Ngọc Trâm?

- Là em. Chính em đây!

- Đúng là giọng nói của Trâm, chứ không phải xác nàng mà hồn Hồng Hạnh như trước. Phước mừng quá:

- Đúng là em rồi! Thôi, chúng ta mau rời khỏi chỗ này đi em! Trâm nói rất khê đủ cho anh nghe:

- Chưa đi được. Bởi hiện nay tuy thoát được về cùng anh, nhưng em vẫn còn bị nhốt ở cõi âm. Em chưa tới số chết, nên dầu có bị bắt hồn, em vẫn còn cơ hội đoàn tụ cùng anh, nếu anh cưới em ngay bây giờ! Hãy làm lễ cưới em đi, như vậy họ sẽ không bắt hồn em đi luôn. Hãy thực hiện đi anh!

- Nhưng họ là ai?

Nàng đáp nhanh như sợ có người nghe:

- Hai cô gái đó, anh không nhớ sao?

- Dã Lan và Hồng Hạnh.

- Đúng là họ rồi. Họ là hai chị em cùng cha khác mẹ, tình cờ yêu chung một người con trai mà người đó lại là người anh ruột lưu lạc của anh. Sau khi sát hại lẫn nhau, họ vẫn tiếp tục tranh giành người yêu. Họ gặp anh tưởng anh là người con trai ấy nên họ muốn thủ tiêu để độc quyền chiếm đoạt anh. Một trong hai người họ sắp thực hiện được tham vọng của mình, nhưng cũng may anh

nhìn được bức ảnh của người anh, anh nói ra sự thật, lúc đó cô Hồng Hạnh mới hoang mang, điên tiết lên, cô ấy đánh đập vong hồn em, đuổi em đi, nhờ vậy mà em mới thoát ra được! Hãy cưới em ngay đi, có như thế họ mới để cho chúng ta yên bên nhau. Em biết chắc như vậy...

Phước quay sang năn nỉ bà chủ nhà:

- Bác giúp tụi cháu với! Bác đứng ra làm chủ hôn cho đám cưới tụi cháu, bác nhé!

Bà Ánh Hồng nhẹ gật đầu:

- Được rồi! Gì chứ chuyện này thì tôi sẵn sàng.

Phước và Trâm cứ nghĩ là đám cưới vội của mình chỉ là hình thức để che mắt người cõi âm và tổ chức đơn sơ thôi, nào ngờ bà Ánh Hồng đã làm thật rình rang! Ngoài một số khách riêng của bà chủ nhà lại còn có nhiều người từ Sài Gòn lên!

Hỏi họ làm sao biết chuyện mà có mặt thì hầu hết đều đáp như nhau:

- Có người điện thoại báo tin là bọn này kéo lên ngay!

Giữa buổi lễ bỗng xuất hiện hai người phụ nữ lớn tuổi mà vừa trông thấy họ, Trâm và Phước đã hốt hoảng:

- Sao... sao họ cũng có mặt!

Hai người đó là bà mẹ của Dã Lan và bà mẹ Hồng Hạnh! Họ chẳng những xuất hiện một lượt mà còn tay nắm tay, cùng bước tới trước mặt cô dâu chú rể để cùng lên tiếng:

- Chúc mừng cho hai cháu! Phước lấp bắp:

- Sao... sao hai bác...

Bà mẹ Hồng Hạnh lên tiếng trước:

- Tụi tôi tới để đem con mình về. Bởi hai đứa nó đã hiểu, mà chúng tôi cũng hiểu: Hạnh phúc chỉ tới đúng người đáng được hưởng nó. Con chúng tôi đã yêu lầm và đưa tới một kết cục bi thảm thì phải gánh chịu. Việc lôi kéo cô cậu vào vụ này là xằng bậy, không thể được! Bởi vậy chúng nó đã quyết định từ nay trả lại những gì cô cậu vốn có. Chúng nó sẽ đi tìm người con trai kia, anh của cậu...

Phước buột miệng:

- Anh cháu đã mất tích từ lâu. Có thể cũng đã chết. Như vậy các cô ấy tìm trong thế giới cõi âm của mình ắt gặp!

Hai bà mẹ nói một câu mà cả bà chủ nhà và cô dâu chú rể đều giật mình:

- Cho chúng tôi lên đưa xác con chúng tôi về!

Họ nói xong thì đi thẳng lên lầu, vào phòng riêng của Phước và Trâm. Cả hai hốt hoảng chạy theo, cả bà chủ nhà nữa. Khi mở cửa phòng ra thì họ đều sững sốt, bởi có hai xác chết nằm sóng đôi giữa phòng. Cả Trâm và Phước đồng kêu lên:

- Hồng Hạnh! Dã Lan!

Hai xác chết là của hai người con gái mà suốt mấy ngày qua đã gây bao phiền phức cho họ, nên giờ đây nhìn thấy sự hiện diện của họ trong phòng mình, cả hai đã hốt hoảng và quỳnh lên:

- Làm sao bây giờ bà chủ?

Nhưng hai bà mẹ đã rất bình tĩnh lên tiếng:

- Không sao cả. Chúng tôi tới đây là để mang chúng về. Chúng cùng xuất hiện như vậy là chứng tỏ chúng thôi thù hận nữa rồi. Bởi dẫu sao chúng cũng là chị em ruột thịt với nhau...

Họ nói xong thì đưa tay chạm vào hai thi thể. Bỗng dưng hai cái xác vụt tan biến và chỉ con lại trên tay mỗi bà mẹ một đoá hồng vàng và một đoá lay-ơn màu hoàng anh!

Lặng lặng rời lễ cưới, hai bà quay lại chúc:

- Chúc cô cậu trăm năm hạnh phúc!

Rồi như sương khói, họ tan biến vào không trung...

8. Chương 8: Chương 8

Nhận được tin chú mình mất đã hơn hai tháng mà Hoàng chưa thể về được, do kẹt kỳ thi tốt nghiệp, đồng thời do đường sá quá xa xôi. Cho đến hôm nay mới leo lên máy bay về nước, Hoàng bồi hồi nhớ lại những kỷ niệm với ông chú ruột mà Hoàng thương như cha. Bởi cha mất sớm, nên suốt quãng đời thơ ấu của Hoàng hầu như gắn bó với chú và sự lớn lên của anh, cũng như xuất ngoại du học cũng là một tay ông chú này. Bởi vậy khi hay tin ông mất mà mình về không được Hoàng đã ray rứt suốt cả tháng trời sau đó.

Hơn năm tiếng đồng hồ ngồi máy bay, vậy mà vừa xuống ở phi trường, Hoàng đã thuê xe về ngay quê nhà, nơi cách thành phố đến hơn trăm cây số. Người tài xế cũng ái ngại giùm Hoàng:

- Bây giờ đã hơn 8 giờ tối rồi, sao cậu không nghỉ ở khách sạn rồi mai hãy về sớm?

Hoàng cười nhẹ:

- Tôi có việc gấp.

Anh tranh thủ ngã lưng ra băng ghế, cố chợp mắt một lát. Nhưng chỉ được vài mươi phút thì chợt giật mình, bởi chiếc xe thắng gấp, kèm tiếng càu nhàu của người tài xế.

- Bộ điên chắc! Hoàng mở mắt ra hỏi:

- Có chuyện gì vậy anh?

Chỉ tay về phía lề đường, bác tài xế đáp:

- Tôi không thắng kịp thì cô ta đi đời rồi?

Thoảng thấy một bóng người mặc chiếc áo dài trắng đứng bơ vơ bên vệ đường, Hoàng ngạc nhiên:

- Cô gái đó?

- Cô ta từ trong lề đã bắt thần lao ra chặn trước đầu xe mình, nếu tôi thắng không kịp thì không biết chuyện gì đã xảy ra!

Hoàng chưa kịp có ý kiến gì thì đã thấy cô gái tiến đến gần bên xe, nói gì

đó lí nhí mà trong xe Hoàng không nghe rõ. Anh hỏi:

- Cô ấy nó gì vậy?

Bác tài có vẻ không hài lòng:

- Cô ấy xin quá giang xe.

Nhìn ra thấy cô gái đang xách trên tay chiếc va-ly lớn, có vẻ nặng, Hoàng tỏ ra thương cảm:

- Chắc cô ta về xa mà đón không được xe hay gì đó... Bác tài lắc đầu nguầy nguậy:

- Thời buổi này hơi sức đâu mà tin mấy cô này cậu ơi! Bọn lừa đảo nhiều chiêu lắm...

Nhưng Hoàng đã đột nhiên quyết định:

- Anh cứ hỏi xem cô ta về đâu?

Và không đợi bác tài xé hỏi, Hoàng đã kéo kính gió xuống, lộ đầu ra hỏi:

- Cô muốn đi nhờ? Cô gái mừng rỡ:

- Dạ, em về Vĩnh Long, mà giờ này không còn xe. Em đón hoài không ai cho quá giang. Em thân gái không biết phải làm sao...

Hoàng nhìn cô nàng, mặc dù trời tối, nhưng cũng nhận ra nét duyên dáng, trong sáng của một nữ sinh, anh nói liền:

- Tôi cũng về Vĩnh Long, vậy cô cứ lên đi, xe còn rộng. Hoàng quay sang nói với bác tài:

- Cứ cho cô ấy quá giang, mình giúp đỡ nhau mà. Bác tài vẫn làu bàu:

- Cậu rước phiền phức cho coi... Nhưng Hoàng cương quyết:

- Tôi không ngại, anh cứ chở.

Đích thân Hoàng bước xuống mở cửa xe và mời:

- Cô lên ngồi phía sau với tôi. Mình là đồng hương mà.

Cô gái hơi ngượng khi phải ngồi chung với người lạ, nhưng Hoàng đã trấn an:

- Tôi đi du học mới về, tôi quen cách xử sự của phương Tây, nên cô đừng ngại. Ngồi chung mà hồn riêng thì đâu việc gì phải sợ!

tài xế:

Thấy Hoàng vui vẻ nên cô gái cũng bước lên ngồi bên trong. Hoàng bảo

- Anh cho va-li cô ấy ra thùng xe cho gọn.

Lúc đầu bác tài không có cảm tình với cô nàng, nhưng khi đã nhìn rõ mặt cô ta thì anh chàng lái xe hơi giật mình, cô ta đẹp và hiền quá, nên anh lại có cảm tình.

Sau khi cho va-li vào thùng xe xong, anh tài xế còn hỏi:

- Cô đón xe bao lâu rồi?

- Dạ, hơn một tiếng đồng hồ mà chiếc xe nào cũng từ chối! Mà nào em có quá giang không đâu...

Không hiểu ý cô nàng, Hoàng hỏi lại:

- Cô nói thế là sao?

Anh tài xế phải giải thích giúp:

- Cô ấy nói mình quá giang có trả tiền đàng hoàng!

Hoàng nhìn sang cô ta và giật mình trước nhan sắc mà anh không ngờ! Anh buột miệng:

- Cô... cô là...

- Em là Ngọc Hà. Em đi học ở Sài Gòn, nay nghỉ hè về quê.

- Vừa rồi cô nói là quá giang xe có trả tiền, vậy nếu tôi nói tôi không muốn người đi chung mà trả tiền cho người ình quá giang thì cô nghĩ sao?

Cô nàng vẫn bình tĩnh chứ không chút gì lúng túng:

- Đó là em nói với những người từ chối ình quá giang, chứ còn... như xe này thì có cho vàng em cũng không dám nghĩ vậy!

hỏi:

Cách ăn nói dạn dĩ của cô gái đã khiến Hoàng cảm thấy gần gũi hơn, anh

- Em nói ở Vĩnh Long mà cụ thể là ở đâu?

- Dạ, ở ngay thị xã, cách chừng hơn cây số. Hoàng reo lên:

- Gần vườn nhãn Thầy Tiêu không? Cô gái ngạc nhiên:

- Anh cũng biết nơi đó? Hoàng cười:

- Bởi vườn nhãn Thầy Tiêu là đất nhà tôi! Lần này đến phiên cô gái reo lên:

- Vậy liền nhà nhau rồi!

Hỏi ra thì mới biết cô gái có nhà ở sát bên đất vườn nhà của Hoàng. Tuy đi học xa lâu ngày mới về một lần, nhưng Hoàng cũng còn nhớ có lần anh nhìn thấy ngôi nhà ngói lớn bên cạnh, thì ra là nhà cô gái này:

- Đúng là quả đất tròn rồi! Mà sao lâu nay tôi chưa từng gặp cô lần nào?

- Em cũng thỉnh thoảng mới về.

Câu chuyện của họ càng lúc càng thân tình, sôi nổi. Hoàng tỏ ra hào hứng khi nghĩ kỳ nghỉ hè này sẽ có được một người bạn mới ngay cạnh nhà. Anh đề nghị:

- Tuần này Ngọc Hà có rãnh không? Mình tổ chức một chuyến đi dọc sông Cổ Chiên, qua bên kia cồn chơi cho vui?

Cô nàng có vẻ tự lự:

- Chuyện này... để em tính đã. Em sẽ trả lời anh Hoàng ngay ngày mai thôi. Bởi em về còn có một ít việc...

- Cũng được, mình còn tới mấy tháng hè mà. Xe vừa qua bắc Mỹ Thuận thì cô gái xin xuống:

- Em ghé nhà ngoại em rồi chiều mới về nhà. Nhà ngoại em ở cầu Trường An đây, xin chú tài xế làm ơn ngừng ở đây.

Cô xuống xe rồi mà Hoàng vẫn còn nhìn theo, cho đến khi bóng cô ta khuất sau hàng cây ven đường. Bác tài xế hình như thông cảm với vị khách của mình:

- Cô ấy đẹp quá hả thầy! Hoàng cũng buột miệng:

- Đẹp thật!

- Thầy đúng là có số hên! Hoàng ngạc nhiên:

- Số hên gì anh?

- Thì hên nên mới cho người quá giang đẹp cỡ đó.

Nhìn sang băng ghế bên cạnh phát hiện chiếc áo khoác cô nàng bỏ quên, Hoàng kêu lên:

- Cô ấy quên cái áo rồi!

Bác tài rất rành tâm lý nên nói:

- Con gái mà quên đồ khi ngồi với trai, một là do quá hồi hộp, lúng túng, hay là cố ý... mà như vậy thì thầy Hai có cơ để gặp lại cô ta chứ!

Xe về đến nhà đã khá khuya, nhưng Hoàng vẫn bảo người tài xế dừng lại trước ngôi nhà của Ngọc Hà để quan sát khá kỹ. Tuy là sát ranh nhau, nhưng cổng ra vào nhà này lại ở hướng khác, nên từ nhà chú Hoàng mà muốn sang đây phải đi vòng một quãng đủ mỗi chân.

- Nhà cô ấy đó!

Hoàng nói đột ngột nên người tài xế nghe không hiểu, anh ta hỏi lại:

- Vào nhà này hả thầy? Hoàng chỉ tay tới trước:

- Nhà kia.

Việc Hoàng về lúc nửa khuya làm cả nhà anh vừa mừng vừa ngạc nhiên. Thím Ba Hoàng trách:

- Sao về nước mà con không đánh điện về báo trước, để cả nhà lên Sài Gòn đón!

Hoàng chỉ tay sang người tài xế:

- Có chú này đón là đủ rồi! Rồi anh bảo:

- Đã quá khuya rồi, anh ngủ lại rồi sáng về sớm. Bác tài khoái thác:

- Mới hơn mười giờ mà ăn thua gì, tôi quen chạy xe đêm rồi nên về giờ này mát. Vả lại sáng mai tôi còn có mồi đi Vũng Tàu gấp. Thôi, xin cảm ơn thầy Hai và xin kiếu.

Anh ta vừa lùi xe ra cổng bỗng chợt nhớ ra, kêu lên:

- Còn chiếc va-li của cô ấy! Hoàng hốt hoảng:

- Ồ, lúc nãy cô ấy xuống xe mình quên nhắc! Bà thím Ba Hoàng ngạc nhiên:

- Có cô nào vậy con?

Hoàng vừa tiếp nhận chiếc va-li do anh tài xế mở thùng xe đưa cho, vừa ngượng nghịu đáp:

- Dạ... một cô quá giang dọc đường. Một cách vô tình, người tài xế nói:

- Cô ấy nhà ở cạnh đây mà lo gì, ngày mai thế nào cô ấy chẳng qua lấy. Bà thím càng thắc mắc thêm:

- Ai mà ở cạnh nhà con? Hoàng đành phải nói thật:

xe...

- Cô gái ở nhà cạnh đất mình đây, gặp con ở dọc đường, cô ấy quá giang

Bà thím tròn xoe mắt:

- Con nói... đứa nào? Ở nhà nào?

- Dạ, ngôi nhà ngói lớn sát ranh đất mình đây!

- Nhà Huyện Thời?

- Dạ, con không rõ, nhưng cô ấy nói ngôi nhà sát đất mình, mà ở cạnh đây thì chỉ có đúng ngôi nhà ngói này thôi. Cô ấy tên Ngọc Hà!

Bà thím run thấy rõ:

- Trời ơi... sao lại có chuyện này? Sao lại... Bà kêu với vào trong nhà:

- Con Ngọc đâu, ra má bảo!

Ngọc là con gái lớn của chú thím Hoàng, tuy gọi Hoàng bằng anh, nhưng tuổi thì lớn gần gấp đôi. Từ trong bước ra, cô mừng khi thấy Hoàng:

- Anh Hoàng về này giờ mà em bị bệnh không ra được. Có chuyện gì vậy anh Hoàng?

Bà thím hỏi liền:

- Con còn nhớ con Ngọc Hà con Huyện Thời nhà ở cạnh mình không? Ngọc đáp ngay:

- Sao không nhớ má, dẫu nó chết cách đây gần chục năm rồi, nhưng thời con gái con với nó chơi thân nhau mà!

Hoàng cười lớn:

- Cô em lớn xác của tôi ơi, không phải cô Hà đó đâu! Cô này chỉ khoảng mười tám đôi mươi thôi?

Ngọc gân cổ cãi:

mà!

- Nếu là con ông Huyện Thời thì chỉ có mỗi con Hà đó, nó bằng tuổi em

run:

Trong lúc Hoàng còn đang ngơ ngác thì bà thím Ba tiếp bằng giọng run

- Con lâu về đây nên không biết, ông Huyện Thời chỉ có đứa con gái duy nhất tên là Ngọc Hà, con nhỏ xinh đẹp nhất vùng này nên nhiều người theo đuổi, nhưng nó chưa chịu lấy ai thì bỗng lẫn đùng ra chết khi mới vừa học xong

tú tài! Nó chết rồi nhà ông Huyện tuyệt nòi luôn, bởi chỉ sau đó hai năm thì cả vợ chồng ông Huyện cũng thua buồn mà chết theo. Thế rồi...

Bà xúc động không kể tiếp được, Ngọc phải bổ sung:

- Còn hai người anh của Ngọc Hà nữa, nhưng ảnh làm ăn ở Sài Gòn, nghe nói chơi bởi trác táng lắm nên không bao giờ về quê, do vậy ngôi nhà lớn của ông bà Huyện từ đó hầu như bỏ hoang luôn. Lâu rồi chẳng thấy có ai léo hánh nên xứ này người ta hầu như quên bằng nó.

Hoàng vẫn chưa tin đó là sự thật:

- Để sáng mai tôi đi hỏi kỹ lại coi quanh đây còn ngôi nhà ngói nào nữa hay không. Có thể có và cũng có một cô Ngọc Hà khác nữa...

Ngọc cười, lắc đầu:

- Nguyên cả vùng này chỉ có nhà mình và nhà Huyện Thời là nhà ngói thôi. Anh có kiểm đồ con mắt giờ cũng chẳng ra ngôi nhà thứ ba!

Hoàng bí quá phải đưa chiếc áo khoác ra nói:

- Đây là áo của cô ấy bỏ quên trên xe của anh. Còn đây nữa, chiếc va-li này cũng của cô ấy.

Lúc này Hoàng mới để ý trên chiếc va-li có dính theo một cái thẻ, trên thẻ có ghi họ tên và địa chỉ. Cúi xuống đọc xong Hoàng kêu lên:

- Nè, em đọc coi có phải rành rành tên, địa chỉ của “Lê Thị Ngọc Hà, xóm Thị, xã Hàng Thái (biệt thự Huyện Thời)”

Cả Ngọc và thím Ba đều ngơ ngác:

- Sao có chuyện này được! Thím Ba còn nói thêm:

- Hồi đám tang con Ngọc Hà thím có dự nữa mà. Mồ mả dòng họ đó vẫn còn chôn trong đất nhà, sát ranh mình đây, nếu cần thì mai một con qua đó mà coi!

Ngọc nhận xét:

- Em nghi đứa con gái nào đó nó thấy anh đi xe hơi, tướng tá bảnh bao nên bày trò gạt anh đó!

Hoàng ngăn người ra một lúc rồi lẩm bẩm:

- Không thể...

Anh đem chiếc va-li về chỗ ngủ của mình mà vẫn luôn nghe lời bình phẩm phía sau lưng của Ngọc:

- Mấy chàng công tử đáng đẹp trai, con nhà giàu, lúc nào cũng bị con gái bám theo!

Hoàng muốn cãi nhưng lại thôi. Với anh, cách tốt nhất là trực tiếp điều tra sẽ hay hơn... Ngọc còn nói với theo lúc Hoàng bước vào căn phòng dành cho anh:

- Căn phòng đó cửa sổ nhìn thẳng qua bên mấy cái mả của nhà ông Huyện Thời, trời sáng trăng có thể nhìn thấy dễ dàng!

Hoàng không hứng thú gì chuyện đó, nhưng những lời của Ngọc cũng khiến anh không tài nào ngủ được. Anh cũng không thể nào không tò mò với chiếc va-li của cô nàng. Sau vài phút lưỡng lự, Hoàng thử bấm chốt khoá và mở được liền. Va-li không khoá.

Những gì bên trong khiến Hoàng ngẩn người ra. Toàn quần áo mặc trong nhà. Tất cả hầu như còn mới và chỉ một màu trắng tinh khiết. Hương thơm dịu nhẹ nhưng sức lan toả thì vô cùng... Hoàng như bị ngất ngậy với mùi hương kỳ lạ đó...

9. Chương 9: Chương 9

Cuối cùng thì Hoàng cũng toại nguyện. Anh đã đột nhập được vào ngôi nhà cổ bên cạnh. Đây là ngày thứ ba anh về đây, và phải khó khăn lắm trước sự dằn dò và theo dõi của bà thím anh cũng như cô em quá tò mò. Họ lúc nào cũng nhắc đi nhắc lại:

- Đừng bao giờ đại đột tì cách vào ngôi nhà hoang đó nghe chưa!

Tuy tỏ vẻ nghe theo, nhưng đã hai ngày qua, lúc nào Hoàng cũng tìm cách để tiếp cận cho được ngôi nhà. Thật sự Hoàng không hề nghi ngờ gì về cô gái tên Ngọc Hà. Với anh, những chuyện có tính cách ma quái, hoang đường ấy chẳng qua kể để nghe cho vui. Chứ những gì anh đã thấy, đã gặp mới đáng tin. Nhất là cái va-li quần áo, nó là bằng chứng sống cho thấy người mặc những quần áo đó không thể nghi ngờ gì, cô ta là một cô gái bằng xương bằng thịt bình

thường như mọi người! Điều này chính linh tính nhạy bén của Hoàng đã cho anh biết như vậy.

Sáng nay, Hoàng phải tìm cách nói với bà thím là anh đi qua làng bên cạnh thăm mấy người bạn cũ, phải chiều mới về. Nhờ vậy anh mới rời khỏi nhà mà không có sự tò mò của Ngọc. Hoàng phải thật sự đi một quãng đường trên năm sáu cây số, rồi lén quay lại bằng đường tắt, để rồi lén vào ngôi nhà qua cổng phía sau, tức cách xa ranh đất của nhà chú thím Ba.

Nghĩ là nhà không có ai ở, nên Hoàng cứ đứng đỉnh đi từ phía bên này sang bên kia và sau cùng đi thẳng vào nhà lớn. Phải công nhận là ngôi nhà còn lớn rộng và bề thế hơn nhà của chú Ba. Tuy đã cũ và lâu không có người ở, nhưng toàn bộ ngôi nhà vẫn còn nguyên vẹn và bên trong không có vẻ gì là hoang phế.

Bước tới đâu Hoàng cũng tỏ ra tiếc rẻ, anh thầm nghĩ, một ngôi nhà như thế này mà không có người ở thật là uổng. Đặc biệt là khi đến trước một căn phòng để hé cửa, Hoàng đã phải dừng lại, bởi có hương thơm nhẹ nhàng từ trong toả ra, khiến Hoàng phải buột miệng:

- Hương thơm này!

Anh thấy nó giống y như mùi thơm từ quần áo trong rương của cô gái!

- Cô Ngọc Hà ơi!

Hoàng bật lên tiếng kêu mà không kịp suy nghĩ. Vì anh, chắc chắn người mang mùi hương đó là Ngọc Hà!

Cánh cửa bỗng mở rộng ra mà chẳng thấy ai mở. Vừa khi ấy, có một giọng nói vừa đủ nghe phát ra từ bên trong:

- Ai tới thì bước vào, chứ tôi không thể ra ngoài được...

Giọng nói có vẻ mệt nhọc và hụt hơi. Hoàng hơi sững sốt nhưng chỉ thoáng qua, rồi anh lấy lại sự gan lì cố hữu, bước hẳn vào phòng.

Đến lúc này thì Hoàng sững sờ trước căn phòng bài trí hài hoà, ấm cúng. Một căn phòng của người sống đang ở, Hoàng nghĩ như vậy!

- Đóng cửa lại, bởi tôi đang bệnh không chịu được tiếng ồn bên ngoài. Tôi cũng sợ ánh sáng nữa.

Lúc này Hoàng mới đánh bạo hỏi:

- Bà là chủ ngôi nhà này? Tại sao bên ngoài hoang phế mà trong này lại...

Một tiếng thở dài tuy nhỏ nhưng Hoàng vẫn nghe. Tiếp theo là giọng nói lúc này lại cất lên:

- Cậu đi tìm một cô gái phải không? Hoàng đáp nhanh:

- Dạ đúng. Bà đây là...

- Tôi thì không quan trọng. Con gái tôi mới đáng nói...

- Vậy ra cô Ngọc Hà là con gái của bà? Một tiếng reo khê:

- Đúng là cậu rồi! Con Hà nó dặn phải là người biết được tên nó thì mới cho vào đây. Mà sao tới bữa nay cậu mới sang?

- Ngọc Hà đâu rồi bác?

- Nó chờ cậu hai ba ngày rồi, bữa nào cũng ngồi trong phòng này chờ cho tới chiều tối...

Hoàng sốt ruột:

- Cô ấy biết nhà cháu mà, sao không qua bên đó hỏi. Cháu cũng chờ...

- Nó có qua hai ba lần, nhưng người ta không cho gặp, khiến cho con nhỏ về ngồi than vãn thở dài, bởi bao nhiêu quần áo nó để quên trong va-li, làm hai hôm nay phải mặc quần áo giặt đi giặt lại.

Hoàng hốt hoảng:

- Vậy để cháu về lấy đem qua ngay!

- Khoan đã. Nó đi qua ngoại nó rồi, chiều mới về.

- Bên Trường An?

Hoàng vẫn muốn chạy về lấy chiếc va-li, nhưng người đàn bà trong phòng vẫn cố giữ anh ở lại:

- Cậu đã sang rồi thì hãy ngồi lại đây, tôi cần nói chuyện với cậu. Và không đợi Hoàng hỏi thêm, bà ta đã chủ động nói tiếp:

- Cậu muốn hỏi sao mẹ con tôi lại ở trong ngôi nhà hoang này chứ gì?

- Dạ...

- Nhưng cậu vào đây có thấy nó có đúng là nhà bỏ hoang không?

- Dạ không. Cháu đang thắc mắc điều đó...

Một tiếng thở dài nữa, lần này nghe rõ hơn, hình như bà ta đến gần hơn với tấm màn che ngang căn phòng mà người bên ngoài không nhìn thấy bên trong. Giọng hơi khó nghe hơn, nhưng vẫn đủ cho Hoàng hiểu được những gì bà đang nói:

- Mẹ con tôi là hai người cuối cùng còn lại của dòng họ danh giá và cũng lắng tai tiếng này. Chỉ bởi...

Bà ngừng lại một lúc khá lâu rồi mới tiếp:

- Chỉ bởi tôi mắc chứng bệnh nan y... Hoàng bật kêu lên:

- Thì ra...

- Nhưng cậu đừng lo. Bệnh tôi nan y, nhưng không lây, do vậy... Hoàng cải chính liền:
- Dạ ý cháu không phải vậy. Cháu chỉ muốn biết có phải vì chuyện này mà bác giấu tông tích mình với mọi người không?
- Gần như vậy. Nhờ thế mà lâu nay tôi được ở yên. Chỉ phiền là mỗi lần con tôi về thăm là nó phải trốn tránh mọi người, không dám ra ngoài.

móc:

Bà lại ngừng nói, mắt thêm mấy chục giây nữa, rồi tiếp bằng giọng trách

- Tôi chẳng hiểu giữa cậu với con gái tôi quen thân thế nào mà nó lại chỉ cho cậu nơi ở này. Đây đâu phải là nơi người như cậu tới. Nhất là cậu lại là con của người bên cạnh nhà... Cậu là thế nào với cô Ngọc bên đó?
- Bác biết em họ cháu?

Bỗng người bên trong tấm màn thẳng thốt kêu lên:

- Cậu là con của... Biện lý Vĩnh?

Nghe bà ta gọi đúng tên cha mình, Hoàng quá đỗi ngạc nhiên:

- Ba cháu chết lâu rồi, sao bác biết ba cháu?

- Trời ơi...

Một tiếng kêu thẳng thốt từ bên trong khiến cho Hoàng hốt hoảng, suýt nữa anh đã vén màn chạy vào rồi.

Cũng may người kia ngăn kịp:

- Cậu không được vào đây! Tôi hỏi lại, có đúng cậu là con của Hai Vĩnh không?
- Đúng. Cháu là đứa con duy nhất của ba cháu. Ông ấy chết lúc cháu mới lên hai tuổi, nên cháu được chú Ba cháu nuôi cho ăn học. Cháu đi học xa nên ít khi về quê, do đó ít quen biết ai ở đây. Cháu cũng chỉ quen Ngọc Hà mới đây thôi, trong lúc cô ấy quá giang xe cháu.
- Vừa rồi cậu nói gì? Ba cậu...
- Dạ, ba cháu mất cách đây đã bảy tám năm rồi, mất ở bên Pháp.
- Cái gì, Hai Vĩnh đi Pháp hồi nào?
- Dạ, ba cháu đi một lượt với cháu. Qua Pháp được hai năm thì ông ấy mất trong một tai nạn giao thông. Chôn ở bên Pháp.

- Trời ơi!

Lần này tiếng kêu trời nghe não lòng hơn, rồi sau đó là tiếng bật khóc và nấc lên từng hồi. Hoàng hoang mang quá, anh chờ một lúc rồi mới dám lên tiếng hỏi:

- Bác làm sao vậy? Có cần... Giọng bà ta tỏ ra khá mệt:
- Cậu về đi Nếu tiện thì lúc nào đó cậu mang giùm cái va-li của Hà qua đây. Cậu cứ để ngoài cửa cũng được không cần vào. Tôi cảm ơn cậu...

Sau câu nói đó hầu như Hoàng không còn nghe bất cứ động tĩnh nào bên trong, cánh cửa phòng ngoài này do tự anh đóng lại, bỗng nhiên mở ra từ từ như người mở. Hoàng giật mình nhìn lại thì chẳng thấy ai ở cửa, anh lên tiếng trước khi bước lùi ra:

- Cháu xin phép về. Rồi cháu sẽ mang va-li qua ngay.

Vẫn không nghe trả lời. Khi Hoàng vừa bước ra khỏi cửa thì cánh cửa tự động khép lại. Ngôi nhà trở lại vẻ u tịch vốn có của nó. Hoàng ra về bằng cửa lúc vào, nhưng anh hơi bất ngờ khi cánh cổng đó đã bị ai khóa lại rồi! Loay

hoay mãi, cuối cùng Hoàng mới tìm được một lối ra khác, mà khi lọt được ra ngoài rồi anh vô cùng ngạc nhiên, bởi chần ngang lối ra là một nghĩa địa gia tộc, mà từ đó Hoàng có thể nhìn thấy nhà chú thím mình chỉ cách một hàng rào tre! Đúng như Ngọc đã nói đêm trước, đây là nơi chôn cất nhà Huyện Thờ. Trong số năm ngôi mộ có một ngôi mà vừa nhìn thấy Hoàng đã buột miệng kêu lên:

- Ngọc Hà!

tim!

Nếu không được nghe Ngọc nói trước thì chắc là Hoàng đã sững sốt đứng

Anh cúi xuống nhìn kỹ và đọc được dòng ghi ngày tử: 14 tháng 4 năm Ất Sửu...

Nhắm tính xong, Hoàng lẩm bẩm:

- Như vậy là đã hơn năm năm rồi... Không thể nào!

Hoàng còn đang ngẩn ngơ nhìn ngôi mộ thì từ bên kia hàng rào tre có tiếng gọi lớn:

- Anh Hoàng, sao anh ở bên đó?

Hoàng nhìn lên thì thấy Ngọc và thím mình đang tròn xoe mắt nhìn sang. Anh lúng túng:

- Con... con sang... Ngọc gọi giật:

- Anh về nhà liền đi, có khách ở Sài Gòn ngồi chờ bên nhà nè! Hoàng ngạc nhiên:

- Khách nào? Anh đâu có quen ai ở Sài Gòn đâu? Thím Ba cũng giục:

- Người ta chờ hơn nửa tiếng rồi, con mau về đi! Hình như họ sợ hãi lắm khi thấy Hoàng đứng giữa mấy ngôi mộ. Ngọc bảo:

- Hay anh vạch rào đi tắt về cho nhanh!

Hoàng không muốn kinh động trong nhà, nên anh chấp nhận sự đi tắt không đường hoàng đó. Khi anh về được bên nhà mình thì Ngọc nói:

- Lối đó là của mấy con chó chạy qua lại lâu ngày thành đường đi, nhưng
đâu ai dám qua bên đó!

Thím Ba trách:

- Sao con qua đó một mình làm gì? Hoàng đành phải nói:

- Con tính kiếm cô gái ấy để trả lại chiếc va-li. Cũng may là gặp... Cả thím Ba và Ngọc đều sững sốt:

- Gặp ai?

Hoàng chợt nhớ là mình chưa tiện nói ra những gì vừa gặp, anh nói lảng sang chuyện khác:

- Ai đợi vậy?

Ngọc chỉ tay vào nhà:

- Một cô gái, nói là bạn của anh, cổ ngồi đợi lâu lắm rồi, em có nói là chưa biết lúc nào anh về thì cô ấy bảo đợi tới giờ nào cũng được!

Hoàng bước nhanh vào nhà, nhờ vậy tránh được câu trả lời cho thím Ba. Vừa bước vào tới phòng khách, anh đã phải kêu lên:

- Kìa, Ngọc Hà!

Người khách đang ngồi đó chính là cô gái quá giang xe, là Ngọc Hà! Cũng may là lúc đó không có thím Ba và Ngọc sau lưng, nên sự sững sốt của Hoàng và câu nói của cô gái không ai nghe được:

- Anh đừng gọi em là Ngọc Hà, em chỉ nói là bạn ở Sài Gòn về, anh cứ gọi em là Thủy, Ngọc Thủy. Em muốn gặp anh có chút chuyện rồi đi ngay, không phải bận tâm.

Không kịp hỏi nguyên do thì Ngọc đã bước ra, cô mau miệng nói:

- May cho cô, chứ ông anh của em mà đi thì như chim trời cá nước, đâu biết giờ về! Thôi, hai người cứ ngồi nói chuyện, để em đi làm cơm đãi khách.

Cô gái vội xua tay:

- Dạ, xin cảm ơn, em có việc phải đi ngay. Em ghé chỉ để lấy cái va-li bỏ quên hôm trước, không kịp ăn cơm đâu.

Ngọc tròn mắt ngạc nhiên:

- Sao bữa trước anh Hoàng nói va-li này là của... cô Ngọc Hà nào đó? Cô gái gỡ bí cho Hoàng:

- Có lẽ anh Hoàng nhớ lộn, va-li này là của em. Anh Hoàng anh cho em lấy va-li đi, xe đang đợi em ở ngoài lộ cái.

Hoàng nhìn cái nháy mắt kín đáo của cô nàng, anh không nói gì thêm, đi vào phòng lấy chiếc va-li. Nhận xong, nàng ta cáo từ đi ngay. Lúc này Hoàng buộc phải chạy theo, nhưng nàng ta đi thật nhanh, mới đó mà đã biến mất sau lùm cây. Cố chạy theo một đoạn thì màu áo trắng của cô hình như lẩn khuất vào vòng rào nhà Huyện Thời...

Hoàng ngăn người ra khá lâu, mãi đến khi nghe tiếng Ngọc sau lưng:

- Cô ấy đẹp quá trời luôn! Sao anh không ga lăng, chạy theo xách nặng giùm cho người ta!

Hoàng cười gượng:

- Nàng ta đi nhanh quá tôi chạy theo còn không kịp nữa là... Tuy cố tránh mà cũng không khỏi sự tò mò của Ngọc:

- Cô ấy là ai mà sao anh không giới thiệu gì hết. Người đẹp và dễ thương cỡ đó xứ mình may ra mới chỉ có con Ngọc Hà ngày xưa...

Hoàng nhìn sững Ngọc:

- Cô nói Hà nào?

- Thì Ngọc Hà con gái ông Huyện Thời, bạn của em ngày xưa. Hồng nhan bạc phận, chứ nếu không thì...

Khi sắp vào tới nhà, Ngọc chợt kéo Hoàng đứng lại:

- Chắc anh không biết chuyện giữa ba anh với cô Ngọc Hà đó? Hoàng như bị điện giật, anh lay vai Ngọc:

- Cô nói gì, nói lại tôi nghe coi nào?

- Chuyện này má không cho nói, nhưng thấy anh quan tâm đến bên nhà Huyện Thời nên em nói riêng cho anh nghe. Ngày xưa, lúc bác Hai, tức ba anh còn đây thì giữa hai người có mối quan hệ...

- Hai người nào?

- Thì... bác Hai với con Ngọc Hà!

Chợt nhớ lại mấy tiếng kêu trời lúc nãy của người đàn bà giấu mặt trong ngôi nhà cổ, Hoàng sững sờ:

- Có... có chuyện ấy sao? Ngọc vẫn tiếp tục kể:

- Bác Hai lớn hơn cô ấy đến gần ba chục tuổi, lại người đã có vợ con, cho nên rắc rối mới xảy ra. Cuối cùng bác Hai phải bỏ lên Sài Gòn, rồi ở đây Ngọc Hà thất tình, phát điên và...

Ngọc còn đang kể dở dang thì từ trong nhà thím Ba gọi vọng ra:

- Cơm khét hết rồi, con khỉ này đâu rồi? Ngọc vụt chạy vào nhà, nói với lại:

- Để chiều em kể tiếp cho nghe! Hoàng vẫn còn bàng hoàng:

- Sao lại có chuyện này? Sao lại...

Hoàng không thể nào quên tiếng kêu thảng thốt của người đàn bà trong ngôi nhà hoang kia. Bất giác anh thốt lên:

- Không lẽ bà ấy là...

Rồi trước sự ngạc nhiên của Ngọc, Hoàng chạy một mạch về hướng ngôi nhà cổ...

Anh tìm ra lối vào không khó như lúc đầu, nhưng do quá nóng lòng nên Hoàng có cảm giác là bước chân mình còn quá chậm... Cuối cùng, Hoàng cũng lọt được vào trong.

Khác với lần đột nhập lúc này, lần trở qua này Hoàng tìm mãi không ra căn phòng mà anh đã vào và gặp người đàn bà giấu mặt kia. Có đến bốn năm gian phòng, cái nào cũng giống nhau và đều khóa kín cửa, Hoàng có muốn gõ cửa gọi thì cũng không dám. Anh tần ngần khá lâu rồi quyết định gõ đại vào cửa một căn phòng mà anh nhớ mang máng là phòng lúc này. Nhưng không có ai lên tiếng. Chợt anh giật mình quay lại nhìn, bởi đâu đó còn phảng phất mùi hương như mùi quần áo trong chiếc va-li...

Không lẽ gõ hết cả mấy căn phòng? Hoàng đi lần về cuối nhà, bỗng anh nghe bên trong căn phòng bên tay phải có một âm thanh gì đó lọt ra ngoài...

- Tiếng khóc!

Rõ ràng là bên trong có tiếng khóc rất khê vọng ra. Mà không phải là một, hình như có đến hai người cùng khóc! Hoàng không dám thử mạnh, anh áp sát tai vào để cố nghe cho rõ hơn. Đến khi xác định là bên trong có người đang khóc thì Hoàng cố nghe cho được những gì họ nói. Nhưng tuyệt nhiên không có tiếng nói nào khác ngoài tiếng nức nở...

Chờ một lúc lâu bỗng có một tiếng thét từ bên trong:

- Má!

Rồi thôi, không có gì tiếp theo, lúc này Hoàng không còn kiên nhẫn nữa, anh tông mạnh cửa vào, cánh cửa bật ra. Và... đúng là căn phòng hồi nãy, nhưng bây giờ tấm màn ngăn ngang đã được kéo qua, để lộ ra hai cái mộ xây nằm song song nhau, và bên thành một ngôi mộ đang mở nắp có một cô gái đang phủ phục, vừa cất tiếng khóc, cả thân người run run...

- Ngọc Hà!

Tiếng tông cửa chưa làm cho cô gái bật dậy, nhưng khi Hoàng gọi tên Ngọc Hà thì cô gái đã hốt hoảng xoay người lại và mất thăng bằng suýt ngã vào trong mộ huyệt! Cô đứng là cô gái vừa nói chuyện với Hoàng xong. Bên cạnh cô còn chiếc va-li đang nằm dưới chân.

- Ngọc Hà!

Hoàng lặp lại vừa bước tới gần, có lẽ anh sợ cô bị ngã. Nhưng cô nàng đã đưa tay ngăn lại:

- Anh không nên tới đây làm gì, má em đang...

Bỗng nhiên nàng lão đảo, lần này không còn gượng được và ngã vào trong hố huyệt đang mở nắp. Hoàng nhanh hơn, đã lao tới và chụp được cánh tay đang chới với của Hà, anh kéo lại và giữ được cô trong vòng tay.

Nhưng chưa kịp đưa cô lại chỗ dựa thì bỗng mất Hoàng chạm vào bên trong hố huyệt. Trong đó có một thi thể còn nguyên vẹn đang nằm im!

Hoảng chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi chờ người ra...

Lần đầu tiên Hoàng biết thế nào là cảm giác sợ. Anh không sợ ma, mà chỉ bất ngờ về một xác chết nằm trong cũng vừa khi ấy cô gái tỉnh lại, cô đưa tay đóng nắp quan tài vừa giải thích:

- Người trong đó là mẹ em. Bà ấy chết đã lâu rồi... Hoàng ngạc nhiên:

- Chết đã lâu rồi mà sao thi thể còn nguyên và không...

- Đó là một bí mật mà chỉ em và mẹ em biết... Bất chợt Hoàng hỏi:

- Phải bà là Ngọc Hà?

Kinh ngạc bởi câu hỏi của Hoàng, cô gái hỏi lại:

- Sao anh biết?

Không trả lời, Hoàng lại hỏi ngược:

- Cô có biết một người tên là Vĩnh, Hai Vĩnh không? Lần này thì cô gái tròn tròn đôi mắt, kinh ngạc tột độ:

- Sao anh biết ông ấy?

- Bởi người đó là cha ruột của tôi!

Câu nói của Hoàng như một tiếng sét đánh vào tai cô gái, cô chỉ tay vào ngôi mộ bên cạnh, vừa run run hỏi:

- Anh nói... người này.

sốt:

Lúc này Hoàng mới kịp nhìn xuống đầu ngôi mộ và đến lượt anh sửng

- Sao... sao lại là... là mộ của ba tôi?

Trên mộ bia ghi rõ mấy chữ: Nơi đây Nguyễn Hữu Vĩnh, biện lý Vĩnh

đền tội!

Hoàng không tin vào mắt mình:

- Ba tôi chôn bên Pháp, sao lại có mộ ở đây? Sao ba tôi lại đền tội? Bất chợt cô gái quay qua cái mộ vừa đóng nắp, cô gào thét lên:

- Sao lại như vậy mẹ? Tại sao mẹ bảo con làm chuyện này khi biết anh ấy là anh của con?

Hoàng ngơ ngác:

- Cô nói gì? Cô là...

Rồi anh chợt nhớ lời Ngọc nói... Hoàng kêu lên:

- Ba tôi và bà Ngọc Hà, mẹ cô là... Cả hai nhìn nhau và im lặng kéo dài...

10. Chương 10: Chương 10

Giở từng trang giấy cũ trong chiếc rương chứa toàn những thư từ, sổ sách, Ngọc Hà vừa kể:

- Mẹ em vừa sinh em ra chưa đầy tháng thì bà bỗng phát căn bệnh lạ. Chẳng ai biết bà bệnh gì, chỉ thấy tự mẹ rút vào phòng riêng rồi cấm mọi người không được vào. Lúc ấy ông bà ngoại em còn sống, họ là gia đình giàu có bậc nhất ở xứ này, nên đâu có thầy bà, thuốc thang gì mà họ lo không nổi. Vậy mà mẹ nhất định không cho chữa trị, mẹ dọa mọi người là nếu không để cho bà yên thì bà sẽ tự tử! Ông bà ngoại sợ quá nên chiều theo ý mẹ, ngày ngày lo cơm nước đưa vào ẹ. Chuyện ấy kéo dài được mấy năm... Lúc ấy em còn nhỏ đâu biết gì và được gửi đi một nơi khác nuôi dưỡng. Đến khi em được mười tuổi thì mới lần đầu tiên được trở về nhà và được vào gặp mẹ. Đúng ra thì em lên tìm gặp bà, chứ ông bà ngoại không cho, sợ em bị lây bệnh của mẹ! Và đó cũng là lần đầu em biết mẹ mình với hình hài chỉ còn da bọc xương! Bởi vì, suốt trong những năm mẹ cáo bệnh rút vào phòng kín, tách biệt với thế giới bên ngoài, để ọi người ngỡ mẹ bệnh nan y, thật ra khi ấy mẹ đã chuẩn bị ỉnh một cái chết, nên bà chỉ ăn uống cầm chừng, chứ bà không hề bị bệnh gì hết ! Lần đó khi gặp em, mẹ đã ôm em vào lòng khóc suốt một buổi, không cho em ra ngoài. Để rồi mẹ lấy hết những gì đã viết trong những năm sống biệt lập, đưa cho em, dặn là chỉ mình em đọc mà thôi, và mẹ cũng bắt em phải hứa là thay mẹ trả thù một người đàn ông. Dặn xong thì mẹ chết trên tay em!

Hoàng nghe tới đó thì chặn lời:

- Người mà mẹ em bảo trả thù có phải là ba anh không? Cô gái gật đầu:

- Đúng. Mẹ bảo cả cuộc đời mẹ đã giao trọn cho người đàn ông đó, nhưng ông ấy đã phản bội mẹ, sau khi hay tin mẹ có thai thì ông ấy đã cao chạy xa bay, không đoái hoài gì tới bà đang đau khổ! Lúc ấy em còn quá nhỏ để hiểu những chuyện ấy, em chỉ biết đau khổ vì mất mẹ thôi, nên tính đem chuyện mẹ dặn nói lại với ông bà ngoại. Nhưng em chưa kịp nói gì thì ngay khi ấy mẹ đã hiện hồn về gào khóc, ngăn không cho em nói ra chuyện riêng của mẹ! Cũng từ đó, đêm nào hồn mẹ cũng hiện về, mẹ nói sẽ ở bên em cho đến khi nào nhìn thấy em trả thù được người đàn ông đó! Lúc em lớn và hiểu biết, em có phân tích ẹ nghe đâu sao người ấy cũng là cha ruột của em. Nhưng mẹ nhất quyết không nghe, bà nói người đàn ông đó là kẻ bạc tình, vô trách nhiệm thì không xứng đáng được gọi là cha! Mẹ cứ gieo vào đầu em mỗi ngày như vậy, cho nên em cũng nhiễm hận thù và chính em đã xây hai ngôi mộ trong phòng

riêng của mẹ khi ông bà ngoại vừa mất, ý của mẹ là hai ngôi mộ ấy một dành ẹ nằm, còn cái kia để dành cho... ông ấy!

- Bà đã hiểu lầm ba. Bà nghĩ ông đã phản bội bà để chạy theo bóng hình khác. Chứ bà đâu có biết rằng chính do ông ngoại em sau khi phát hiện ra mối tình vụng trộm của ba anh với mẹ em, ông ấy đã âm thầm vận động, dứt lốt tiền với một viên chức người Pháp, đẩy ba anh đi một chỗ thật xa, để ngăn không cho ông liên hệ với mẹ em nữa. Đó là nguyên nhân khiến ba anh dứt liên lạc với má em. Cho đến ngày ba anh vì quá phần chí, đã quyết định bỏ xứ ra đi. Trong những ngày ở Pháp ông đã từng nói với anh là đã bị một người đàn bà phản bội, đã có những ngày sâu nặng với ông mà còn bỏ đi lấy chồng khác có quyền thế hơn! Ngày đó anh không hiểu gì nên cũng có ý trách người đàn bà kia, nhưng khi về đây và nhất là vừa rồi gặp được mẹ em thì anh bắt đầu hiểu, có lẽ tất cả là do ông ngoại bày ra để nhằm chia cắt hẳn cha mẹ chúng ta.

Ngọc Hà cũng gật đầu:

- Em hiểu hết rồi, và mẹ cũng hiểu. Bằng chứng là mấy chữ mẹ vừa viết lên vách huyệt đã cho thấy mẹ hối hận, mẹ bảo trong đời mẹ chỉ sai lầm có một lần, mà là sai lầm tệ hại nhất, đó là... đã hiểu sai về ba!

Ngọc Hà nhìn Hoàng với ánh mắt chờ sự cảm thông:

- Cả mẹ và em cũng đều hiểu không đúng về ba, mong anh đừng giận. Em cũng sẽ khẩn cầu vong hồn ba hãy tha thứ ẹ, cho em.

Hoàng chặn lời:

- Anh nghĩ ba không còn giận đâu. Anh hứa, lần này trở về Pháp anh sẽ tìm cách đem hài cốt của ba về đây, và nếu em đồng ý thì anh xin được mai táng ba ngay bên cạnh mộ phần của mẹ.

Nhưng chợt nhớ ra, Hoàng hỏi:

- Tại sao xác mẹ em nằm đây mà ngoài vườn lại có một ngôi mộ đề tên mẹ nữa?

- Đó là ý của mẹ và do em làm. Mẹ không muốn ai biết cái thế giới riêng của mẹ trong phòng này cả!

- Rồi còn cái tên nữa, sao mẹ là Ngọc Hà, mà em cũng tên đó?

- Cũng là ý của mẹ. Lúc sinh ra em có tên là Thanh Thủy, nhưng sau này mẹ đổi lại cho em mang đúng tên của mẹ. Mẹ bảo, cái tên Ngọc Hà chỉ chết một lần vì ngu dại, cả tin, còn Ngọc Hà còn lại trên thế gian thì phải làm ngược lại, phải khiến cho đàn ông ngu dại, cả tin và trả thù họ! Em thú thật, chính mẹ đã

mách cho em biết lần trở về này của anh, bảo em phải tìm cách tiếp cận anh,

đưa anh về đây gặp mẹ. Chứ em đâu có ngờ anh lại là...

Hoàng cười, vỗ vai cô nàng:

- Đâu có ngờ suýt nữa em đã hại chết người anh cùng cha khác mẹ của mình phải không!

Nhìn xuống chiếc va-li, Hoàng thắc mắc:

- Anh có tò mò và biết trong va-li của em quần áo chỉ toàn một màu trắng, vậy là sao, chẳng lẽ em không bao giờ mặc quần áo màu khác?

hốt:

Ngọc Hà lặng người đi một lúc, rồi đột nhiên cô bật khóc! Hoàng hoảng

- Em sao vậy Hà? Bây giờ mọi việc đã rõ ràng rồi, chúng ta sẽ cùng lo cho nhau. Anh hứa sẽ bù lại những gì ba đã làm cho em thiệt thòi. Anh em mình sẽ cùng thờ phụng cha mẹ mà...

Đột nhiên Ngọc Hà chụp lấy vai Hoàng, khóc nức nở:

- Suýt nữa thì em đã hại anh rồi! Anh biết không, nghe lời mẹ, em tính sau khi hại anh chết thì em sẽ vào trong này, cùng nằm chết với mẹ. Những quần áo màu trắng này là em tự lo để tẩm liệm ỉnh!

Hoàng vỗ về em gái:

- Mọi việc qua rồi em. Bây giờ là lúc mình phải vui lên chứ! Anh không trách gì em cả, mà trái lại anh thương em nhiều và anh thấy trách nhiệm của mình càng nặng nề hơn. Nhưng anh hứa, anh sẽ dành mọi sự tốt đẹp nhất cho em gái mình!

Anh em họ cùng siết chặt tay nhau. Suốt buổi chiều hôm đó, họ ở miết trong căn phòng với hai ngôi mộ và tối hôm đó, Hoàng quyết định đưa Ngọc Hà về nhà chú Ba để giới thiệu rõ.

Hai anh em thức nói chuyện gần cả đêm. Bên nồi cháo gà do Ngọc nấu chiêu đãi, Ngọc Hà đã vui miệng kể:

- Mẹ là một hồn ma, nhưng từ khi mẹ hiện về bên em, chưa bao giờ em nghe mẹ nói sẽ hại ai bao giờ. Có lẽ mẹ là một oan hồn duy nhất hiền lành như vậy.

Ngọc chen vào nói:

- Má của chị ngày trước cũng hiền lành, dễ thương lắm. Em chơi lâu nên biết mà...

Ngọc Hà nghe Ngọc gọi mình như vậy thì vội xua tay:

- Sao... sao cô gọi cháu như vậy? Cháu là con gái của mẹ, bạn cô mà! Ngọc cười:

- Một đằng là con của bạn, nhưng trong huyết thống thì... chị là vai chị của em đó. Chị là con gái của bác Hai mà, chị chỉ nhỏ hơn anh Hoàng thôi, chứ với em thì chị là chị của em mà!

Đêm đó cả nhà thức đến sáng với niềm vui khôn tả...

11. Chương 11: Chương 11

Thời Pháp thuộc...

CẦU NHI

Từ Rạch Giá đi Hà Tiên chỉ hơn sáu chục cây số, nhưng việc đi lại phải mất gần một ngày, dẫu là đi bằng xe hơi nhà. Bởi vậy mới tờ mờ sáng đã thấy anh tài xế Tư Xê lo chuẩn bị nổ máy chiếc Traction. Lúc cô chủ Nguyệt Ánh vừa leo lên xe thì đồng hồ chỉ đúng con số 6.

Vừa rồ máy xe, Tư Xê báo ngay với chủ:

- Đi sớm như vậy thì hy vọng tới Kiên Lương kịp dự lễ. Cô chủ Nguyệt Ánh cau mày:

- Không cách nào sớm hơn sao?

- Dạ, đường không xa, nhưng xấu và gặp mùa mưa này, em không dám chạy nhanh. Vả lại, có cô ngồi xe thì làm sao em dám chạy quá ba chục cây số giờ.

- Sáu chục cây số thì chạy chậm cũng chỉ hai tiếng, sao đến nửa ngày mới tới, còn hơn là đi Sài Gòn, chán chết!

- Dạ, tại cô chưa đi đoạn đường này nên chưa biết, chứ so với đường Sài Gòn thì nó xấu hơn nhiều, lại còn phải qua hơn chục cây cầu sắt bắc tạm, đâu dám chạy mà chỉ bò thôi. Nói thật, đi ca nô còn nhanh hơn!

Nguyệt Ánh chau miệng ra:

- Vậy sao không lấy ca nô đi?

Tư Xê biết chiều ý cô chủ khó tính:

- Em cũng muốn vậy, nhưng hôm qua em vừa đưa ý kiến đó ra thì bị ông chủ rầy liên, ông nói cô Ba không biết lộ sao đi đường sông nước được.

Nguyệt Ánh tuy sinh ra và lớn lên ở vùng sông nước Rạch Giá, nhưng vốn con nhà giàu, chỉ biết lên xe xuống ngựa nên làm sao có dịp lội sông bơi xuống, do vậy cô chẳng hề biết lộ như bao cô gái khác. Hơn nữa, cô có tiếng là đẹp và sống cao sang, nên đâu có muốn thử đi sông cũng chẳng bao giờ dám nhảy xuống nước sông có màu đục như bị ô nhiễm, mặc dù ai cũng biết nước sông vùng đồng bằng có tiếng là sạch.

- Dạ, cô cần ghé đâu ăn điểm tâm hay chạy luôn.

được.

- Anh chạy luôn đi, chừng nào đói ghé nhà hàng dọc đường ăn cũng

Tư Xê cười:

- Dạ, đường này không có quán xá, nhà hàng dọc đường như Sài Gòn

đâu. Một là ăn ở chợ này, hai là đi thẳng tới nơi ăn trưa luôn!

Nguyệt Ánh bực bội:

- Xứ sở gì mà thiếu đủ mọi thứ, vậy mà ông bà già đây tôi tới đó làm gì cho khổ thân! Thôi, không đi nữa!

Biết là cô ta làm nư, nhưng Tư Xê cũng phải xuống nước, bởi đây cũng là nhiệm vụ mà anh ta được ông chủ Thuận Thành giao:

- Cô Ba ráng một chút, chứ đúng ra mình phải đi vào chiều hôm qua, nhưng thấy trời tối lại mưa gió trơn trượt, nên phải để sáng nay. Thôi, cứ ngồi trên xe, để em ghé Tài Ký bảo nó làm bánh mì xiu mại và bánh bao đưa lên xe cho cô vừa đi vừa ăn cho khỏi mất thì giờ.

Chẳng biết nghĩ sao, cô nàng vụt nói:

- Thôi được rồi, cứ ghé Tài Ký cho tôi. Tôi có chút việc ở đó tiện giải quyết luôn.

Tư Xê cho xe chạy tới quán ăn nổi tiếng Tài Ký, ngừng ngay cửa, chưa kịp xuống xe mở cửa như lệ thường thì Nguyệt Ánh đã tự bước xuống. Rồi thay

vì đi vào tiệm ăn, cô nàng lại bước qua bên kia đường, đi thẳng vào ngôi nhà lầu ba tầng mới cất lộng lẫy, nguy nga.

- Nhà của nghiệp chủ Thuận Lợi mà! Sao cô ấy lại ghé vào chỗ này?

Sở dĩ Tư Xê ngạc nhiên, bởi anh lái xe cho nhà ông chủ Thuận Thành đã gần chục năm, mọi khách hàng, bề bạn gì của ông bà chủ anh đều rành, mà riêng nghiệp chủ Thuận Lợi này thì anh ta còn biết rành hơn nữa, bởi đã nhiều lần ông chủ Thuận Thành từng dặn:

- Làm ăn, giao dịch gì với ai cũng được, nhưng tao tuyệt đối cấm tụi bay không được giao du với cánh của Thuận Lợi nghe chưa!

Mặc dù Nguyệt Ánh đi học và sống ở Sài Gòn lâu ngày, nhưng chắc chắn cô ta phải biết sự nghiêm cấm đó.

Vậy tại sao cô ta lại tới nhà này trong thời khắc mà cả gia đình cô đang chờ ở Kiên Lương để cử hành hôn lễ cho cô?

Trong lúc Tư Xê còn đang thắc mắc, hoang mang, thì chợt anh nghe có vị khách nào đó đang ngồi ăn trong quán Tài Ký nói vọng ra:

- Con nhỏ tiểu thư con nhà Thuận Thành tới thăm thằng bồ nó là con trai út Thuận Lợi đó tụi bay!

Một giọng khác, có lẽ là ngồi chung bàn lên tiếng:

- Con nhỏ kiêu nhất xứ này, con nhà giàu, học giỏi lại đẹp gái như vậy mà lại mê thằng Út Thông của Thuận Lợi, vừa hư đốn, chơi bời trác táng lại mang tật đi mây về gió nữa!

Một người khác hỏi:

- Đi mây về gió là gì mày?

- Là bắn khi! Là hút á phiện, hít nàng tiên nâu đó!

Tư Xê quay lại nhìn thì bắt gặp bàn có bốn năm người, họ đang chỉ trỏ sang bên kia và bàn tán. Chợt nhớ ra cái tên Út Thông, Tư Xê kêu lên:

- Đúng rồi, chính là người mà hôm qua cự nự với Nguyệt Ánh khi anh ra đón ở bến tàu! Do không biết mặt hẳn trước đó, nên từ hôm qua tới nay Tư Xê cứ thắc mắc hoài, sao ở xứ này lại có người dám cự cãi ngang cơ với cô chủ nhỏ nhà Thuận Thành như vậy! Hôm qua anh nghe có người kêu tên anh chàng đó là Út Thông...

Phải mất gần nửa giờ sau thì Nguyệt Ánh mới trở ra, thần sắc cô nàng không được tươi tỉnh như lúc vào. Vừa lên xe, cô đã giục:

- Đi nhanh lên!

Biết tính cô nàng nên Tư Xê không dám hỏi gì, mãi đến khi qua khỏi Sóc Xoài thì cô nàng lên tiếng trước:

- Đói bụng quá, kiếm cái gì ăn đại cũng được!

Tư Xê chạy một lúc nữa, anh nhìn thấy một quán cóc bên đường có treo lủng lẳng mấy cái bánh dứa, bánh tét, anh rà xe lại, ngập ngừng nói:

- Ở đây đâu có bán gì ngoài mấy thứ này. Sợ e cô Ba ăn không được... Nhưng thật bất ngờ, cô nàng quay kính xe xuống và nói với ra:

- Cho bốn cái bánh dứa! Mua xong, nàng ta lại giục:

- Đi nhanh lên!

Đưa cho Xê hai cái, còn phần mình hai cái, cô nàng lột ra ăn ngon lành và còn khen:

- Bánh ngon thật!

Tư Xê cười thầm trong bụng về điều ngược đời này. Bình thường ở nhà, cô ta kén ăn và chê ổng chê eo những món bình dân, vậy mà hôm nay khi đói thì ăn thứ thường nhất vẫn khen ngon! Xê vừa lái xe vừa lột một cái ăn và cười bảo:

- Cô ít ăn, chứ còn em thì sáng nào cũng ăn thứ này hoặc xôi, ăn riết rồi cảm thấy nó ngon hơn cả bánh bao, hủ tiếu!

Không biết là anh ta nói kháy mình, Nguyệt Ánh lại trầm trồ:

- Bánh nhân đậu ở đây gói ngon hơn Sài Gòn. Phải biết, lúc này mua thêm đem về nhà tối ăn!

Lúc này Tư Xê mới nhắc:

- Tối nay cô còn phải dự lễ cưới nữa đó. Nguyệt Ánh xì một hơi dài:

- Cưới với hỏi gì, mệt quá!

Tư Xê đưa ra tấm thiệp hồng, nhắc:

- Ông chủ bảo em đưa cho cô xấp thiệp này, để cô mời mấy người bạn thân, nhưng do mãi đến chiều hôm qua cô mới về tới nên em không kịp đưa. Liệu có cách nào báo cho họ biết để đi dự không?

lại:

Nguyệt Ánh cầm xấp thiệp định vút ra ngoài xe nhưng Tư Xê đã kịp ngăn

- Dẫu cô không muốn giữ, nhưng thiệp cưới có ghi tên cô, tên chú rể mà đem bỏ đường bỏ chợ không nên đâu!

Nguyệt Ánh cầm xấp thiệp vút xuống sàn xe, cầu nhàu:
được!

- Nếu không chiều ý ba má tôi thì miễn có vụ cưới hỏi này đi! Chán chết

Rồi bất ngờ cô ta hỏi:

- Anh biết Út Thông con nhà Thuận Lợi không?

- Dạ... chỉ biết sơ thôi, cậu công tử đó giàu lắm, nghe nói làm gì ở Sài Gòn phải không cô?

- Phải. Tôi cấm anh không được nói lời thôi về việc tôi có liên hệ với nhà đó. Nhất là với ba tôi...

- Cô yên tâm, thằng Tư Xê này biết đạo lý ăn cây nào rào cây nấy mà! Vả lại, từ nào đến giờ em chưa bao giờ thóc mách bất cứ chuyện gì. Bởi vậy ngay như chuyện ông có...

Anh ta kịp dừng lại, nhưng Nguyệt Ánh thì đâu có chịu dừng:

- Anh mới nói cái gì? Ba tôi có gì?

- Dạ... đâu có.

- Nói! Anh mà không nói thì đừng có trách tôi sao ác. Tôi dư sức đuổi việc anh ngay ngày mai mà ba tôi cũng chịu thôi!

Tư Xê tự trách mình lỡ lời, nên đành phải hé lộ:

- Ông chủ... đi chơi khi lên Sài Gòn. Ông dặn em đừng nói lại...

- Chỉ có vậy thôi sao?

- Dạ, chỉ có vậy...

- Tha cho đó. Từ rày có chuyện gì nói tôi nghe, tôi cho tiền xài. Nói xong, cô nàng móc ra tờ năm đồng đưa cho:

- Anh cầm uống cà phê!

Tư Xê ngẫm hiểu, đó không phải là tiền thưởng công tiết lộ chuyện ông chủ, mà thật ra đó là hối lộ để không lộ chuyện cô ả ghé nhà Út Thông.

- Anh lái nhanh nhanh một chút, tôi nằm ngủ, chừng nào tới nơi thì gọi. Lúc này Tư Xê vừa lái xe vừa nghĩ tới chuyện rối rắm của cánh nhà giàu.

Cụ thể là chuyện của cô ả Nguyệt Ánh này. Cô ta đang đồng đánh ở Sài Gòn, ăn

chơi nhiều hơn học hành, giao du với nhiều người, trong đó có Út Thông, vậy mà dùng một cái, ông già cô ta gọi điện lên báo về đi lấy chồng là cô ta riu riu

nghe theo, về liền! Trong chuyện này Tư Xê chỉ hiểu bề nổi, chứ mặt chìm thì anh còn mù mờ. Bề nổi là sui gia đẳng trai có một thể lực lớn ở Hà Tiên, giàu

gấp năm bảy lần công ty vận tải thủy bộ Thuận Thành. Vụ cưới hỏi này chắc không ngoài mục đích trao đổi, gả bán để dựa dẫm nhau giữa hai bên trợ phứ. Trong đó ông chủ Thuận Thành đang cần một thể lực như bên thông gia kia,

cho nên ông ta mới hy sinh cô con gái cưng của mình! Phần Nguyệt Ánh, theo Tư Xê hiểu, chắc chắn cô ta kẹt điều gì đó, nên mới chấp nhận lấy người mà cô ả không hề biết mặt, không hề yêu thương. Bởi vậy thái độ bất cần biết lễ cưới

chiều hôm nay của cô nàng, cho thấy trong lòng cô ta đã có sẵn một dự tính gì đó...

Đột nhiên cô nàng hỏi:

- Anh có biết tại sao đám cưới tôi mà không làm ở Rạch Giá, mà đem lên nhà nội tôi làm không?

Tư Xê nếu có biết cũng không dám nói, anh ta chỉ ậm ừ:

- Dạ, chắc là tại... tại cô...

Nguyệt Ánh bỗng vỗ lên vai anh ta:

- Ví dụ bây giờ anh nhận tôi làm vợ thì anh nghĩ sao?

Dẫu là tay lái cừ khôi, từng lái xe hơn chục năm, nhưng với cú vỗ vai kèm câu nói đó đã khiến Tư Xê chao đảo tay lái, suýt nữa đã đâm xe xuống ruộng! Anh ta lắp bắp:

- Cô... cô Ba để... em sống với! Nguyệt Ánh chợt cười to lên:

- Chưa chi đã sợ thì làm sao làm thật!

Tư Xê lần này đâm xe vào lề thật, chui hẳn vào một lùm cây lớn, um tùm. Anh ta đã kịp thắng và quay lại chấp tay xá dài:

- Xin cô Ba để cho tôi sống nuôi mẹ già! Ông chủ mà đuổi tôi thì có nước đi ăn mày cô ơi!

Nhưng giọng Nguyệt Ánh trở nên nghiêm túc:

- Tôi nói thật. Anh có dám nhận làm chồng tôi không?

Rồi không đợi cho Tư Xê trả lời, cô nàng chủ động nói luôn:

- Chỉ làm chồng giả thôi. Ví dụ như tôi nói anh đã lỡ với tôi... có thai, để tôi hủy cái đám cưới chiều nay. Để rồi anh cứ bỏ việc, tôi cho anh một số tiền lớn, đủ sống cả đời, anh chịu không?

Tư Xê tưởng mình nghe lầm, anh lắp bắp hỏi lại:

- Cô Ba nói... nói...

Nghĩ anh ta đã nghe lời, Nguyệt Ánh nói cụ thể ra:

- Nói thật với anh, tôi lỡ... có thai với Út Thông, mà hồi nãy tôi ghé bảo anh ta cứu tôi để ngăn cái đám cưới này lại thì anh ta đã giữ giọng chó má, chối phăng trách nhiệm. Rồi tôi sẽ cho anh ta biết tay, nhưng bây giờ việc cấp bách là tôi phải có cách để tháo chạy khỏi cái vụ cưới hỏi này đã! Chỉ có anh nhận lời ăn nằm với tôi thì chắc chắn mọi việc sẽ ổn hết!

Tư Xê toát mồ hôi, người anh phát run lên:

- Em xin cô Ba, nhà em nghèo, nhưng em đâu táng tận lương tâm làm chuyện đó... Hãy để cho em sống với!

Thấy không thể làm cho anh ta nghe theo, Nguyệt Ánh phải rút lên:

- Anh mà từ chối thì coi như anh đã... cương bức tôi rồi!

Vừa nói cô ả vội tuột phăng áo ngoài ra, để lộ nguyên phần trên thân thể vừa tru tréo:

- Anh mà từ chối thì tôi la lên, nói anh lợi dụng đường vắng cường hiếp tôi! Anh tưởng tôi không dám làm hả?

Nguyệt Ánh vừa cất tiếng thì Tư Xê đã đưa tay chụp miệng cô ả lại, hốt hoảng:

- Kìa, cô Ba!

Rồi anh ta tắc tị, không nói thêm được lời nào nữa, bởi khi ấy anh ta đã bị đôi môi mọng kia áp lên chỗ có thể phát ra lời. Người Tư Xê như tê dại hẳn đi...

Chỉ còn giọng nhỏ xíu của Nguyệt Ánh:

- Anh hãy trở về nhà của Út Thông, lên lầu gặp anh ta, nói tôi gửi cái này, rồi sau đó đi ngay, khỏi cần hỏi gì nữa.

Cô ả đưa cho Tư Xê một phong thư dán kín..

12. Chương 12: Chương 12

Lái xe đến cách Kiên Lương khoảng vài cây số, Tư Xê tấp xe sát lề theo lệnh của Nguyệt Ánh, rồi cô ả bảo:

- Anh kiểm chỗ nào đó ở đỡ đi, rồi sáng mai đón xe đò lên Sài Gòn chờ tôi. Đây, anh cầm trước số tiền này mà xoay sở, rồi tôi sẽ cho thêm gấp đôi nữa!

Tư Xê cầm tiền mà lòng dạ rối bời. Như vậy thì coi như anh ta đã tự đập bể nồi cơm của mình, tự cắt đứt đường về để làm người lương thiện!

Thấy anh ta còn lững thững ở vệ đường, Nguyệt Ánh lại giục:

- Kiểm chỗ nào ẩn mặt đi, để thiên hạ thấy thì hư chuyện hết! Mọi thứ khác để tôi lo.

Cô ả ngồi vào tay lái và vù xe đi đầy tự tin.

Tư Xê như kẻ mất hồn, anh ta chưa kịp nhét số tiền lớn vào túi thì đã nghe ai đó gọi bên đường:

- Vào đây nghỉ chân đi anh Hai!

Nghĩ chắc ai đó thấy anh cầm tiền lại vừa trên xe hơi bước xuống, nên Tư Xê mau chân bước nhanh vừa nhét số tiền vào túi cẩn thận. Tuy nhiên, có một thiếu niên chạy xe đạp đuổi theo vừa gọi giật ngược:

- Có người quen của chú kêu đằng kia kìa!

Tư Xê nhìn lại thì giật mình, bởi người đang bước ra khỏi quán cóc bên đường có gương mặt quen quen... mà sau vài giây suy nghĩ, Tư Xê đã kêu lên thẳng thốt:

- Út Thông!

Tuy chưa quen anh ta, nhưng đã một lần thấy mặt, hôm anh ta cãi nhau với Nguyệt Ánh, nên vừa nhìn thấy Tư Xê đã nhận ra. Nhưng tại sao anh ta lại ở đây? Không phải vừa rồi Nguyệt Ánh nói là gặp anh ta ở nhà hay sao?

Không còn cách nào hơn, Tư Xê đành phải quay lại. Đúng là Thông đang ngồi một mình trong quán lá, anh ta kéo vội Tư Xê vào và nói ngay:

- Tôi chờ anh ở đây đã lâu rồi!

- Nhưng... không phải cậu đang ở Rạch Giá sao? Út Thông nhìn trước nhìn sau rồi mới nói nhanh:

- Tôi đã ở Kiên Lương này từ chiều hôm qua và ra ngồi đây từ sớm!

Vậy mà cô Ba Ánh nói mới gặp cậu ở hiệu buôn Thuận Lợi. Hồi nãy chính tôi đã chở cô ấy tới đó, vào gặp cậu mà...

Út Thông rít lên:

- Con khôn nạn bày trò đó! Tôi... tôi làm sao còn ở đó được... Anh ta định nói gì đó, nhưng kịp dừng lại và đổi giọng:

- Tôi đến gặp anh để nhờ anh một việc, chẳng biết anh có bằng lòng giúp? Tư Xê ngạc nhiên:

- Tôi giúp gì được cho cậu?

- Được! Chỉ có anh là giúp được cho tôi lúc này thôi. Anh tới chỗ đám cưới chiều nay tìm cách... phá không cho họ cưới nhau!

Tư Xê nhìn sững anh ta:

- Sao cậu không làm mà nhờ tôi?

động!

- Bởi tôi mới chết, hồn chưa thể hiện ra được, phải nhờ qua anh để hành

lên:

Tư Xê đang ngồi trên ghế mà nghe câu nói đó anh ta ngã ngửa ra sau, kêu

- Cậu... cậu nói... nói gì?

- Tôi giờ là một hồn ma, do tôi mới chết nên chưa thể ra tay làm theo ý mình được. Tôi nhờ anh, tôi biết anh là người tốt, mong anh giúp tôi đòi lại sự công bằng! Anh biết không, con Nguyệt Ánh nó yêu tôi, lấy tôi và có thai được ba tháng rồi, bây giờ nó với ông già nó ham tiền, nên bỏ tôi đi lấy thằng con ông triệu phú ở Kiên Lương này, nó đành lòng, nhẫn tâm giết tôi chết chẳng khác giết một con gà con vịt!

Tư Xê kêu lên:

- Không thể có chuyện đó! Bởi hồi sáng tôi thấy cô ấy lên nhà cậu chỉ khoảng nửa tiếng thì trở xuống, cô ấy còn nói cậu phụ tình cô ấy, chối từ đứa con trong bụng cô ấy khi được cô ấy báo tin!

Út Thông dúm vào tay Tư Xê một nắm tiền:

- Anh lấy số tiền này, rồi làm một việc hợp với lương tâm, giúp người bị nạn. Anh coi đây là tiền công cũng được, hoặc là món tiền tôi cho anh để nghỉ làm cho nhà Thuận Thành cũng được!

Thấy Tư Xê vẫn còn nhìn mình với ánh mắt hoài nghi, Út Thông nói như van lơn:

- Anh hãy giúp giùm tôi đi, tôi chết mà vong hồn ở chín suối vẫn luôn nhớ ơn anh! Anh còn chưa tin phải không, đây nè, anh hãy nhìn cần cổ của tôi xem, có phải nó phình to ra không? Đó là hậu quả của hành động đồ xái á phiện đang nấu sôi vào miệng tôi của Nguyệt Ánh. Lúc sáng khi cô nàng lên lầu gặp, tôi đang hút á phiện, cô ta giả vờ ngồi xuống châm thuốc cho tôi, rồi bất ngờ lấy nguyên lọ thuốc phiện đang nấu trên ngọn đèn dầu phụng đổ vào miệng tôi, làm tôi sặc thuốc và tử vong ngay! Cách giết người này chỉ có Nguyệt Ánh mới biết vì có lần tôi kể cho cô ả nghe. Ắt hẳn tâm làm vậy là để dễ dàng đi lấy chồng khác! Anh xem đây...

Vừa dứt lời thì... đã chẳng còn thấy anh ta đâu nữa! Tư Xê ngơ ngác:

- Cậu Út!

Chỉ nghe văng vẳng tiếng anh ta bên tai:

- Tôi sẽ mượn hình hài anh mà tới chỗ đám cưới, xong việc thì anh trở về nguyên vẹn, chẳng ai hại gì anh, đừng sợ!

Rồi anh ta đã như sương khói, biến mất không để lại dấu vết gì...

Đây là cách anh ta chứng minh cho Tư Xê thấy những gì anh ta nói là

đúng sự thật! Và điều đó có nghĩa là...

Tư Xê ngẩn ngơ một hồi lâu rồi đưa tay sờ hai túi quần, cả hai xấp tiền còn nằm đó, anh ta tự hỏi:

- Nghe ai đây?

Dẫu chưa biết phải làm theo lời ai, nhưng cuối cùng Tư Xê vẫn quyết định đi ngược về hướng Kiên Lương. Lúc đầu đi bộ, sau anh gọi một chiếc xe lôi và chỉ về hướng thị trấn...

Giả làm người dọn bàn cho tiệc cưới. Tư Xê đã qua mắt được mọi người. Kể cả ông chủ Thuận Thành ngày ngày ngồi xe cho Tư Xê lái cũng không nhận ra anh tài xế của mình, Tư Xê khá yên tâm lẫn vào trong đám đông tham dự tiệc.

Bữa tiệc sáu giờ mới bắt đầu vậy mà mới năm giờ quan khách đã tới gần như đủ mặt. Vợ chồng ông Thuận Thành suốt sáng đã đứng ngồi không yên bởi sự vắng mặt của cô con gái, nhân vật chính của buổi lễ, bà cứ cằn nhằn ông chồng:

- Tôi đã nói rồi, cứ chờ nó về rồi đi luôn mà ông không chịu, cứ đòi lên đây trước. Rồi bây giờ không biết nó tới đâu rồi? Lỡ... nó nổi chứng, không về thì chẳng biết lấy cô dâu đâu mà giao cho người ta đây!

Cũng may là tới giữa trưa thì Nguyệt Ánh về tới. Bà Thuận Thành là người duy nhất trong nhà biết chuyện cái thai oan nghiệt của con gái, nên bà trách nhẹ con:

- Bụng dạ như vậy mà còn đi đứng hấp tấp, bộ không sợ nó động cái thai sao! Mà nè, đã nai nịt cẩn thận chưa, đừng để khi mặc áo cô dâu mà cái bụng “thè lè” ra đó thì có nước... động thổ!

Nguyệt Ánh vẫn tỉnh như không:

- Chuyện đâu còn có đó, lo làm gì ệt!

Biết tính ngang bướng, ẩu tả của con, nên bà Thành xẵng giọng:
đâu!

- Mà mà làm hư bột hư đường là ông giết chết liền đó, chẳng phải chơi

- Chết là cùng chứ gì!

Bà Thành hạ thấp giọng hỏi:

- Mà mà dàn xếp vụ thăng Thông chưa? Nó có chịu im tiếng để mà lo cho xong vụ này chưa?

Vẫn giọng từng tưng, cô ả đáp:

- Xong hết rồi! Chẳng những im qua vụ này, mà còn im vĩnh viễn nữa! Bà Thành tròn mắt nhìn con:

- Mà nói sao? Vĩnh viễn là gì?

- Là không bao giờ còn làm phiền người khác nữa!

Cô ả nói xong thì đứng lên đi thẳng vào phòng riêng. Đây tuy là nhà của bà nội, nhưng vốn là con gái cưng, đứa cháu rệu của bà nội, cho nên Nguyệt Ánh được dành ọi đặc quyền, thậm chí bà nội còn tuyên bố là về sau này nếu cô ả muốn thì cả gia sản, cơ ngơi này sẽ là của cô ta? Bởi vậy đám cưới của cô được tổ chức ở đây thay vì ngoài Rạch Giá cũng là điều tự nhiên, chẳng ai thắc mắc gì.

Bà Thành vẫn chưa yên tâm, bà chạy theo con vào tận phòng riêng, thấy Nguyệt Ánh có vẻ mệt, bà gọi ra ngoài:

- Đứa nào nói bếp dọn cơm lên cho cô Ba ăn nghe chưa. Dọn thẳng vào phòng này luôn!

Cô ả không muốn ăn, nhưng do bụng đói cồn cào, bởi từ sáng đến lúc này chỉ có hai cái bánh dứa trong bụng, nên cũng muốn ăn cho no rồi còn tính tiếp chuyện chiều nay. Hình như đoán được ý con, bà hỏi khe:

- Mà tính gì vậy Nguyệt Ánh? Nói á nghe coi, đừng có làm bậy...

Cô ả không nói, cứ để nguyên đồ nằm lẫn ra ngủ. Bà Thành phải dỗ mãi cô nàng mới chịu hé lộ:

- Chiều nay con đợi cho họ nhà trai trao cho ba má cái giấy nợ xong rồi thì con tuyên bố trước mọi người là con... đã có thai với người khác, hãy hủy đám cưới ngay!

Bà Thành hoảng hốt:

- Đứng! Đứng làm vậy con ơi! Con có biết nếu con mà làm vậy thì ba con đứng tim chết liền. Bà nội con cũng không sống nổi nữa! Dẫu gì thì con cũng đã hy sinh rồi thì cứ hy sinh cho trót. Thằng này cũng đâu phải cùi đui sút mẻ gì đâu mà con chê. Nó vẫn còn hơn thằng Út Thông về cả tư cách lẫn sự giàu có. Hơn nữa theo má biết thì nó hiền lành, khờ khạo lắm, sẽ không biết chuyện con có thai trước mấy tháng đâu. Khi đã cưới nhau rồi má sẽ có cách giúp con ém nhem vụ cái thai, đừng lo.

Nguyệt Ánh đang mệt mà cứ nghe lải nhải hoài, cô ta nói như hét lên:

- Thôi, má đừng nói nữa! Con biết phải làm gì rồi. Xong vụ này chẳng những con thoát khỏi mối này, mà cả vụ thằng Út Thông con cũng thoát luôn. Cái chết của hấn cũng có người đứng ra gánh chịu giùm con rồi! Chỉ hai hôm nữa là con trở lên Sài Gòn, tiếp tục cuộc sống tự do của mình và từ nay ba má đừng bận tâm gì tới con hết.

Bà Thành hỏi lại:

hả?

- Ai gánh vụ thằng Thông? Mà con nói sao, thằng Út Thông... chết rồi

Nguyệt Ánh đáp tỉnh queo:

- Nó bỏ mặc con với hậu quả đã gây ra thì phải trả giá thôi! Chỉ tội nghiệp cho thằng Tư Xê, nó vì khờ khạo nên bị con gạt, nó sẽ ghé nhà thằng Út Thông đưa thư, trong thư con viết rằng bởi con lỡ yêu thằng tài xế, nên hấn thông cảm, đừng tìm kiếm con nữa! Thật ra đó chỉ là những lời giả, chỉ để khi người ta khám phá ra cái chết của hấn thì cứ tưởng là Tư Xê tới tìm và giết Út Thông do ghen!

Bà Thành vốn cũng là người lắm mưu nhiều mẹo, vậy mà vừa nghe kể đã phải le lưỡi, rùn vai:

- Mày ác quá Ánh ơi! Thằng Tư Xê nó nghèo, còn mẹ già mà sao mày nỡ hại nó chi vậy!

Nguyệt Ánh vẫn bình thản:

- Sống chết đều có số cả. Mà số phận đã đẩy đưa hấn dính vào vụ này. Thôi, dẫu sao hấn cũng có được một số tiền lớn trước khi ở tù, lo gì!

Mọi lời nói của ả ta ngoài bà mẹ nghe ra, còn có một người nữa! Mà người đó không ai xa lạ, chính là... Tư Xê!

Trong vai giả làm người phục vụ tiệc, Tư Xê đã xung phong bưng cơm vào phòng của cô chủ và khi tới cửa, anh ta đã vô tình nghe hết cuộc đối thoại bên trong!

Và lời của Nguyệt Ánh vừa dứt thì ngoài này mâm cơm trên tay Tư Xê cũng vừa rơi xuống sàn! Anh ta bỗng ngã lăn ra, hình như có một cái bóng của ai vừa trong cơ thể anh thoát ra ngoài!

Khi bà Thành và Nguyệt Ánh mở cửa ra thì chỉ nghe anh ta thét lên vừa chỉ tay về phía cửa sổ:

- Út Thông! Út... Nguyệt Ánh hốt hoảng:

- Sao... sao anh còn ở đây? Vãn chỉ tay và lắp bắp:

- Út... Út... Thông!

Rồi anh ta gục xuống, miệng sùi bọt mép... Nguyệt Ánh thất thần, miệng lắp bắp trong sợ hãi:

- Hấn... hấn chết rồi mà...

Chỉ nói được có thế, rồi cô ả lão đảo, vừa ôm bụng kêu đau! Bà Thuận Thành kinh hãi kêu to, đám gia nhân trong nhà cùng chạy tới, một mặt khiêng Nguyệt Ánh trở vào phòng còn Tư Xê thì được đưa ra nhà ngang, chỗ gia nhân cư ngụ. Từ đó đến khi lễ cưới diễn ra, anh ta cứ thỉnh thoảng lại kêu lên khe khẽ:

- Cậu Út... cậu Út... tôi không làm được...

Trong lúc đó thì giờ hành lễ đã đến, đấng trai tới đúng giờ và theo nghi thức thì cô dâu phải ăn mặc lễ phục ra chào và cùng lễ gia tiên. Nhưng do tình thế đột xuất như vậy nên sau khi bàn bạc với nhà trai, họ cũng

đồng ý thông qua, lo cứu chữa cho cô dâu xong mới cử hành lễ. Thậm chí nếu Nguyệt Ánh không tỉnh lại, hai bên cũng không buộc cô dâu có mặt trong lễ lạy bàn thờ. Ông sui trai còn nói:

- Do thằng con tôi ở rể, nên thay vì đưa con vợ nó về bên nhà lạy gia tiên xong rồi trở lại đây ở luôn, nhưng nay như vậy thì chuyện về lạy bàn thờ bên nhà để lúc nó tỉnh lại đã, không sao!

Thế là lễ cưới diễn ra suôn sẻ...

13. Chương 13: Chương 13

Việc chỉ mới lấy chồng được năm tháng mà Nguyệt Ánh chuyển bụng sinh đã làm cho tôi tớ trong nhà quá đổi ngạc nhiên. Họ bàn tán với nhau:

- Bộ sinh non hay sao mà mới năm tháng đã sinh? Người kia thì nói:

- Chuyện của nhà giàu mình hơi đâu mà bàn ệt!

- Bộ nhà giàu rồi có thai chỉ mấy tháng là sinh sao? Họ khác người nghèo chúng ta hả?

Người nọ bật cười:

- Không khác, nhưng lúc nào thích thì họ sinh, ai làm gì họ!

Cuộc bàn tán chấm dứt ngang, bởi khi đó cậu chủ Năm Hòa từ trong bước ra, anh ta hất hàm hỏi:

- Sao không làm việc mà ngồi “tán dóc”?

Ba gia nhân hoảng sợ tản ra mỗi người một hướng. Đối với họ thì cậu chủ này không phải người khó, nhưng do thường nói lên sau lưng cậu ta nhiều, nên vừa rồi ba người mới bỏ đi. Nhưng chỉ được một lát sau thì cả ba đã tìm cách tùm lại, tiếp tục câu chuyện:

- Tội nghiệp cậu Hòa, làm chồng, làm cha mà chẳng có quyền gì hết, suốt ngày cứ quanh quẩn quanh “bà chằn” kia để bị bà ấy sai chạy có cớ!

Người vừa nói là Tám Sơn, người làm cho nhà bà nội Hai lâu đời nhất. Chị ta lại tiếp:

- Ông này nhà giàu mà chấp nhận ở rể, chỉ vì ông ta thương cô Nguyệt Ánh quá. Vậy mà “bà chằn” Ánh lúc nào cũng lấn lướt, ăn hiếp chồng, thấy mà ứa gan.

Người thứ hai là Ba Thấm, vội chen vào:

- Mấy đứa con gái nhà giàu thường hay ăn hiếp chồng. Phải chi gặp cỡ thằng chồng tao thì nó đánh ối ngày tám chục bận, cho hết thở luôn!

Người cuối cùng là Tư Sương, vốn ôn hòa nhất trong đám gia nhân, vội gạt ngang:

- Chuyện của người ta thì kệ họ, nói tới nói lui lọt tai bà chủ nhỏ đó thì có nước về mò cua bắt ốc!

Tám Sơn không chịu thôi:

- Mò cua còn hơn là ở đây suốt ngày nhìn con đó đổng đánh, đánh đá, thấy chướng mắt quá chùng!

Rồi chị ta kể tai các bạn, nói khê:

- Tôi nghe đồn là con Nguyệt Ánh trước đây “cặp” với thằng con trai út ông chủ hãng vận tải Thuận Lợi. Dám đưa con trong bụng con nhỏ Ánh là con của thằng công tử kia lắm!

Tư Sương xua tay:

- Đừng nói mò kiểu đó, lọt tai cậu Năm Hòa thì tội nghiệp cậu ấy! Ba Thấm tỏ ra rành chuyện hơn:

- Mấy bà nhớ anh tài xế Tư Xê không? Tội nghiệp anh chàng này... chẳng hiểu sao tự nhiên phát điên phát khùng rồi không còn lái xe được nữa! Người ta đồn chính anh ta có dính líu tới cô Ba Nguyệt Ánh nữa, chứ chẳng phải riêng gì Út Thông đâu.

Tám Sơn còn rành chuyện hơn, chị ta kể vanh vách:

- Tư Xê khi nào hết điên trong giấy lát đã kể chuyện động trời mà chỉ có tôi là được nghe thôi! Mấy bà có nghe không?

Hai người kia đời nào bỏ qua chuyện lạ:

- Bà kể coi, Tư Xê nói gì?

- Một bữa tôi đang nằm ngủ trưa sau nhà thì Tư Xê lại gần. Nhìn thấy anh ta tóc tai rũ rượi, tôi sợ quá định bỏ chạy thì anh ta van lơn tôi, xin hãy để cho anh ta nói điều uẩn khúc trong lòng bấy lâu nay... tôi nghe giọng nói của anh ta không có vẻ gì là xằng bậy cho nên đã ngồi lại nghe anh ta kể. Tư Xê nói rất thật rằng anh ta đã được con Ánh cởi áo cho xem và còn dụ cho lấy làm vợ nữa! Tôi nghe mà dựng tóc gáy luôn!

Hai người kia kêu lên:

- Có chuyện đó sao? Vậy Tư Xê có phải là tác giả cái thai kia không?

Tám Sơn vừa mở miệng định nói thì bỗng nhiên thét lên một tiếng rồi ngã lăn ra, hộc máu như vừa bị thọc huyết! Tư Sương hốt hoảng la lên:

- Thôi, đừng nói nữa, lo cứu bà ấy đi!

Nhờ có chuyện đó mà mấy gia nhân thôi không bàn tán nữa. Cũng vừa khi ấy bỗng trong nhà có tiếng kêu to:

- Mợ Ba chuyển bụng rồi, đóng cửa lại không cho ai vào nhà hết!

Nguyệt Ánh thật ra đã chuyển dạ từ sáng sớm, đã rước đến ba bà mụ về, nhưng không bà nào giúp được cô ả sinh con, nên chỉ biết đứng xớ rớ bên ngoài để chờ... Bấy giờ nghe cô hầu thân tín báo tin vậy cả ba bà mụ đều chạy vào một lượt. Nhưng cả ba đã phải khựng lại ngay cửa phòng, bởi trước mắt họ đang có một cảnh mà họ không tin vào mắt mình: Nguyệt Ánh đã sinh xong, có lẽ kiệt sức nên nằm thiêm thiếp, còn bên cạnh cô ả là một hài nhi thân thể đỏ như máu, đang rúc vào nách mẹ như đang tìm sữa bú.

Phải mất vài giây, ba bà mụ mới kêu lên:

- Đờ ợ ấy đi!

Họ cùng lao vào và cùng kêu thét lên một lượt khi hài nhi quay mặt ra:

- Trời ơi!

Trước mắt họ là một quái vật thì đúng hơn! Đứa bé có gương mặt chẳng khác gì một con chó, chứ chẳng giống một con người! Nó thấy ba bà mụ thì bỗng ngửa mặt lên trời rú lên một tiếng dài như tiếng chó tru!

- Trời ơi!

Bà mụ thứ nhất bước vào sau nên khi bước lui thì chạy được trước. Nhưng bà vừa cất bước thì ngã nhào người. Rồi bà thứ hai cũng xoay người và ngã chồng lên bà trước. Cuối cùng thì cả ba bà đều nằm chồng lên nhau.

Trong khi đó thì tiếng tru của đứa bé hầu như không dứt... Cho đến khi Năm Hòa bước trở vào. Anh nhìn cảnh tượng đó thay vì sợ như những người kia thì lại hết sức bình tĩnh và còn trách mọi người:

- Sao để con tôi như thế này!

Anh ta còn bước tới ôm con vào lòng, bế lên tay và đặt nhẹ nhàng vào lòng Nguyệt Ánh. Đứa bé thôi không kêu la tru tréo nữa, mà trái lại rất ngoan ngoãn...

Hòa còn ngồi xuống bên vợ con, âu yếm một cách bình thường:

- Mình thấy thế nào, có mệt lắm không?

Nguyệt Ánh hơi động dậy thân thể, nhưng mắt vẫn nhắm nghiền, miệng thì thảo gì đó mà Năm Hòa bật dậy ngay. Anh gọi to ra ngoài:

- Mấy người khiêng giùm mấy bà mẹ này đi đi!

Đám gia nhân tuy sợ điếng hồn, nhưng không dám cãi, phải vừa khiêng mà vừa run. Trong khi đó còn lại trong phòng sinh với vợ, Năm Hòa kiên luôn công việc của bà mẹ. Anh tắm rửa cho đứa bé, quần tã cho nó một cách nhẹ nhàng, đầy tình thương yêu...

Mà chẳng riêng gì hôm đó. Những ngày sau Năm Hòa cũng làm y như vậy. Hình như anh ta đã chấp nhận việc ấy. Mà cũng lạ, cô ả Nguyệt Ánh vốn xưa nay đồng danh, vậy mà sinh con quái thai như vậy nhưng cô ta vẫn âm thầm chịu đựng, ở miết trong phòng cùng chồng lo cho con! Họ còn nghiêm cấm không ai được bước vào phòng riêng đó. Hằng ngày những đám tôi tớ chỉ được phép mang thức ăn, pha sữa đem vào tới cửa, đặt trước chiếc bàn con rồi đi ra. Vợ chồng con cái họ hầu như chỉ sống trong bốn bức tường đó...

Riêng ba bà mẹ sau khi bị ngắt đi và được đưa về cứu chữa, sau đó cả ba đều phát điên. Nhất là mỗi khi nghe ai nhắc tới chuyện cái quái thai thì đều kêu thét lên và bỏ chạy! Kể cả những ai tò mò, thóc mách nhiều chuyện, hay bàn tán vụ quái thai đó thì đều bị hành xác như đau bụng, nhức đầu, thậm chí còn bị hộc máu không nguyên cớ. Do vậy sau này chẳng còn ai dám bàn tán nữa.

Ba năm sau...

Cũng may là càng lớn lên thì thằng bé càng có gương mặt trông dễ coi hơn lúc mới sinh. Do vậy cha mẹ nó cho nó ra ngoài. Năm Hòa đặt tên con là Thuận Tâm để cho gần giống với tên cha là Thuận Hòa, nhưng mỗi lần kêu tên đó thì thằng bé lại khóc, hình như không chịu! Cuối cùng chính nó khi biết nói đã xưng tên mình là Thông!

Vừa nghe con nói tên đó ra thì Nguyệt Ánh bàng hoàng, cô ngăn con lại:

- Không được đâu!

Nhưng đứa bé đã nói rành rề:

- Con thích cái tên đó hơn. Con là con của người này đây mà!

May là khi thằng bé nói điều ấy ra thì không có mặt Năm Hòa ở đó. Do vậy, Nguyệt Ánh dặn con:

- Con tên Thông cũng được, nhưng đừng nói với ba con chuyện con là con của ai nghe chưa!

Thằng bé chỉ cười chứ không trả lời. Năm Hòa thì vẫn vô tư và vẫn hết mực thương con... Và có một điều lạ là lúc mới sinh thì hầu như ai trong nhà cũng sợ đứa bé, nhưng khi nó lớn lên thì người ta lại thương mến nó nhiều hơn. Bởi hình như thằng bé biết tình cảnh của mình, nên nó tỏ ra ngoan hiền và thân thiện với mọi người trong nhà, nhất là với những gia nhân.

Nhờ vậy mà khi được sáu tuổi, tới tuổi đến trường, trong lúc Năm Hòa định rước gia sư về nhà dạy, thì Chính Lại, cô người làm kiêm vú em đã tình nguyện đưa đón thằng bé đi học:

- Cô cậu cứ để cho em đưa đón cháu hằng ngày. Cho nó tới trường học thì tốt hơn ở nhà.

Nghe vậy thì vợ chồng Năm Hòa cũng nghe theo. Và thật bất ngờ, ngoài sự lo ngại của họ, Thông vào trường là gây được cảm tình ngay với bạn bè, thầy cô giáo. Tuy ngoại hình nó không còn xấu như lúc mới sinh, nhưng dấu sao gương mặt vẫn còn nét của một con chó... dễ thương. Và chẳng hiểu sao mọi học sinh khác đều không bao giờ chế giễu gì nó cả.

Đặc biệt là Thông học hành rất giỏi, vượt xa các bạn cùng lớp! Có lẽ đó cũng là nguyên nhân các bạn thích nó, trong đó có sự nể phục nữa!

Mọi việc diễn ra thuận lợi như vậy nên Nguyệt Ánh và chồng không còn phải bận tâm đến “cục nợ” mà họ cứ tưởng mình phải ôm suốt đời! Nhất là Nguyệt Ánh, cô nàng được rảnh tay nên lại trở về với nếp sống cũ, thường đi về Rạch Giá, Sài Gòn, nói là đi giao thiệp làm ăn, nhưng thật ra là để nối lại những cuộc vui thời con gái mà sáu bảy năm nay bị gián đoạn! Chỉ tội nghiệp cho Năm Hòa, kể từ ngày lấy vợ anh ta trở thành một anh chồng hờ đứng ngoài cứ sống theo sự lèo lái của vợ và chấp nhận vô điều kiện như vậy...

Anh ta tự an ủi mình bằng cách lao vào công việc kinh doanh. Từ khi về ở rể nhà Thuận Thành, Năm Hòa được cha mẹ ruột dặn là phải quản lý số tài sản lớn mà ông bà giao cho: Một là số nợ mà ông bà Thuận Thành thiếu, được trừ dần khi làm đám cưới, được chuyển sang làm vốn cho vợ chồng Hòa qua số xe cô chạy đưa khách mang tên công ty của cha mẹ vợ, được ông bà Thành hứa sẽ chuyển về cho vợ chồng Hòa quản lý sau ba năm họ chung sống. Hai là số tiền cũng khá lớn được cha mẹ cho trực tiếp Hòa và Nguyệt Ánh để lập một công ty xuất cảng hải sản do Năm Hòa đứng tên làm chủ.

Với ngần ấy công việc nên Hòa làm còn không xuể, nói gì chuyện đi đây đi đó cùng vợ. Nên Nguyệt Ánh mặc sức mà kiếm chuyện để vắng nhà.

Lại một tấn bi kịch nữa xuất phát từ đây...

Vào một buổi sáng... Sau khi đi Sài Gòn suốt một tuần, hôm đó Nguyệt Ánh về nhà lúc nửa khuya. Lại đi với một người đàn ông lạ. Hình như họ vừa uống rượu ở đâu, nên người nồng nặc hơi men...

- Mình đi đâu mà mãi tới giờ này mới về tới? Đường xá xa xôi, lại khó đi mà sao không về cho sớm sớm một chút...

Năm Hòa chỉ nói có bấy nhiêu đó vậy mà Nguyệt Ánh đã sùng sộ:

- Bộ muốn nhốt người ta ở nhà như con chó giữ nhà sao! Đi đâu, về giờ nào là quyền của tôi, việc gì tới mấy người!

À ta sau khi nói vào mặt chồng một hơi, liền quay sang người đàn ông đi cùng, dịu giọng:

- Mông-xừ Lý cứ tự nhiên, nhà này vậy đó, không như vậy không được. Tay đàn ông được gọi là mông-xừ Lý tuy có ké né một chút với Năm

Hòa, nhưng thấy Nguyệt Ánh bắt cần như vậy, cho nên ông ta cũng mạnh dạn

hơn, bước theo vào phòng khách.

Nguyệt Ánh gọi lớn vào nhà sau:

- Có khách mà sao không ra lo nước nôi gì hết vậy? Tụi bay đâu? Năm Hòa vẫn nhẹ giọng:

- Tụi nó đã đi công việc hết rồi, bữa nay phải huy động hết người trong nhà lo cho lô hàng xuất cảng kịp chuyển tàu.

- Thì anh lấy giùm mấy ly nước uống không được sao! Năm Hòa nhìn khách cười gượng:

- Mời anh ngồi nghỉ, tôi sẽ lo nước nôi cho. Nhà quê, lại làm công việc lu bu nên như vậy đó, anh thông cảm...

Lý cũng thấy ái ngại:

- Không phải bận tâm đâu, thưa anh...

Lúc này Nguyệt Ánh mới quay sang giới thiệu:

- Đây là Năm Hòa, ba sắp nhỏ. Còn đây là luật sư Lý, người đang lo công việc cho tôi!

Lý bắt tay Hòa, lịch sự:

- Bông-rua mông-xừ Hòa. Rất hân hạnh được biết ông. Tôi được cô Ánh...

Nguyệt Ánh chặn lại không để khách nói hết:

giúp.

- Tôi có việc phải làm, cần tới luật sư nên nhờ mông-xừ Lý đây về lo

- Nhưng mà... nhà mình đâu có việc gì nhờ tới luật sư? Năm Hòa thật thà hỏi, không ngờ Nguyệt Ánh lại sùng sộ:

đi!

- Có tôi mới nhờ chứ! Đừng có nói lời thôi nũa, cứ đi lo nước mời khách

Năm Hòa vốn quen nhện vợ từ lâu, nhưng trước sự quá quắt của cô ả trước mặt khách lạ, thêm nữa là việc cô ả nói nhờ luật sư về làm gì đó khiến Hòa hơi bất bình. Anh vẫn đi lấy nước mời khách, nhưng khi trở ra thì không thể im lặng được nữa:

- Mình nói nhờ luật sư đây làm chuyện gì?

Nguyệt Ánh không trả lời mà đứng dậy đi thẳng vào phòng ngủ, lát sau mang ra một xấp giấy tờ đưa cho Lý:

- Anh xem những thứ này đủ chưa?

Vừa nhìn thấy xấp giấy tờ, Năm Hòa đã kêu lên:

- Giấy tờ nhà và điền sản, mình đưa luật sư làm gì? Lúc này Nguyệt Ánh mới hét toáng lên:

- Lại xía vào chuyện làm ăn của tôi nữa sao! Ừ, nhà của tôi, tôi đem bán đó, ai làm gì tôi?

Trước thái độ quá quắt của vợ, dầu là thánh cũng không nhện được, nên Năm Hòa quay sang luật sư Lý nói thẳng:

- Cái gì thì được chứ ba cái giấy tờ này thì không! Anh đưa lại cho tôi. Anh ta vừa đưa tay định lấy lại thì Nguyệt Ánh đã chụp giữ và xỉa xối:

- Anh có quyền gì mà cản tôi? Anh có biết đây là số tài sản cha mẹ tôi, cha mẹ anh cho riêng tôi để anh cưới được tôi không? Đã là của tôi thì tôi có quyền muốn làm gì thì làm!

- Nhưng không có nghĩa là mình đem đi cầm cố! Có phải cầm cố không luật sư?

Luật sư Lý không chuẩn bị trước tình huống này, nên lúng túng:

- Dạ, cái này do cô nhà... tôi chỉ... Nguyệt Ánh vẫn đánh đá:

- Không việc gì anh nói chuyện với anh ta! Đây là nhà do tôi đứng tên, tôi có quyền.

Rồi ả kéo tay luật sư Lý đi thẳng vào căn phòng dành cho khách bên trái ngôi nhà, vừa nói trống không:

- Tôi làm việc bên này với luật sư, cứ ngủ một mình với thằng Thông đi!

Năm Hòa đành nhìn theo bóng vợ sóng đôi với tay luật sư khuất vào phòng kia...

Chán nản, Năm Hòa lặng lẽ quay về phòng mình. Anh bắt gặp thằng Thông đứng ở cửa phòng, sợ nó hiểu chuyện người lớn, nên Hòa bảo con:

- Thôi, mình vào ngủ đi con. Nhưng thằng Thông vùng vằng:

- Ba để con coi họ làm gì. Ba thật là... Sao ba lại để vậy?

Không ngờ con mình lại để ý chuyện đó, Năm Hòa vội gạt ngang:

- Con đừng để ý chuyện người lớn. Má con có khách cần làm việc, nên... Thông ứng xử như người lớn, nó nhìn cha rồi nhẹ lắc đầu buông một câu:

- Ba sẽ nhận hậu quả thôi!

Nói xong nó bỏ đi ra ngoài, Năm Hòa gọi giật ngược:

- Khuya rồi con không vào ngủ còn đi đâu?

Nhưng thằng bé đã bỏ đi luôn. Cái tuổi mười một của nó hình như đã hiểu chuyện gì đang xảy ra trong nhà...

Đau cho Năm Hòa là gần như suốt đêm đó, Nguyệt Ánh cùng với tay luật sư ở miết trong phòng, không hề ra. Và nếu tinh ý một chút, Năm Hòa sẽ thấy họ làm việc gì mà đèn trong phòng tắt ngóm...

14. Chương 14: Chương 14

Cái tin động trời loan ra làm cả xóm bàng hoàng:

- Một người đàn ông chết trong phòng của Nguyệt Ánh.

Khi nhà chức trách tới thì thấy một người đàn ông nằm chết trên giường trong tư thế lả lổ, còn bên cạnh đó thì quần áo của ông ta và cả đồ của chủ nhà Nguyệt Ánh! Năm Hòa thất thần chạy đi tìm vợ thì chẳng thấy đâu mãi về sau chính thằng Thông chỉ cho ba nó:

- Má trốn ngoài bụi tre sau nhà!

Khi Năm Hòa ra đó thì thấy Nguyệt Ánh cũng trong tình trạng không mảnh vải che thân, ngồi co ro trong bụi vừa run rẩy vừa kêu cứu:

- Làm ơn cho tôi ra với!

Năm Hòa phải kêu người làm lấy ra cái mền trùm cho vợ và đưa vào nhà. Nhưng vừa vào tới trong thì cô ả đã thét lên:

- Cho tôi ra! Đừng để hấn ta trong nhà! Tưởng ý thị nói tay luật sư, Năm Hòa bảo:

- Người ta đem xác anh ta về bệnh viện để khám nghiệm tử thi rồi, đâu còn ai nữa!

Nhưng Nguyệt Ánh vẫn sợ hãi:

- Còn! Anh ta còn kia kia! Anh ta sẽ giết tôi mất! Nhìn lại chỉ có thằng Thông đứng đó, Năm Hòa bảo:

- Con tiếp ba đưa má vào trong đi.

Nhưng thằng bé lạng lẽ quay đi vừa lẩm bẩm:

- Con đi đây...

Từ khi thằng Thông đi rồi thì Nguyệt Ánh không còn sợ nữa, cô ả để cho chồng mặc quần áo vào và ở miết trong phòng riêng. Đến trưa hôm đó, nhà chức trách tới mời cả hai vợ chồng về trụ sở cảnh sát để điều tra vụ án xảy ra trong nhà họ. Bước đầu, người ta đã kết luận sơ bộ:

- Nạn nhân tên Lý, làm nghề luật sư, chết do ngạt thở bởi một chất gây nghiện, nghi là thuốc phiện nguyên chất!

Sau khi lấy lời khai đầy đủ cả hai vợ chồng Hòa, người ta đã cho Năm Hòa về, còn Nguyệt Ánh thì bị giữ lại. Một trong những điều tra viên sau khi nghe kết luận đã lên tiếng:

- Tôi còn nhớ cách đây hơn chục năm, lúc tôi còn ở ty cảnh sát Rạch Giá, tôi đã chứng kiến một vụ chết người cũng giống như trường hợp này! Nạn nhân lúc đó là Út Thông, con trai của nghiệp chủ Thuận Lợi, anh ta cũng chết khi đang hút á phiện rồi bị sặc mà chết, cũng y như vậy. Chỉ khác là Út Thông đang hút thì bị sặc, còn người này thì không hút mà trong miệng, trong phổi lại đầy những thuốc phiện, kỳ lạ thật...

Sau khi tạm giam Nguyệt Ánh vào khám rồi, anh chàng này mới nói riêng với các đồng nghiệp:

- Theo tôi biết thì Út Thông ngày xưa là bồ của cô Nguyệt Ánh này. Chẳng hiểu hai cái chết có liên quan gì với nhau không mà cả hai có quan hệ cùng một người đàn bà?

Tuy vậy, Nguyệt Ánh chỉ bị giam có một đêm, hôm sau thị được thả ra, có lẽ do Năm Hòa chạy tiền.

Kể từ khi về nhà, cô ả cứ nhìn ai cũng chỉ tay và la:

- Anh ta kia!

Trưa hôm đó thì có một xe hơi từ Sài Gòn đỗ ngay cửa, ba người đàn ông bước xuống xe đi thẳng vào nhà. Năm Hòa ra tiếp, sau khi hỏi thân thể anh, một trong ba người đàn ông trình trọng nói:

- Tôi là thừa phát lại Lê Văn Tỷ, chúng tôi thừa án lệnh của tòa sơ thẩm Sài Gòn, được sự phối hợp của lục sự tòa Rạch Giá, cho phép tôi được đọc lệnh tịch biên gia sản của cô Lâm Nguyệt Ánh, nghiệp chủ, chủ nhân gia sản này và bốn cơ ngơi khác có danh sách kèm theo đây. Lý do: Cô Nguyệt Ánh cầm cố tài sản này cho ông Trần Ngươn, người có đi theo đây đây từ trên một năm nay, đã quá hạn trả nợ mà không có khả năng chi trả, nên trong phiên xử ngày... vừa qua, tòa đã tuyên án tịch thu số tài sản này để sung vào công quỹ, sau đó làm

thủ tục trả nợ cho ông Trần Ngươn. Yêu cầu ông ời bà Nguyệt Ánh ra ký biên bản để chúng tôi tiến hành làm nhiệm vụ.

Năm Hòa hốt hoảng:

- Vụ này để cho tôi xem lại! Tôi là chồng cô ấy, tôi đâu biết gì? Vị thừa phát lại nghiêm giọng:

- Đây là án lệnh của tòa, mong ông chấp hành cho.

- Nhưng vợ tôi hiện đang bị bệnh nặng không thể ra đây được. Vậy có cách nào tôi xin hoãn thi hành án lại một thời gian không?

Vị thừa phát lại lắc đầu:

- Chúng tôi chỉ là cấp thừa hành. Ông cứ tuân thủ đi, rồi có khiếu nại gì đó thì gửi đơn lên tòa sau.

Giữa lúc Năm Hòa còn đang lúng túng chưa biết phải làm sao thì chợt anh nghe giọng của con trai. Thăng Thông bắt ngờ xuất hiện và nói lớn:

- Má tôi đang nằm liệt giường, còn ba tôi thì chẳng biết gì vụ này, sao các ông nỡ làm như vậy?

Thấy thằng bé tuổi thiếu niên mà ăn nói lý sự như vậy, vị thừa phát lại nạt một tiếng:

- Con nít biết gì mà chen vào chuyện của pháp luật! Chẳng những không sợ mà thằng Thông còn hất mặt:

- Mấy ông nói có án lệnh của tòa, mà án lệnh đâu, cái gì chứng minh là các ông thi hành pháp luật?

Thừa phát lại giận run, nhưng cũng đưa cao tờ giấy lên, đồng dặc:

- Đây là án lệnh của tòa!

Thằng Thông ngửa mặt cười dài:

- Ông làm như ở đây mù hết rồi vậy! Cái đó mà là án lệnh sao?

Thừa phát lại giật mình nhìn tờ án lệnh mà chính ông giữ từ Sài Gòn xuống đây, xem và... kêu lên:

- Sao vậy nè trời?

Trên tay ông ta lúc đó chỉ là một tờ giấy trắng, chẳng có chữ nào!

- Sao kỳ vậy? Thông cười to:

- Có gì đâu mà kỳ! Các ông lợi dụng chức quyền, muốn dọa nạt người lương thiện hả? Mấy ông đưa án lệnh ra đây, bằng không thì yêu cầu bước ra khỏi nhà, nếu không...

Vị thừa phát lại lục trong cặp mấy lượt cũng chẳng thấy gì, ông ta còn quay sang hỏi vị lục sự tòa Rạch Giá:

- Lúc sáng khi tôi đưa cho anh coi, anh có đưa lại cho tôi chưa? Vị lục sự cự lại liền:

- Sao lại chưa đưa. Nếu tôi không đưa lại thì vừa rồi anh lấy đâu ra để đọc cho chủ nhà nghe?

Thừa phát lại chợt nhớ ra, ông trở mặt:

- Đúng rồi, cái tôi vừa đọc là án lệnh, mà sao bây giờ... Ông ta xem lại cả hai mặt tờ giấy trắng rồi vỗ trán kêu trời:

- Trời hại tôi rồi mà! Sao có chuyện kỳ vậy nè?

Ông ta bứt đầu bứt tai một lúc rồi đành quay sang Năm Hòa xin lỗi:

- Chúng tôi xin lỗi ông chủ. Đây là một sơ suất ngoài ý muốn. Tuy nhiên, chúng tôi trở về Sài Gòn và sẽ trở xuống với đầy đủ thủ tục hơn.

Chờ họ ra về rồi, lúc đó thằng Thông mới ôm bụng cười rũ rượi, Năm Hòa ngạc nhiên hỏi:

- Sao kỳ vậy con? Sao con biết ông ta không có án lệnh trong tay? Thông móc từ trong túi áo mình ra một tờ giấy:

- Nó đang ở đây thì làm gì ông ta có trong tay được! Năm Hòa cầm tờ giấy xem và kinh ngạc:

- Sao con có cái này? Thông ồm ờ:

- Thì con... lượm được. Mà mặc kệ ông ta, miễn là bữa nay ông ta không tịch thu nhà mình là được rồi! Bộ ba không muốn sao?

Năm Hòa thở dài:

- Má con đã gây ra có sự, bây giờ họ không tịch thu được thì vài bữa họ làm thôi! Trước sau gì mình cũng mất trắng, cũng phải ra đường mà ở thôi! Chẳng hiểu má con đã làm gì đến nông nỗi này?

Thông nhìn vào phòng mẹ, rồi nhìn cha và nhẹ lắc đầu, không nói gì... Năm Hòa hỏi nhỏ con trai:

- Có phải con... cứu mẹ con không? Thông trợn trừng mắt nhìn cha:

- Sao con lại phải cứu người bán đứng cha con mình chứ? Con... con... Nó định nói gì đó, nhưng kịp dừng lại...

Năm Hòa muốn hỏi thêm, nhưng thằng Thông đã bước ra ngoài rồi mất dạng. Còn lại một mình chẳng biết làm gì, Năm Hòa cầm tờ án lệnh bước vào phòng vợ định cho Nguyệt Ánh xem và hỏi đôi điều. Nhưng Hòa quá đỗi ngạc nhiên khi nhìn thấy trên giường trống không.

- Mới nằm thiêm thiếp đây mà?

Chạy ra ngoài tìm cũng không thấy. Sau đó hỏi thì đám gia nhân báo:

- Tụi con thấy lúc khách tới nhà thì mợ đã ra xe một mình lái về hướng Rạch Giá rồi.

Nghĩ là vợ ngại phải đối mặt với pháp luật nên lánh mặt, Năm Hòa cũng không đi tìm. Anh ngồi xem lại hết các giấy tờ về nhà cửa, sản nghiệp. Lúc này anh mới tá hỏa, bởi hầu hết giấy tờ còn lại chỉ là bản sao đánh máy có công chứng, còn các bản chính thì đâu mất hết! Thì ra đã từ lâu Nguyệt Ánh lần lượt đem giấy tờ sở hữu tài sản đi cầm cố mà Hòa không hay. Mà cầm cố để làm gì trong khi vợ chồng họ là những người làm ăn phát đạt bậc nhất ở địa phương này, đâu có thiếu hụt gì!

Trong một tờ giấy nhỏ nằm lẫn trong mớ giấy tờ, Năm Hòa đọc được những con số mà sau một hồi suy nghĩ, anh mới chợt nhận ra đó là tổng số nợ mà Nguyệt Ánh đã nợ trên một chục người, con số nợ mà vừa nhắm tính xong, Hòa đã kêu lên:

- Thánh thần ơi!

Tổng số nợ lên tới trên một ngàn lượng vàng!

Năm Hòa ngồi bật ra, thất thần, bủn rủn tay chân. Như vậy là coi như hết! Công sức anh làm chục năm nay, cộng với số vốn hai bên cha mẹ cho, phút chốc đã ra tro bụi!

- Trời hại tôi rồi!

- Người hại chứ trời nào hại!

Năm Hòa giật mình với câu nói của ai đó. Anh nhìn lên thì ra thằng Thông. Nó đứng trước mặt cha, trên tay cầm một xấp giấy gì đó, nó đưa cho Năm Hòa và nói:

- Đây là con báo đáp lại những gì cha đã lo cho con từ khi con ra đời! Năm Hòa nhìn lại xấp giấy tờ và giật mình:

- Giấy nợ! Ở đâu con có những thứ này? Cái này là nợ hai trăm lượng vàng, thế chấp nhà máy xay lúa trong kinh sáng. Còn đây là giấy nợ mượn một trăm năm chục lượng thế chấp đội tàu đánh cá mười chiếc. Đây là...

Không can đảm đọc hết, Năm Hòa run giọng hỏi lại:

- Sao con có những thứ này? Thông nói như người lớn:

- Má đem những thứ này cầm cố cho người ta, nay đã quá hạn và hồi nãy thừa phát lại tới tịch thu gia sản là để bán trả nợ cho người ta đó!

Năm Hòa lo lắng:

- Con lấy những thứ này ở đâu, ăn cắp của người ta phải không? Không làm chuyện đó được đâu con. Đã vay thì phải trả, ba còn cái gì sẽ trả cái đó, chút nào hay chút nấy, để trả cho người ta. Ba sẽ năn nỉ, lạy lục họ xin ỉnh hẹn lại...

Thông nói lớn:

- Con đã trả hết nợ rồi!

- Cái gì? Giữa lúc này mà con còn nói giỡn được sao?

Tưởng con đùa, nhưng khi nhìn lại mặt con thì nó nói thật nghiêm túc:

- Con nói thật. Trả rồi thì người ta mới cho lấy lại giấy nợ chứ!

- Nhưng mà...

Thằng Thông bất chợt quay ra ngoài nói lớn:

- Chú Tư đem bà ấy vào đi!

Một người đàn ông bế một người trên tay từ ngoài cửa bước vào. Năm Hòa vừa nhìn thấy đã kêu lên:

- Tư Xê! Anh bỗng ai vậy?

Vừa khi ấy, Hòa nhìn kỹ và thét lên:

- Nguyệt Ánh!

Trên tay của Tư Xê là Nguyệt Ánh đang rũ rượi như một xác chết!

Đoán biết thế nào Năm Hòa cũng hỏi, Tư Xê chủ động nói trước:

- Tôi gặp cô ấy lái xe định đâm xuống sông tự vẫn, cho nên tôi đã kịp cứu cô đem về đây. Mà việc này tôi làm được là nhờ cậu Út Thông đây...

Nghe nhắc tới Út Thông. Năm Hòa giật mình quay lại nhìn. Chẳng thấy ai khác ngoài thằng Thông đang đứng đó.

- Anh Tư vừa nói...

- Út Thông đã báo tin kịp thời nên tôi mới tới cứu kịp. Anh nên cảm ơn anh ấy đi.

Vừa khi ấy, Năm Hòa kinh ngạc kêu lên:

- Kìa, Thông, con đi đâu vậy?

Thông chẳng nói chẳng rằng, lẳng lặng bước ra ngoài rồi mất dạng. Tư Xê bảo:

- Nó là Út Thông đó. Sao anh Năm không cảm ơn anh ấy đi. Chính nhờ anh ấy mà bao nhiêu giấy nợ của anh mới được lấy về. Anh ấy đã trả hết nợ cho người ta rồi!

Hòa tưởng như mình đang mơ:

- Anh Út Thông đã... đã chết lâu rồi mà? Tư Xê nói tỉnh táo:

- Thì phải là hồn ma mới làm được chuyện này!

Trầm ngâm khá lâu Tư Xê mới bắt đầu kể:

- Ngày đám cưới của anh, tôi được hồn ma của Út Thông đón đường, cho tôi một số tiền bảo tới phá đám cưới của hai người. Tôi nghe lời, nhưng khi tới nơi, nghe lên được lời thú nhận của Nguyệt Ánh với mẹ cô ấy thì tôi sững sờ, mà cả vong hồn của Út Thông cũng bàng hoàng trước tiết lộ ấy cho nên sau đó chúng tôi vẫn để cho đám cưới của anh được diễn ra trọn vẹn. Sau này cứ thỉnh thoảng Út Thông hiện về báo cho tôi biết là anh ta đã chuyển hướng phá, không ngăn cản hai người ăn ở với nhau nữa, mà lại cho anh và Nguyệt Ánh tiếp tục gắn bó với nhau, để sau đó sẽ nhận những hậu quả ghê gớm hơn. Anh có biết cái quái thai mà Nguyệt Ánh sinh ra đó là do Út Thông đầu thai không? Anh ta quyết tâm phá tới cùng, bằng cách độc địa hơn, đó là dùng cái quái thai hình cầu đó để cho vợ chồng anh đau khổ, rồi khi lớn lên chính thằng bé hình chó ấy sẽ phá nát gia cang anh, tiêu tán hết sản nghiệp nhà anh!

Nghe tới đó, Năm Hòa hốt hoảng kêu lên:

- Trời ơi, con tôi có sao không? Nó là hồn ma của Út Thông, như vậy nó có còn là con của tôi không?

Tư Xê thở dài:

- Tội nghiệp cho con người đó! Tính toán là vậy nhưng khi đầu thai làm con của anh rồi, trong suốt những năm sống trong nhà này nó đã chứng kiến cảnh anh bị vợ ăn hiếp, chứng kiến lòng dạ nhân hậu của anh và sự chí thú, cần mẫn làm ăn của anh, cho nên từ thù hóa ra bạn. Út Thông không còn muốn phá anh nữa, mà trái lại anh ấy đã giúp cho anh nhiều. Như vụ Nguyệt Ánh cầm cổ tài sản vừa rồi...

Hòa ngơ ngác:

- Vụ đó sao?

- Người hủy tờ án lệnh chính là Út Thông! Mà người đem những tờ giấy nợ về cho anh cũng là Út Thông! Trong cái vỏ là con trai anh, Út Thông biết hết mọi việc trong nhà này...

Năm Hòa nhớ tới con mình, anh gào lên:

- Thằng Thông, con tôi đâu rồi? Tư Xê thở dài:

- Ở đời hề được cái này thường mất cái kia. Thằng Thông vốn chỉ là oan hồn của Út Thông về báo oán Nguyệt Ánh và anh, nay mọi việc đã không như vậy rồi thì hồn Út Thông biến đi, dĩ nhiên con anh cũng không thể tồn tại.

Hòa vẫn gào to:

- Con tôi, trời ơi! Tư Xê dịu giọng:

- Theo lời Út Thông nói với tôi thì sau vụ này Nguyệt Ánh đã thay đổi hoàn toàn rồi, cô ấy không còn chút gì là con người cũ nữa, có lẽ anh cũng không nên chấp nhất làm gì, hãy cho cô ấy một cơ hội làm lại cuộc đời. Và cũng theo lời Út Thông thì rồi anh sẽ sớm có một quý tử để thay thế cháu Thông vẫn số!

Năm Hòa lặng người đi khá lâu...

Đến khi có tiếng kêu khe khẽ từ trong buồng vọng ra, Tư Xê nói:

- Cô Nguyệt Ánh tỉnh lại rồi đó, anh hãy vào với cô ấy đi. Tôi xin kiếu. Tư Xê bước nhanh ra ngoài. Năm Hòa chạy nhanh vào phòng. Nguyệt

Ánh vừa tỉnh lại. Gương mặt nhợt nhạt, giọng nói thều thào, nhưng cô nàng vẫn cố nói cho bằng được:

- Em xin lỗi mình... Năm Hòa sa nước mắt:

- Mình tỉnh lại là tôi mừng rồi, đừng nghĩ ngợi nữa.

- Con chúng ta...

Năm Hòa nói trong màn nước mắt:

- Nó đã đi rồi! Nó...

Nguyệt Ánh siết chặt tay chồng, giọng nghẹn ngào:

- Em biết. Em tạ tội cùng anh. Anh hãy đuổi em ra khỏi nhà này em không xứng đáng được anh coi là vợ!

Cô nàng cố ngồi dậy và định bước xuống giường bỏ đi. Nhưng Năm Hòa

đã giữ chặt lại, giọng đầy vị tha:

- Mình bỏ hết những gì đã qua. Coi như một tai nạn. Mà thật ra đó là tai nạn, em và anh cùng bị oan hồn ám. Còn bây giờ chúng ta mới thật sự sống ình.

Anh cúi xuống hôn lên đôi má nhăn nheo của vợ, nói khẽ vào tai nàng:

- Rồi chúng ta sẽ có một quý tử nữa!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xac-ai-trong-ngay-cuoi>